

Giới thiệu Bang Chủ Dụ Phi

Các bạn đang đọc truyện Bang Chủ Dụ Phi của tác giả Lam Cầm . Nàng rất thông minh vì không muốn sắp hàng như bao người khác để mua rượu.

Vì vậy mà nàng tìm cách gặp trực tiếp ông chủ đến ngoại giao...Ông chủ khi gặp nàng đã muốn chiếm giữ nàng bên cạnh.

Nhưng mục đích cuối cùng của nàng là muốn vào cung làm vợ hoàng thượng. Làm sao có thể cùng lão bản chế rượu ở chung một chỗ a! Cùng theo dõi truyện để rõ thêm chi tiết này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Bên trong hoàng cung, một nữ tử có dung mạo khuynh quốc khuynh thành đang cấp tốc chạy trốn, phía sau nàng, một nam nhân tuần tú phi phàm đang đuổi theo, trong miệng vẫn không ngừng gọi tên nàng : “ Mai Mai”

“Đại bịp bợm! Ngươi tránh ra!”

Cô gái xinh đẹp tức giận kêu lên, tốc độ dưới chân càng nhanh hơn : “ Ta đời này cũng không muốn ở chung một chỗ với ngươi”

“ Mai Mai, nàng không tiếc sao?”

Nam tử tuần mĩ lộ ra nụ cười mỉm , tiếp tục đuổi theo nàng : “ Nàng phải biết là, trên đời này không phải nam nhân nào cũng lợi hại như trẫm!”

Nữ tử xinh đẹp hừ lạnh một tiếng : “ Hừ, ai thêm!”

Tuy nhiên hần ở phương diện nào đó, thật sự rất mạnh !. Mạnh đến nỗi nàng không có biện pháp xuống giường. Mặc dù hần rất thương nàng, thường dùng mọi biện pháp để lấy lòng nàng, mặc dù không còn ai có thể yêu thương nàng hơn hần, tốt với nàng hơn hần, nhưng nàng một chút cũng không tiếc---

Cái tên lừa gạt này !

“ Nàng thực sự không tiếc sao?”

Nam tử tuần mĩ bắt được nàng, ôm nàng vào trong lồng ngực rắn chắc của hần, sau đó cắn nhẹ nàng, nỉ non : “ Nàng xác định, một chút cũng không tiếc sao?”

“ Không” Thanh âm của nữ thiếu nữ dần dần trở nên vô lực, được rồi, nàng thừa nhận, nàng vẫn còn vô cùng tiếc a!

“ Aiz, làm sao bây giờ đây?”

Mai đại nương sốt ruột đi tới đi lui ở trong phòng : “ Ta! tại sao ngày thường lại giúp con xinh đẹp như vậy a?. Làm sao bây giờ?”

“ Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?”

Mai Phụng Tuyết trừng lớn mắt kinh ngạc, lo lắng nhìn mẫu thân của nàng. Mới chạng vạng hôm qua khi nàng rời khỏi nhà, còn rất bình thường. Tại sao hôm nay trở về như biến thành một người khác?

“ Chính là hôm qua ta nghe Tô đại gia nói hoàng thượng đã hạ chiếu chỉ tuyển nữ tử vào cung làm phi, nơi này của chúng ta muốn cử con vào cung !”

Mai đại nương buồn phiền đến vô đầu bức tóc : “ Nam nhân này cũng thật hẹp hòi, ta đã bồi hần ngủ, vậy mà hần cũng không thêm để ý đến thỉnh cầu của ta, kiên quyết muốn đưa con vào cung... Ai, làm thế nào đây?”

“ Tại sao nương nương bồi hần ngủ, hần sẽ để ý đến thỉnh cầu của nương nương sao? Nương nương, cảm giác đó không phải như người thường ngủ với con sao?” Trong đôi mắt đẹp của nàng tràn ngập buồn bực

Thì ra mẹ bồi người khác ngủ, ân trách rất lớn ”

Mai đại nương lười phải giải thích. Nữ nhi này từ nhỏ đã thiếu đầu óc với chuyện nam nữ (ý nói nàng ấy ngây thơ), sống đến từng tuổi này còn không biết, dù mẹ của nàng không làm ở kỹ viện, nhưng công việc cũng không khác gì mấy :

“Không đúng?”

Mai Phụng Tuyết chớp chớp mắt, mẹ nàng thật giống như đang buồn phiền, nhưng, được gả cho hoàng thượng không phải là ước nguyện của nữ nhân trong thiên hạ sao?. Tại sao mẹ nàng lại buồn bực như vậy?

“Đương nhiên là đúng” Mai đại nương nói như đinh chém sắt:

“Con suy nghĩ một chút đi, hoàng thượng có tam cung lục viện. Giả sử chỉ có 3000 nữ tử, một ngày hân ngộ với một người, muốn ngủ hết nhiều đó cũng phải mất hơn 8 năm, cung nữ xinh xắn một chút cũng có thể bị hân chớp đến ngủ cùng... Như vậy không phải rất thảm sao?”

“Ngủ?”

Mai Phụng Tuyết vẫn không hiểu vì sao mẹ nàng lại buồn phiền :

“Hoàng thượng ngủ cùng các nàng không phải có thể gia tăng tình cảm sao?. Tại sao mẹ nói thảm? A!. Con hiểu rồi, nhất định là mẹ cảm thấy tốc độ của hoàng thượng quá chậm, lâu gia tăng tình cảm với tất cả mọi người. Vậy chuyện này không phải dễ giải quyết sao?. Chỉ cần để cho hoàng thượng một ngày ngủ chung với nhiều người là được rồi?”

“Một ngày không được ngủ chung với nhiều người!”

Vào lúc này Mai đại nương lo lắng trùng trùng :

“Một ngày hân ngộ với một người ta đã không coi trọng hân, huống chi lại ngủ với nhiều người!. Nếu như một ngày hân ngộ với nhiều người, thì càng nhanh bắt lực nha! Vậy hạnh phúc nửa đời còn lại của con sẽ xong đời sao? --- không được, không được làm cho hân sớm bắt lực.... Trời ạ, tại sao nữ nhi của ta có thể gả cho một nam nhân bắt lực được ! Ô ô... Làm thế nào đây?”

"Bắt lực? Cái gì gọi là bắt lực?" Mai Phụng Tuyết giương đôi mắt đẹp tràn ngập nghi ngờ, buồn bực hỏi mẫu thân trước mặt

Mai đại nương bị nữ nhi hỏi như vậy, càng thêm phiền muộn : “ Bắt lực chính là sinh mạng của nam nhân rất khó giữ được!” Nàng thuận miệng nói

“ Sinh mạng nam nhân?. Sinh mạng nam nhân là cái gì?. Tại sao không thể giữ được?”

Mai Phụng Tuyết càng hỏi càng không thể tưởng tượng nổi !

“ Trên người nam nhân có một món đồ rất lợi hại ! . Hoàng thượng ngủ với nhiều nữ nhân như vậy, nhất định sẽ bắt lực !, nhưng con lại muốn gả cho hoàng thượng.... Lần này phải làm thế nào đây?” Mai đại nương căn bản vẫn tự hỏi, không trả lời vấn đề của Mai Phụng Tuyết

“À?” Trên thân nam nhân có cái gì đó rất lợi hại ! Cùng nữ nhân ngủ một chút sẽ không dậy nổi !. Tại sao nàng lại không biết nha nhi!

"A!" Mai đại nương đột nhiên vỗ tay, hét lên một tiếng.

"Thế nào?"

Mai Phụng Tuyết mở to đôi mắt lóe sáng, không biết vì sao mẫu thân đột nhiên hưng phấn giống như bị trúng tà

“ Gần đây, đệ nhất thiên hạ tửu trang - Đỗ Khang tửu trang có về một loại rượu thuốc, nghe nói có thể tráng dương”

Mai đại nương căn bản nói liên miên : “ Nghe nói vừa mới bán ra, cung không đủ cầu, mọi người đã uống nói rất tuyệt”

"Tráng dương?"

Mai Phụng Tuyết càng không hiểu "Tráng dương" rốt cuộc là cái gì?"

Mai đại nương thở dài một tiếng, lười giải thích nhiều với nữ nhi. Muốn giải thích để cho nữ nhi nàng hiểu, chắc phải đợi đến khi tháng 6 mùa hạ tuyết rơi

“ Dù sao con chỉ cần hiểu đó là thứ rất quan trọng với nam nhân là được. Tiểu Tuyết như vậy đi, chúng ta cùng tiến hành”

"À?"

Mai Phụng Tuyết phát giác, hôm nay nàng hoàn toàn không hiểu những lời của mẹ nàng!

“ Chúng ta cùng tiến hành cái gì?”

“ Chính là ta đi bàn bạc với Tô đại gia, còn con, đến Đỗ Khang tửu trang tìm thuốc rượu kia về đây, như vậy cho dù con có bất hạnh gả cho hoàng thượng, cho hân uống rượu thuốc kia bồi bổ thân thể, ít nhất có thể giúp hân không bị bắt lực hoàn toàn !”

“...”

Nam nhân sau khi uống rượu thuốc vào có thể từ bất lực hoàn toàn biến thành nửa bất lực được à! Rốt cuộc trên người nam nhân có vật gì lợi hại như vậy? Mai Phụng Tuyết càng nghĩ càng mơ hồ.

"Nương ——" nàng đang muốn đặt câu hỏi, Mai đại nương lại kích động nhìn nàng

“Như vậy đi!. Để Tiểu Thiện đi cùng con. ... Đúng rồi, con phải giả nam trang, tránh trên đường bị người khác khi dễ. Còn nữa, con phải nhớ đường cho tốt. Khi nói thì rất dễ dàng, nhưng con cái gì cũng không biết, lại còn đặng trí. ... a!”

Mai đại nương nói tới đây, cảm thấy bản thân hình như đã tổn thương đến lòng tự ái của nữ nhi, vội vàng đổi lời, nói :

“Ta muốn nói đầu óc con tốt... sẽ nhớ đường!. Ta tin con rất nhanh có thể tới được Đỗ Khang tửu trang mua được rượu thuốc tráng dương thần kỳ đó, đến lúc đó nếu như con muốn vào cung, thuốc kia có thể phát huy tác dụng !. Nếu như con không phải vào cung, thì rượu thuốc kia xem như con hiểu tâm ý của nương, toàn bộ đều lưu lại cho khách của nương nương dùng...”

"À?"

Mai Phụng tuyết căn bản cũng không hiểu. Điều duy nhất nàng hiểu là mẹ nàng muốn nàng đi tìm rượu thuốc, nói nàng sẽ ko đi lạc đường. ...

“Ta đi tìm Tiểu Thiện bảo nó giúp con chuẩn bị hành lý, có thể lên đường nhanh một chút”

Mai đại nương vừa nói, vừa mỉm cười với nữ nhi mình một cái

Còn Mai Phụng Tuyết cứ mơ mơ hồ hồ như thế theo an bài đi một chuyến lữ trình. ...

"Nương nương, hẹn gặp lại!"

Mai Phụng tuyết mang theo Tiểu Thiện , cùng mai đại nương nói lời từ biệt.

"Con cùng Tiểu Thiện ra ngoài, người nhớ chăm sóc mình thật tốt”

"Tạm biệt!"

Mai đại nương liếc mắt phát tay, cùng nàng nói lời từ biệt."Nhanh đi, nhanh đi. Nhớ tìm được rượu xong, lập tức trở lại, biết không?"

"Vâng. Nữ nhi nhất định sẽ không bị lạc đường, nhất định lập tức trở về nhà." Mai Phụng tuyết khẽ mỉm cười.

"Nương nương quên rồi sao, mỗi lần nương nương lạc đường đều là nữ nhi đi tìm người sao?"

"Ai hừm, chuyện mất mặt như thế đừng nói!"

Mai đại nương khoát khoát tay. Nữ nhi này của nàng, không biết tại sao đối với chuyện nam nữ không biết một chút gì. Chính vì vậy, nàng mới phóng tâm để nữ nhi mang theo nha đầu đến Đỗ Khang tửu trang

“Nhanh đi, nhanh đi! Không cần trì hoãn nữa thời gian."

"Nương nương, hẹn gặp lại!"

Sau khi cùng Mai đại nương lưu luyến không rời chào từ biệt , Mai Phụng Tuyết liền lên đường tìm kiếm rượu thuốc

"Gặp lại!"

Mai đại nương liếc mắt phát tay, cho đến khi bóng nữ nhi biến mất trước mặt nàng không bao lâu, mới đột nhiên nhớ ra:

“A, ngay cả ta cũng biết Đỗ Khang tửu trang gần đây sản xuất rượu thuốc nổi tiếng, sao hoàng thượng có thể không biết?. Nếu như hoàng thượng đã sớm dùng qua, hơn nữa còn dùng lâu dài, thì rượu thuốc đối với hắn chắc cũng không còn công hiệu nữa, uống rượu vào mà còn... ô... Nhưng nữ nhi bảo bói của ta !. Nhất định phải gả cho nam nhân. ... Ô..... Thật đáng thương”

Nàng gấp gấp muốn đuổi theo, bảo nữ nhi đừng đi, dẫn nữ nhi cao chạy xa bay tránh khỏi ma chướng của hoàng thượng. Vấn đề là, không biết nữ nhi đã đi đến chỗ nào, nếu bây giờ nàng đi tìm, nếu như không tìm được, nàng cũng lạc đường.

Ô... Chẳng lẽ đời con gái nàng phải hầu hạ nam nhân không giờ lên giờ xuống đó sao. Số con nàng thật là khổ!

Đỗ Khang tửu gia trang

"Như vậy không được, không được!" Đỗ Phụ khoát khoát tay, uống xong hết 1 ly rượu "A Khang, làm người không thể nói láo."

"Ta làm gì có?" Đỗ Trọng Khang bên môi mỉm cười nhạt nhẽo, lại rót thêm cho Đỗ Phụ 1 ly rượu."Cha, người nói thật đi, nơi đó có một chút rồi hả?"

"Tại sao không có! Người nói rượu này là rượu trắng dương, làm cho nam nữ ở khắp nơi chạy tới gia trang nhà chúng ta mua rượu, đây không phải là nói láo thì là cái gì?" Vừa nói, Đỗ Phụ vừa ửng ực tu rượu.

Hắn bình sinh chưng cất rượu uống rất tốt, đối với tính chất của rượu hiểu rất rõ, loại rượu này chẳng giống rượu trắng dương chút nào, vậy nên chẳng có hiệu quả trắng dương thần kì nào cả.

"Ta có nói rượu này là rượu trắng dương sao?" Đỗ Trọng Khang khẽ mỉm cười yếu ớt. "Ta chỉ là hoan ái cũng miễn nữ, trong lúc lơ đãng kể tai nàng ta nói là thường hay uống loại rượu này, nào biết được tin tức truyền đi liền thay đổi thành ra như vậy." Hắn nói rất là vô tội, lại rót thêm cho phụ thân một ly nữa.

"Cái gì mà lơ đãng? Ta thấy ngươi rõ ràng là cố ý." Đỗ Phụ hừ lạnh một tiếng, đã sớm biết con trai của mình lợi hại đến cỡ nào.

Hắn là truyền nhân thứ chín mươi tám cất rượu Đỗ Khang tổ sư gia, khéo cất được một loại rượu ngon, nhưng không có nghĩa là cũng khéo dùng trong việc làm ăn, thực không ngờ hắn có thể giữ được Đỗ gia trang đến nay quả là một kì tích. Nhưng đến đời con trai hắn thì thay đổi hoàn toàn, Đỗ Khang tửu gia trang rượu chẳng những trong một đêm nổi tiếng thiên hạ - được hoàng thượng sắc phong làm thiên hạ đệ nhất tửu gia trang, hơn nữa Đỗ Trọng Khang cũng được phong làm bang chủ của tửu gia trang, không thể tưởng tượng nổi.

Hiện tại, rượu thuốc thịnh hành như thế, nếu không phải là mưu kế của con trai hắn, chẳng lẽ lại giống như lời con trai hắn nói là trong lúc lơ đãng hay sao?

"Ta nào có cố ý?" Đỗ Trọng Khang bên môi vẫn như cũ nở nụ cười nhàn nhạt. "Chả qua do nhưng người đó liều mạng, chỉ vì một chai rượu thuốc mà. Đây cũng coi như là được mở rộng tầm mắt."

"Người. Người đến tốt cùng muốn chinh người đời tới khi nào?" Đỗ Phụ đã không biết nên đối phó đứa con trai này của hắn như thế nào nữa rồi

"Ta chưa từng chinh bọn họ, ngược lại bọn họ tự chinh mình chinh đấy chứ." Đỗ Trọng Khang tự mình rót thêm 1 ly rượu, lưng thẳng đi đến bên cửa sổ, nhìn về phía chân núi quanh co đầy người, bên môi nở nụ cười càng đậm.

Hắn sẽ phải nhìn những con người ngu ngốc vì rượu trắng dương mà bán mạng đến khi nào đây!

"Thật sự là rất kỳ quái." Mai Phụng Tuyết lăm lăm với Tiểu Thiện. "Tại sao mẹ nhất định phải bắt ta đi tìm rượu thuốc trắng dương làm gì? Tiểu Thiện, người có biết hay không, trắng dương đến tốt cùng là chuyện gì, tại sao mẹ lại coi trọng nó như vậy?"

"Ách. Ta." Tiểu Thiện khuôn mặt bỗng dưng đỏ bừng rực. "Trắng dương. Ách. Này. Ai hừm, ta cũng không biết nữa."

Từ trước tới giờ, nàng cũng chỉ biết là trắng dương là một việc khi nghe đến sẽ khiến người ta đỏ mặt mà thôi, cái khác cũng không biết.

"Là thế này phải không?" Mai Phụng Tuyết thật sự buồn bực cực kỳ. "Mặc dù người cũng không biết sự kiện này tại sao quan trọng như vậy, nhưng chúng ta vẫn phải đi đến Đỗ Khang tửu gia trang mua rượu thuốc. Nhưng nếu như rượu thuốc kia lợi hại như vậy, người mua khẳng định sẽ rất nhiều, lỡ như khi chúng ta đến nơi thì hết hàng rồi, ta phải làm sao?"

"Ta cũng không biết." Tiểu Thiện khẽ mỉm cười. "Tiểu thư, hiện tại người đang nghĩ rượu thuốc kia có thể sẽ hết mà cảm thấy buồn phiền?"

"Thật sự là như vậy, không phải sao?" Mai Phụng Tuyết nghiêng đầu, không biết mình có phải là buồn lo vô cớ hay không. "Nhưng là mẹ muốn chúng ta mang được ba xe thuốc trở về, nhưng nếu cái cả ba chai rượu thuốc cũng không thể đem về được, không biết nên làm sao đây?"

"Tiếp tục phiền nào không phải là cách hay? Dù sao hành trình của chúng ta cũng còn một ngày nữa." Tiểu Thiện mỉm cười nói.

"Cũng đúng." Mai Phụng Tuyết đầu tiên gạt đầu một cái, sau đó phát giác phía trước là nơi không hề thích hợp.

P phía trước tất cả đều là đầu người, giống như tổ kiến, đang lúc nhúc chen nhau.

"Tại sao lại có nhiều người như vậy. Đó là cái gì vậy?" Nàng buồn bực nhìn đằng trước hoàn toàn không có điểm dừng, nghi ngờ, cố gắng chen lấn, để xem rốt cuộc đó là thứ gì.

"Vị cô nương này, hãy cố gắng xếp hàng đi. Cô nương xem, nơi đây nhiều người như vậy, chen lấn cũng vô ích." Vị thiện tâm nhân sĩ ôn tồn khuyên nhủ.

Mai Phụng Tuyết giật mình trừng lớn đôi mắt sáng, chỉ vào đoàn người phía trước. "Người nói cái gì?! Tất cả những người ở đây đều xếp hàng chờ mua thuốc?"

"Đúng vậy." Thiện tâm nhân sĩ nhìn Mai Phụng Tuyết gạt đầu. "Cô nương không thấy chúng ta còn mang theo lều vải, lương khô tới sao? Muốn xếp hàng để mua được thuốc cũng là một lộ trình rất gian nan."

"Có phải là quá khoa trương? Rõ ràng cự ly Đỗ Khang tửu gia trang còn một ngày lộ trình!" Gió nhẹ thổi qua, Mai Phụng Tuyết đột nhiên ngửi thấy một mùi rất khó chịu. "Tại sao ta cảm thấy quanh đây rất hôi?"

"Cô nương cũng ngửi thấy sao?" Thiện tâm nhân sĩ lộ ra một lớp Bạch Nha (hàm răng trắng) hướng về phía nàng cười. "Cô nương, người ở đây nửa tháng sau cũng sẽ như vậy thôi."

"Người nói cái gì? Nửa tháng?" Mai Phụng Tuyết cơ hồ hoài nghi lỗ tai mình có nghe nhầm hay ko.

"Đúng vậy. Ta mới tới đây sớm hơn cô nướng một chút, còn phải kháng chiến lâu dài đấy. Cô nướng chắc cũng không biết, rượu thuốc này một ngày chỉ bán ba bình, hơn nữa một người chỉ có thể mua một chai. Nếu cứ theo tình hình này thì nửa năm nữa chúng ta chưa chắc đã mua được thuốc." Thiện tâm nhân sĩ tính toán nói.

"Nửa năm?!" Mai Phụng Tuyết thiếu chút nữa thì té xỉu. "Muốn ta vì rượu thuốc ở chỗ này xan phong lộ túc (túc trực) nửa năm? Có làm hay không vậy?!"

"Ừ, người là một cô nương chân yếu tay mềm, sao ko tìm một tráng đinh tới đây giúp người túc trực." Thiện tâm nhân sĩ quan sát nàng.

"Bất luận ai tới đây xếp hàng đều rất kì quái? Vì một chai thuốc roi vãi mà xếp hàng nửa năm? Điều này thật là quá điên cuồng!" Mai Phụng Tuyết khó có thể tưởng tượng. "Nhưng nghe nói rượu thuốc kia rất hữu dụng, nam nhân uống vào thần lực sẽ tăng gấp trăm lần, đến lúc đó liền." Thiện tâm nhân sĩ trước mắt bắt đầu bốc lên hy vọng, hướng về phía Mai Phụng Tuyết cười khúc khích.

Còn chưa biết được nam nhân sẽ có thần lực gì, Mai Phụng Tuyết lại nhìn phía trước một chút, thấy cảnh này tuyệt ko thể tưởng tượng nổi, đưa ra quyết định rất nhanh.

"Tiểu Thiện, chúng ta không đứng xếp hàng nữa. Chúng ta đi thôi." Nàng lôi kéo tiểu Thiện bên cạnh rồi đi.

"Nhưng. Nhưng mà. . . . cái này quan hệ tới hạnh phúc cả đời của người mà!" Tiểu Thiện ghé vào bên tai nàng, nhẹ giọng nói. "Tiểu thư, người thật sự không đứng xếp hàng?"

"Ta mà đứng xếp hàng ở đây, ta sẽ không còn là Mai Phụng Tuyết nữa!" Mai Phụng Tuyết kiên quyết không đứng xếp hàng để chờ chết.

"Tiểu thư." Tiểu Thiện còn chưa biết làm gì đã bị nàng kéo đi.

"Đi thôi!" Mai Phụng Tuyết không chịu đứng xếp hàng, kiên trì lôi kéo tiểu Thiện rời khỏi đội ngũ đang xếp hàng phía trước, tiểu Thiện cũng đành phải đi theo chủ tử.

"Tiểu thư, người không phải là muốn trở về chứ?" Tiểu Thiện buồn bực nhìn Mai Phụng Tuyết, không hiểu nàng tại sao lại đi tới Đỗ Khang tửu gia trang.

"Ai nói với người ta muốn trở về?" Mai Phụng Tuyết lạnh nhạt hừ một tiếng. "Ta đã đi tới nơi này, không tìm được rượu thuốc, không phải một chuyến tay không rồi sao? Nói cho người biết, ta đi chuyến này, ít nhất cũng phải biết rõ rượu thuốc kia tốt cùng là có công dụng thần kì gì."

"Nhưng mà ko đứng xếp hàng, làm sao người có thể lấy được rượu thuốc?" Tiểu Thiện nghi ngờ hỏi.

"Trực tiếp xâm nhập Đỗ Khang tửu gia trang!" Mai Phụng Tuyết lời ít mà ý nhiều.

"A?" Tiểu Thiện sững sờ ở tại chỗ. "Tiểu thư, như vậy không phải là người đột nhập sao? Loại hành vi này." Nàng muốn nói lại thôi.

"Ta nào có đột nhập? Ta chỉ là chưa cùng mọi người xếp hàng mà thôi." Mai Phụng Tuyết nở nụ cười kiêu mỹ.

"Tiểu thư, người một chút cũng không cảm thấy cử chỉ của người rất ác liệt sao?" Tiểu thiện Trợn mắt há mồm.

"Chưa biết được công hiệu của loại dược kia, lại muốn bắt ta chờ hơn nửa năm." Mai Phụng Tuyết hừ nhẹ một tiếng. "Không bàn nữa!"

"Tiểu thư." Tiểu Thiện còn muốn khuyên nàng.

Mai Phụng Tuyết không chịu nổi nữ tỳ của mẫu thân. "Người không phải khản trương, nếu công hiệu của nó thật sự thần kỳ như mọi người nói, ta sẵn sàng xếp hàng chờ nửa năm, được hay không?"

Nàng thà bị mọi người khinh bỉ, cũng phải biết công hiệu của loại thuốc kia mới chịu đứng xếp hàng!

"Tốt." Tiểu Thiện không thể làm gì khác hơn là khuất phục, đi theo Mai Phụng Tuyết qua một lối nhỏ, tính toán xâm nhập vào Đỗ Khang tửu gia trang.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mai Phụng Tuyết muốn chuồn êm vào Đổ Khang tửu gia trang, lại bị vây hãm bởi bức tường kiên cố.

"Này." Mai Phụng Tuyết ở bên ngoài tường rào gấp gấp đi tới đi lui. "Tại sao không ai nói với ta chỗ này có xây tường bao quanh?"

"Đại nương trước kia không phải mời cao thủ tới dạy tiểu thư một chiêu thức sao? Trèo tường đối với tiểu thư mà nói đâu phải là khó khăn chứ?" Tiểu Thiện buồn bực nhìn tới bức tường phía trước, nóng nảy giục Mai Phụng Tuyết.

"Trèo tường ko phải chuyện khó, nhưng ta có chứng sợ độ cao, sợ rặng đứng trên tường sẽ rất khó. Ngươi không phải không biết?" Mai Phụng Tuyết khẩn trương, trong đầu còn đang suy nghĩ làm sao có thể vượt qua bức tường này mà ko sợ hãi.

"Không biết." Tiểu Thiện lắc đầu một cái, khó có thể tin Mai Phụng Tuyết thực sự sợ độ cao.

Mai Phụng Tuyết hung hăng cắn răng, "Muốn trèo tường thì trèo tường! Cùng lắm thì bị ngã, thế nào cũng vào được Đổ Khang tửu gia trang!"

Nàng cắn chặt răng, nàng vượt tường, và chẳng may nàng trượt chân rơi xuống đất. "A ——" nàng kinh sợ, tiếng thét chói tai, cho rằng mình sẽ ngã sũng vù mặt mũi, nhưng mà phía sau cũng vang lên một tiếng thét chói tai.

"A ——" Không sai, phía dưới dưới còn có một tên tiểu tử mặt mày sũng vù.

"Hắn có sao không?" Trượt chân rớt xuống lại có người làm thăm dò, Mai Phụng Tuyết đương nhiên bị bắt, chuẩn bị được mang đến đại sảnh để thẩm vấn, còn tiểu Thiện thì bị giam lại. "Này, ta hỏi nhiều lần như vậy, sao các ngươi đều không trả lời ta? Các ngươi không biết, ta không cần thận cán phải người, lòng ta rất áy náy sao?"

Đổ Trọng Khang ngồi trong đại sảnh thượng vị, đã sớm nghe được thanh âm của nàng —— nữ tử này thanh âm thật dễ nghe, nhưng lại ko phù hợp với tính cách của nàng. Rõ ràng là mình phạm sai lầm, còn không sợ bị bắt. Thật đúng là hiếm thấy.

"Các ngươi mau trả lời ta, hắn rốt cuộc có xảy ra chuyện gì ko?!" Mai Phụng Tuyết bị áp giải vào đại sảnh.

"Hắn không có gì đáng ngại." Đổ Trọng Khang mở miệng trả lời.

Lúc này Mai Phụng Tuyết đang giãy giụa, bỗng bị thả xuống đất, ngẩng đầu lên, mắt chăm chú nhìn Đổ Trọng Khang.

Chỉ một cái nhìn, lòng Đổ Trọng Khang ko ngừng kinh động.

Hai mắt nàng ánh lên tia sáng, thêm chút quật cường cùng hần chất vấn; đôi môi nàng mềm mại đỏ tươi, xem ra cũng có chút bất khuất, kiêu căng, nhưng cả người lại toát ra khí chất thuần khiết mê người.

Hần bình tĩnh nhìn nàng, bờ môi mở nụ cười nhạt. Nữ nhân này, hắn muốn!

"Hắn không có gì đáng ngại, thật sao?" Mai Phụng Tuyết chớp chớp đôi mắt, hoài nghi hỏi. Nàng chưa kịp nhìn thương thế của người kia, cũng chưa kịp tạ lỗi đã bị trói gô đến đây.

"Không sao." Đổ Trọng Khang nhẹ nhàng gật đầu. "Người kia rất bình thường, ngươi yên tâm. Nhưng làm sao giải thích những việc ngươi vừa gây ra?" Ánh mắt hắn sắc bén quét về phía nàng, mong đợi đáp án của nàng.

"Ta thật tâm rất muốn xin lỗi hắn, nhưng đó hoàn toàn ko phải đều là lỗi do ta gây ra." Mai Phụng Tuyết bày ra tư thái kiên cường, kiên quyết không bị hù dọa.

Nam nhân này đang muốn đổ hết lỗi cho nàng. Hừ, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng khuất phục dưới ánh mắt tinh lạnh của hắn.

"Không hoàn toàn do lỗi của ngươi?" Đổ Trọng Khang hứng thú, nâng lên khóe môi. "Còn có người khác hay sao, ngươi nói thử coi?"

"Đương nhiên là lỗi của Trang chủ nhà các ngươi?" Mai Phụng Tuyết đã biết hắn chính là Trang chủ.

"Lỗi của ta?" Đổ Trọng Khang lông mày tà tà khơi lên. "Như thế nào lại là lỗi của ta?"

"Ai bảo ngươi làm cái loại rượu thuốc gì đó lâu như vậy, hại mọi người xếp hàng lâu như vậy. Ta lười cùng mọi người xếp hàng, không thể làm gì khác hơn là leo tường tới đây, nhưng ta lại có tật sợ độ cao, liền bị té xuống, cho nên một phần lỗi cũng là do ngươi mà ra." Mai Phụng Tuyết nói năng hùng hồn.

"Chính ngươi không cùng mọi người xếp hàng, còn đổ mọi tội lỗi lên đầu ta?" Đổ Trọng Khang khẽ mỉm cười, vừa nghĩ xem nàng cần mua rượu thuốc để làm gì, vừa tán dương nàng ít nhất so với người khác thông minh hơn một chút, biết đi đường tắt, ko giống như đám người ngu ngốc đứng xếp hàng chờ ở bên ngoài kia.

"Ta phải cùng mọi người xếp hàng? Ta còn chưa thấy được công hiệu của loại dược kia, há lại ngồi chờ xếp hàng?" Mai Phụng Tuyết nghiêm túc nói xong. "Phải cho ta thấy được công hiệu của loại dược kia, ta mới cùng mọi người đứng xếp hàng."

"Cho nên ngươi leo tường đi vào chính là xem công hiệu của loại dược kia?" Đổ Trọng Khang cười nhạt, đôi tay vòng ở trước ngực. "Ngươi nói xem,

ngươi muốn thấy công hiệu gì của loại dược kia?"

Hắn rất muốn biết, vị thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp kia, đến tột cùng đối với chuyện nam nữ biết được bao nhiêu phần.

"Ta muốn thấy công hiệu của loại dược kia thế nào?" Mai Phụng Tuyết bị Đỗ Trọng Khang hỏi, thấy câu hỏi này thật ngu ngốc. Nàng sùng sốt một chút, sau đó mới ngẩng đầu, ưỡn ngực nói: "Ta có thể cho một người nam nhân khác uống, nếu thấy chỗ nào giờ lên, thì có thể biết được công hiệu của loại rượu thuốc kia."

"Người xác định làm như vậy thật có thể đủ biết rượu thuốc này có bao nhiêu công hiệu?" Đỗ Trọng Khang nở nụ cười tà mị.

Thấy vậy, hắn biết nàng là xử nữ chưa nếm mùi đời. Lúc nàng đến mua rượu thuốc hắn đã thấy hiệu kì rồi.

"Dĩ nhiên." Mai Phụng Tuyết dùng sức gật đầu. "Theo mẹ ta nói, nam nhân sau khi uống rượu thuốc, chỗ ko thể giờ lên sẽ giờ lên, cho nên ta chỉ cần cho hắn uống thử thì biết ngay được công hiệu của thuốc rồi." Nàng càng nói càng cảm thấy phương pháp nàng đưa ra thật tuyệt diệu.

"Ta hiểu rồi." Đỗ Trọng Khang khẽ mỉm cười. "Vậy nói cho ta biết nguyên nhân tại sao phải cất công mua rượu thuốc kia, được ko?"

"Đương nhiên là có người cần!" Mai Phụng Tuyết liếc hắn một cái. "Nếu không ko phải có người ko giờ lên được, ta cất công đi tìm rượu thuốc làm gì?"

"Ta có thể biết ai là người đáng thương ko thể giờ lên được hay ko?" Đỗ Trọng Khang làm bộ vô cùng thành khẩn hỏi, nội tâm đã cười ngặt ngẽ.

Nàng còn ko biết nam nhân rốt cuộc sẽ giờ lên cái gì, làm sao có thể nói cho hắn biết người kia là ai được?

"Ta không thể nói cho ngươi biết, nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của hắn, nếu hắn biết, ta sẽ bị tống vào hoàng tù, ko phải sẽ rất bị thảm sao?" Mai Phụng Tuyết cẩn thận nói.

"Nguyên lai là hoàng thượng. Ngươi phải gả cho hoàng thượng?" Đỗ Trọng Khang mỉm cười.

"Ta đâu có nói ta muốn gả cho hoàng thượng?" Mai Phụng Tuyết trợn to đôi mắt đẹp liếc nhìn hắn. Nàng rõ ràng không nói gì mà.

"Có thể đem người nhốt vào hoàng tù, trừ Đường Kim hoàng thượng còn có ai vào đây được?" Đỗ Trọng Khang trực tiếp đem vấn đề trả lời nàng.

"A?" Mai Phụng Tuyết kinh ngạc, khẽ nhếch môi trái tim. Trời ạ, sao nàng lại dấu đầu lói đuôi rồi? Thôi, nói cũng đã nói rồi. "Đúng, ta chính là cung nữ dự bị được tuyển chọn vào cung, chính là muốn gả cho hoàng thượng. Như vậy ngươi vừa lòng chưa?"

"Ta không cảm thấy vừa lòng." Đỗ Trọng Khang cười nhạt. "Ngược lại, ngươi tại sao phải vì gả cho hoàng thượng mà đến xin rượu thuốc?"

"Mọi người nói Hoàng thượng bị bắt lức, ngươi không biết sao?" Mai Phụng Tuyết ko biết đây là chuyện ko thể đem lên bàn mà nói, vẫn còn thao thao bất tuyệt lớn tiếng.

"Sao ngươi biết hoàng thượng bị bắt lức?" Theo hắn biết, chuyện này là tối mật, ko thể để lộ. Người anh em cùng cha khác mẹ với hắn làm sao có thể từ đạo hạnh kém cỏi đến vậy!

Chỉ là nàng đã bị hắn chọn trúng, vị huyênh đệ kia đừng có nghĩ đến chuyện nạp phi.

"Mẹ ta nói với ta." Mai Phụng Tuyết đắc ý ngẩng cao đầu.

Nghe được đáp án, Đỗ Trọng Khang thiếu chút nữa bị rớt xuống ghế. "Mẹ ngươi nói cho ngươi sao? ! Mẹ ngươi cùng hoàng thượng có quen biết sao?"

Theo hắn đoán, chẳng lẽ mẹ nàng có quen biết với cả thái y ở trong cung?

"Làm sao mà mẹ ta có thể quen biết với người ở trong cung chứ?" Mai Phụng Tuyết nháy mắt một cái. "Mẹ ta kể, hoàng thượng có tam cung lục viện, bên trong có rất nhiều rất nhiều nữ nhân, hoàng thượng phải bồi rất nhiều nữ nhân ngủ, ngủ cùng với nhiều nữ nhân sẽ ko thể giờ lên được." Mẹ ta nói như vậy không sai chứ? Dù sao mẹ ta rất lợi hại, có thể suy luận ra hoàng thượng không giờ lên là được rồi."

"Mẹ ngươi thật là lợi hại." Đỗ Trọng Khang mỉm cười ca ngợi.

"Đúng vậy." Mai Phụng Tuyết nghe thấy mẹ của mình được biểu dương, lấy làm đắc ý lắm. "Cho nên mẹ ta mới bắt ta tới đây tìm thuốc chữa trị, để đổi lấy hạnh phúc cả đời ta."

Thành thật mà nói, nàng còn chẳng biết việc nam nhân có giờ được cái gì lên và nó ảnh hưởng gì tới hạnh phúc cả đời của nàng, nàng chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo lời mẹ.

"Thì ra là như vậy." Đỗ Trọng Khang gật đầu tỏ vẻ như đã hiểu.

"Vậy ngươi biết được nguyên nhân rồi, có thể bán cho ta một ít rượu thuốc, cho ta thử một chút?" Mai Phụng Tuyết cố ý làm cho sự việc trở nên nghiêm trọng. "Việc hoàng thượng có giờ được lên hay ko rất quan trọng đấy."

Đỗ Trọng Khang giương nhẹ khóe môi, trông mắt đen nhìn khuôn mặt tinh xảo của nàng. "Ta cũng rất muốn cho người dùng thử, vấn đề là phương pháp người nói thật sự không đúng lắm, ta sợ sau khi người trở về sẽ thử lung tung, sau đó lại đổ tại thuốc của ta ko hiệu nghiệm."

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

"A?" Mai Phụng Tuyết không nghĩ tới lời nói tùy tiện của nàng khiến hấn tin, hấn cho nàng dùng thử rượu thuốc, kinh ngạc đến trợn mắt há mồm. "Người thật sự tốt như vậy, thật nguyện ý cho ta thử thuốc. Người yên tâm, khi ta trở về tuyệt đối không thử lung tung, ta nhất định sẽ sử dụng thật tốt rượu thuốc kia." Có phải vừa rồi khí thế của nàng quá mạnh mẽ, quá dữ tợn?

"Nhưng ta vẫn ko thể yên tâm." Đỗ Trọng Khang giả bộ rầu rĩ. "Nếu người trở về thử lung tung, sau đó lại nói thuốc của ta ko hiệu nghiệm, ta lúc ấy chẳng phải rất bị thâm sao?"

"Ý của người là ko thể cho ta thử hay sao?" Mai Phụng Tuyết sắc mặt vô cùng khó coi nhìn hấn. Nói cho cùng, hấn cũng ko chịu cho nàng dùng thử sao! "Không phải là không thể cho người, chỉ là trước tiên phải cho người biết cách phán đoán công hiệu của thuốc." Đỗ Trọng Khang bên môi nở nụ cười tà ác, đã giải bày con mồi, chỉ chờ con mồi mắc câu mà thôi.

"Có thật không?" Mai Phụng Tuyết ko thể tin. "Người nguyện ý cho ta biết cách thử hiệu nghiệm của loại rượu thuốc kia?"

Đỗ Trọng Khang ngưng mắt nhìn vẻ mặt ko dám tin của nàng, mỉm cười gật đầu. "Đương nhiên là thật."

Nàng mừng rỡ, hưng phấn nói hết chuyện buồn bực trong lòng. "Điều này thật sự tốt quá! Ta một mực ko hiểu rốt cùng là chỗ nào của nam nhân sẽ giờ lên, chỗ đó của nam nhân có giờ lên hay ko thì có ảnh hưởng gì đến hạnh phúc cả đời của nữ nhân, uống thuốc kia sẽ làm cho cái gì của nam nhân giờ lên. Ta thật sự muốn biết, người nhanh lên dạy ta đi." Con người lấp lánh của nàng toả sáng, đầy mong chờ.

"Loại chuyện như vậy không gấp được." Đỗ Trọng Khang cười một tiếng. "Ta nghĩ, để cho người có thể hiểu nam nhân giờ bắt lực lên và hạnh phúc cả đời của nữ nhân có quan hệ gì cũng phải rất lâu nữa qua sự dạy dỗ của ta."

"À?" Mai Phụng Tuyết không hiểu chớp chớp đôi mắt đen láy. "Nhưng mà ta chỉ muốn biết công hiệu của rượu thuốc thôi." Đỗ Trọng Khang tà nhếch lông mày. "Như lời người nói, người muốn biết thuốc của ta có hữu hiệu hay ko, ít nhất phải hiểu cấu tạo thân thể của nam nhân cùng nữ nhân có quan hệ gì, mới có thể biết chai rượu thuốc này tác dụng ở nơi nào, không phải sao?"

"Cũng đúng." Mai Phụng Tuyết buồn bực nhìn hấn, "Nhưng mà thân thể của nam nhân diện tích lớn như vậy, không phải chỉ cần nhìn một chút cũng biết nơi nào sẽ giờ hoặc không giờ sao? Tại sao lại phải mất một khoảng thời gian?" Nàng thật sự là càng nghĩ càng không thể lý giải nổi.

"Có một số việc, nhìn không bằng thân thể trực tiếp cảm thụ mới chính xác. Người không có cảm thụ qua, nhất định không biết nam nhân giờ bắt lực cùng nữ nhân có quan hệ gì, như vậy rượu thuốc của ta coi như chẳng có lợi gì, người cũng ko thể hiểu sâu sắc được vấn đề." Đỗ Trọng Khang mỉm cười giải thích.

"À?" Mai Phụng Tuyết cảm thấy vô cùng kinh ngạc. "Thì ra lại có yêu cầu cao như vậy! Xem ra ta vừa mới trách lầm người, ta vẫn cho là người hẹp hòi, cay nghiệt, một ngày chỉ bán ba lọ rượu thuốc."

"Không phải vậy." Đỗ Trọng Khang bờ môi hiện lên nụ cười thanh cợt. "Là bởi vì rượu thuốc kia trân quý, rất khó khăn để cất được, một ngày chỉ có thể chế tạo ra ba bình, cho nên một ngày chỉ bán ba bình. Ta đã cố gắng cho tất cả mọi người có thể mua được, cho nên giới hạn mỗi người chỉ được mua một chai."

"Hoá ra là như vậy. Vậy người thật sự là người tốt." Mai Phụng Tuyết nhìn hấn tràn ngập ý cười. "Khó trách người chịu tốn công dạy ta." Đỗ Trọng Khang nở nụ cười vô cùng tà mị. "Người đã đối với sản phẩm của ta hứng thú như vậy, ta không dạy người tựa hồ quá mức vô tình."

"Người thật nguyện ý tốn thời gian dạy ta?" Mai Phụng Tuyết còn chưa dám tin tưởng. Bọn họ vốn không quen biết, hấn làm sao tốt như vậy?

"Đương nhiên là thật." Đỗ Trọng Khang bên môi mỉm cười đầy tà ý. Nàng cùng người khác bất đồng, gọi cho hấn hi vọng. Hấn thật sự rất muốn biết sau khi nàng hiểu thời điểm giờ bắt lực lên thì chuyện gì sẽ xảy ra, sẽ có phản ứng như thế nào?

"Vậy thì cảm tạ người." Mai Phụng Tuyết cực kỳ cảm tạ nói. "Vậy trong thời gian tới, ta sẽ ngủ ở đâu?" Nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng. "Ta không giống bọn họ, ta ko mang theo lều vải."

"Ồ trong túp gia trang chẳng phải là được sao?" Đỗ Trọng Khang mỉm cười.

"Thế thì thật sự ngại quá." Nếu không phải là giờ phút này đôi tay bị trói, nàng thật sự là rất muốn vịn vịn ngón tay, thẹn thùng. "Ta đã nhờ người dạy, lại còn ở nhà người."

"Không phải ngại." Đỗ Trọng Khang khẽ mỉm cười. "Người ở chỗ ta, ta dạy người dễ hơn."

"Thật sự là quá tốt!" Mai Phụng Tuyết cảm động cực kỳ, chính mình cũng không thể tin được vận số của mình sao lại tốt như vậy, gặp được người tốt. "Ta có thể xin thêm một chuyện —— cho ta cùng tiểu Thiện ở cùng một chỗ?" Vừa rồi hẳn thăm vãn nàng, tiểu Thiện không biết bị hẳn giải đi đâu.

"Tiểu Thiện?" Đỗ Trọng Khang nhếch cao lông mày. "Ta sẽ an bài cho nàng ta ở chỗ khác, người không cần phải lo lắng."

"À?" Mai Phụng Tuyết càng thấy khó tin. Hẳn cho nàng chỗ ở còn chưa tính, ngay cả tỳ nữ cũng được an bài? Làm sao lại tốt như vậy?", "Ta coi trời giúp người." Đỗ Trọng Khang mỉm cười bước tới phía sau nàng, cúi trời cho nàng

"Người thật sự là quá tốt. . . ." Mai Phụng Tuyết kích động thiếu chút nữa cho hẳn một cái ôm thật chặt. "Người chừng nào thì có thể bắt đầu dạy ta?" "Tối mai thôi." Đỗ trọng Khang tươi cười. "Ta ít nhất phải để cho người ăn no, nghỉ ngơi đủ rồi rồi lại dạy người, không phải sao?"

"Thật ra thì bây giờ người cũng có thể dạy ta mà." Mai Phụng Tuyết không thể chờ đợi.

"Không không không, tối mai đi." Hẳn cũng không có gấp. "Để cho người có tinh lực, dạy có thể thuận buồm xuôi gió."

"Người thật sự quá tốt!" Còn chăm sóc học sinh, nghĩ nhiều như vậy, hẳn thật không phải tốt bình thường. Nàng ko cảm động cũng ko được.

"Ta trước phái người dẫn người đi xuống nghỉ ngơi." Đỗ Trọng Khang mỉm cười, nhìn nàng.

Con mèo như hẳn dự đoán đã mắc câu, hưởng dụng con mèo trước, hẳn hy vọng có thể đem con mèo sửa sang lại, phải ngon miệng hơn một chút.

"Người người người. . . ." Đỗ Phụ nghe được tin nhi tử lưu người ở lại từ gia trang thật ko dám tin. "Người muốn xử lý người ta như thế nào hả? Ta đã nói với người, nàng ta là một cô gái yếu đuối, vì rượu thuốc mà phải leo tường đi vào, loại tình cảm sâu đậm này rất đáng phục, người không nên đối xử với nàng như vậy, cho nàng ta ba bình rượu thuốc để nàng hồi hương đi."

Đỗ Trọng Khang nhàn nhạt nhíu mày, bên môi thu lại nụ cười. "Ta có nói sẽ xử lý nàng như thế nào sao?"

"Người không nói, ta biết người nhất định là muốn nàng chọn lựa cực hình." Hừ, đứa con trai này của hẳn vốn không có lương tâm, làm sao có thể không xử phạt kẻ trộm đồ răn đe chứ! "Ta đã nói với người, người không được khi dễ nàng! Nàng là một nữ nhân chân yếu tay mềm, người dám bắt nàng vào nhà lao, ta sẽ từ người, coi người như là cô nhi!"

Mặc dù loại này uy hiếp đối với Đỗ Trọng Khang mà nói giống như đùa giỡn, nhưng hẳn vẫn là cực kỳ nghiêm túc đáp lại: "Ta đã an bài cho nàng ở lại, làm sao có thể đối với nàng như thế nào đây? Người hãy yên tâm đi, phụ thân."

"Ta không ném nàng vào nhà lao?" Đỗ Phụ sừng sốt một chút. Tên này so với trước kia thay đổi hoàn toàn à.

"Người còn an bài phòng tốt nhất cho nàng? Nhi tử, người bị bệnh sao?" Đỗ Phụ buồn bực nhìn thẳng Đỗ Trọng Khang. "Không đúng, người ko thể thông suốt. Nhìn lại tinh thần người như vô cùng sáng khoái, cũng ko có phát sốt a Vậy người nhất định là có quỷ kế!"

"Ta có thể có quỷ kế gì? Ta chỉ là muốn cho nàng biết một chút về từ gia trang chúng ta mà thôi. Phụ thân, người nghĩ quá nhiều rồi." Đỗ Trọng Khang không lo lắng nói.

"Có thật không?" Đỗ Phụ liếc nhìn Đỗ Trọng Khang, không dám tin. Bình thường nhi tử càng hiền hòa, đại biểu trong đó càng có âm mưu.

"Đương nhiên là thật." Đỗ Trọng Khang bên môi nở nụ cười đảm bảo.

"Người ko được khi dễ nàng, biết không?" Đỗ Phụ không yên tâm dặn dò. "Ta muốn đi chung cất rượu. Khó có người nghiêm túc cầu xin rượu, ta nhất định phải ủ một bình rượu ngon để nàng thưởng thức mới được!"

"Yên tâm, ta thật sự sẽ không khi dễ nàng. Người nhanh đi chung cất rượu đi." Đỗ Trọng Khang đối với cha lộ ra nụ cười đảm bảo.

Đúng vậy, hẳn cũng không muốn khi dễ nàng, hẳn chỉ hảo hảo "Thương yêu" nàng thôi.

"Điều này thật sự là quá kỳ quái. . . ." Đỗ Trọng Khang vì tiểu thư mà chuẩn bị phòng, tiểu Thiện vô cùng lo lắng ko nghĩ ra được biện pháp giải quyết.

"Có cái gì kỳ quái đâu?" Mai Phụng Tuyết không hiểu, nhướn cao lông mày, không hiểu nổi bất an của tỳ nữ nhà mình.

"Chúng ta leo tường đi vào rõ ràng là trộm, Đỗ Trọng Khang lại đối đãi với chúng ta như khách quý. Người không cảm thấy đây là một chuyện rất kỳ quái sao?" Tiểu Thiện cau chặt mày, vẫn cảm thấy mọi việc làm người ta ko thể tưởng tượng nổi.

"Hẳn là người tốt chứ sao." Mai Phụng Tuyết bờ môi mỉm cười. "Hẳn biết chúng ta rất cố gắng muốn xin rượu thuốc, cho nên mới làm như thế. Ta cảm thấy hẳn rất quan tâm đến nỗi khổ tâm của ta thôi mà. Lúc đầu ta đã hiểu lầm hẳn.:"

"Nhưng mà bên ngoài còn có rất nhiều người xếp hàng chờ rượu thuốc, sao hấn lại ko xem mỗi người thành khách quý, duy chỉ đối với tiểu thư thì như vậy chứ? Đây mới là điểm kì quái." Tiểu Thiện gật gù đắc ý nói.

"Bởi vì những người khác không có cố gắng giống như ta." Mai Phụng Tuyết đem mọi chuyện trở nên hợp lý hoá.

"Tiểu Thiện, ngươi không cần khẩn trương, ta đã nói với ngươi, hấn thật sự là người tốt..., nếu như hiện tại ta cùng hấn có quan hệ tốt, nói không chừng về sau chúng ta có thể dùng thân phận khách quý, không cần khổ công xếp hàng."

"Tiểu thư, người không thấy mọi việc quá tốt đẹp sao? Ta cảm thấy Đỗ Trọng Khang có thể là đang làm mất cảnh giác của người, hấn sẽ chọn thời cơ thích hợp để trừng phạt người?" Tiểu Thiện khẩn trương nói.

"Không phải là ta không thấy mọi việc tốt đẹp, là ngươi suy nghĩ quá nhiều." Mai Phụng Tuyết cười nhìn nàng. "Không cần khẩn trương như vậy có được hay không? Không có việc gì đâu."

Thật không có việc gì sao? Tiểu Thiện còn chưa dám tin tưởng. Theo nàng thấy, Đỗ Trọng Khang rõ ràng chính là Gà chúc tết Hoàng Thử Lang*, tự xưng tốt bụng mới là lạ! (sao tỷ này ko làm tiểu thư đi)

Nàng phải theo sát tiểu thư, tránh cho tiểu thư cứ ngây ngốc bị Đỗ Trọng Khang bắt đi làm nguyên liệu chung cất rượu!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

"Ta ăn no rồi, cũng nghỉ ngơi đủ rồi, bây giờ có thể dạy ta khảo nghiệm công dụng của dược kia được chưa?" Mai Phụng Tuyết cùng Đỗ Trọng Khang dùng xong bữa tối, liền lập tức đi theo Đỗ Trọng Khang trở lại phòng ngủ của hấn.

"Có thể." Đỗ Trọng Khang nở nụ cười vô nghĩa, kéo nàng ngồi cạnh chiếc bàn, đưa chai rượu đã chuẩn bị sẵn trong tay. "Ngươi đã thử qua sao?"

"Ta chưa thử." Mai Phụng Tuyết rất thành thực nói.

"Vậy ngươi tốt nhất đừng uống." Đỗ Trọng Khang mỉm cười, đem ly rượu trở về.

"Tại sao ta ko đc uống?" Mai Phụng Tuyết buồn bực nhìn chằm chằm vào hấn.

"Chẳng lẽ ngươi sợ ta cũng giống như nam nhân, sẽ gờ ra cái gì sao? Ta hiểu thân thể mình rất rõ, thân thể của ta sẽ không có cái gờ đc, uống qua rượu thì có thể gờ lên sao?"

"Không phải." Đỗ Trọng Khang lắc đầu một cái, cười một tiếng. "Ta sợ ngươi chưa bao giờ uống rượu, uống vào rất dễ bị say."

Có lẽ nàng uống vào chưa chắc đã say, chỉ là, hấn cũng không muốn mạo hiểm như vậy. Tối nay, hấn muốn lấy dược nàng.

"À." Mai Phụng Tuyết gật đầu một cái, như hiểu được, trong lúc bất chợt lại nghĩ tới cái gì đó, "Rượu thuốc này cho nữ nhân uống, có thể cũng giống như nam nhân, sẽ có cái gì đó gờ lên?" Nàng tò mò hỏi. "Ta thực sự ko biết." Nàng chăm chú nhìn vào bình rượu kia.

"Ngươi yên tâm, ta đã từng mời người làm thí nghiệm, nữ nhân uống rượu này sẽ không có thứ gì đó gờ lên." Đỗ Trọng Khang trả lời nàng, nếu không sẽ thuyết phục được nàng, mà hấn cũng không cho phép nàng uống rượu.

"À." Ánh mắt Mai Phụng Tuyết nhất thời ảm đạm, "Vậy hay là ngươi uống đi. Ngươi uống xong rồi dạy ta."

"Ngươi thật sự muốn học?" Đỗ Trọng Khang uống một ngụm, mỉm cười ngắm nhìn nàng đang nóng lòng.

"Đương nhiên là thật." Mai Phụng Tuyết ra sức gật đầu. "Ta nhất định phải biết nam nhân sau khi uống rượu này, cái gì đang từ bất lực lại gờ lên được."

"Nhưng là học cái này sẽ phải trả giá rất đau đớn." Đỗ Trọng Khang quyết định cảnh cáo trước, làm nàng ko thể chối cãi.

"Ta phải chịu cái giá đau đớn sao?" Mai Phụng Tuyết nghe không hiểu lắm. "Là cái giá gì khiến ta đau đớn chứ?"

"Đa thịt đau xót." Đỗ Trọng Khang khẽ mỉm cười. "Ngươi chưa nghe qua câu say rượu mất lý trí sao? Có lẽ ta say rượu mất đi lý trí sẽ làm ngươi rất đau."

"Say rượu mất lý trí? Ta dĩ nhiên nghe qua." Mai Phụng Tuyết vừa nghe, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên trắng bệch. "A, ý của những lời này không phải nói, sau khi nam nữ uống rượu sẽ xảy ra thác loạn sao? Vậy ngươi đã uống rượu, ngươi có thể từ nam nhân biến thành nữ nhân? Nếu như ngươi nói,

ngươi biến thành nữ nhân, vậy ngươi còn giờ được sao?"

"Yên tâm, ta sẽ không biến thành nữ nhân, cũng nhất định giờ được." Đỗ Trọng Khang lười giải thích với nàng, ý nghĩa của câu đã bị nàng hiểu sai hết cả, tránh cho nàng hiểu được lại chạy mất.

"Ta hiểu rồi." Mai Phụng Tuyết như chợt hiểu ra, "Ngươi sẽ không biến thành nữ nhân, chỉ là tưởng tượng mình sẽ biến thành nữ nhân có đúng ko? Cho nên thân thể của ngươi vẫn sẽ là nam nhân, hơn nữa ngươi còn giờ được. Ủ. Nhưng đau đớn từ đâu ra vậy, chẳng lẽ ngươi sẽ đánh ta sao?" Mai Phụng Tuyết không chờ hắn trả lời, liền cầm đầu gối hắn nói, "Chỉ là, Nếu ngươi dùng sức của nữ nhân, ta vẫn có thể chịu đựng được. Ah, ngươi đã uống rất nhiều rượu rồi, đã mất đi lý trí rồi phải không? Chúng ta có thể bắt đầu được chưa?"

"Chúng ta có thể bắt đầu." Đỗ Trọng Khang mỉm cười, ngưng mắt nhìn nàng, dẫn nàng đến bên giường." cởi quần áo thôi."

"Cởi quần áo?" Mai Phụng Tuyết mở to mắt, ngạc nhiên. "Tại sao phải cởi quần áo? Cởi như ngươi đã rối loạn, cảm giác mình là nữ nhân, nhưng cũng không thể bắt ta cởi quần áo nha!"

"Ta bây giờ là lấy thân phận nam nhân mời ngươi cởi quần áo." Đỗ Trọng Khang đối với nàng lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Hắn bắt đầu phát hiện, nàng đối với chuyện nam nữ cái gì cũng ko biết, như tờ giấy trắng.

"Ngươi nhất định là uống rượu say rồi, cho rằng mình là nam nhân, nhưng thật ra ngươi đã biến thành nữ nhân có phải hay ko?" Mai Phụng Tuyết thao thao bất tuyệt nói, nói xong lời cuối cùng thì nhức đầu, day day thái dương."Làm thế nào bây giờ? Ngươi thật sự đã say. Sớm biết ngươi uống rượu sẽ say, ta đã mời người khác tới dạy ta. Ngươi hiện tại biến thành như vậy, làm sao ta có thể biết nam nhân có thể giờ ra được cái gì?"

"Mời người khác dạy ngươi?" Đỗ Trọng Khang nhíu chặt mi tâm."Đừng hòng mơ tưởng!"

"A?" Hắn nói chuyện lộ ra được khí thế nam nhân? Uống rượu say, hắn ko phải đã biến thành nữ nhân rồi sao? Chẳng lẽ hắn lại loạn thêm lần nữa, lại biến thành nam nhân sao.

Ai da, nàng càng lúc càng cảm thấy mơ hồ!

"Ngươi muốn biết nam nhân có thể giờ lên được ở đâu, lát nữa sẽ rõ." Đỗ Trọng Khang sờ môi lộ ra nụ cười yếu ớt, cúi đầu chặn lại cánh môi của nàng, nàng ngạc nhiên mở to mắt.

"Ừm." Hắn đang làm gì vậy? Mai Phụng Tuyết bị hắn chặn môi, trực giác nghĩ muốn đẩy ra hắn, nhưng là hắn đã vây cả người nàng ở trong ngực hắn, làm cho nàng không cách nào tránh thoát.

"Ừm." Trời ạ, hắn cứ nhiên đem đầu lưỡi của mình khuấy động trong miệng nàng. Hắn cuồng dã mạnh bạo, khoang miệng còn mang theo hương rượu nồng đậm vừa mới uống, nàng bị hắn xâm chiếm, chỉ có thể để mặc hắn quán quýt đôi môi anh đào của nàng, hai người kích tình trao đổi làm cho thân thể mềm mại của nàng mềm nhũn, đầu hóa thành một tương hồ, căn bản không có biện pháp suy tư.

"Mùi vị ngươi thật ngọt." Đỗ Trọng Khang sau khi hôn nàng, chăm chú nhìn biểu hiện trên khuôn mặt nàng.

"A?" Mai Phụng Tuyết hai gò má ửng hồng, mơ mơ màng màng trừng mắt nhìn hắn, cho đến khi phát hiện mình quá gần hắn, lập tức lui lại ba bước."Ngươi ở đây làm cái gì? Ném ta? Ngươi chẳng lẽ sau khi say rượu nghĩ ta là thức ăn sao?"

"Đó được gọi là hôn." Đỗ Trọng Khang mỉm cười giải thích."Còn nữa, ta một chút cũng không có say?"

"Người say thường nói mình ko say, tựa như người điên nói mình ko điên, giống nhau cả." Mai Phụng Tuyết cảnh giác, sợ hãi nhìn hắn."Ngươi nhất định là đang say. Ai hửm, sao ta tự nhiên hồ đồ? Cứ nhiên tìm một người say đến dạy ta. Thật sự là ngu hết biết!" Nàng tức giận buồn bực, gờ đầu của mình.

"Ta thật sự không có say. Còn nữa, ngươi đừng hòng tìm người khác tới dạy ngươi, bởi vì ta sẽ triển khai ngay bây giờ." Đỗ Trọng Khang nhếch môi cười, nhàn nhạt tuyên cáo, ko hiểu sao khí thế ngập tràn.

"Triển khai? Triển khai cái gì?" Mai Phụng Tuyết mới hỏi xong, phát hiện hắn đang cởi y phục của nàng."Này, sao ngươi cởi quần áo của ta?"

"Ngươi không cởi, ta không thể làm gì khác hơn là giúp ngươi cởi. Mặc dù ta chưa bao giờ cởi quần áo nữ nhân, nhưng vì ngươi ta sẽ làm tất cả." Đỗ Trọng Khang không coi ai ra gì, lột y phục của nàng.

"Ngươi đang nói gì vậy? Ta đã nói rồi, vô luận ngươi là nam nhân hay là nữ nhân, ta sẽ ko bao giờ cởi quần áo trước mặt ngươi." Mai Phụng Tuyết luống cuống tay chân ngăn cản hắn cởi y phục của nàng.

"Cho nên ta giúp ngươi cởi. Mau bỏ tay ngươi ra đi, chớ cản đường. Đúng, chính là như vậy." Đỗ Trọng Khang vừa nói vừa chỉ huy nàng, mà nàng nhất thời không bắt bẻ, vẫn thuận theo lời nói của hắn, cho đến khi phát hiện có cái gì đó không đúng, mặt liền biến sắc.

"Này, ngươi đã hiểu lầm ý của ta! Ta đã nói là ko thể ở trước mặt ngươi lồ lộ được, ngươi hiểu chưa? Mau buông ra tay!" Nàng bây giờ đã dần dần lộ lồ trước mặt hắn.

"Ta rất hiểu. Nhưng ta muốn thấy rõ tất cả thân thể người" Đỗ Trọng Khang giương môi cười tà. Hấn sao có thể bỏ qua cho cánh xuân mê người này chứ, phải hưởng thụ thật tốt mới được!

"Người say, người thật sự say sùi." Mai Phụng Tuyết không ngừng than thở lắc đầu, cố gắng giữ chặt lấy y phục của mình. Bất đắc dĩ, hấn liền hung hăng cởi ra, nàng căn bản không có phương pháp ngăn trở, hấn đã cởi hết quần áo của nàng.

"Ta thật sự không có say." Đỗ Trọng Khang bàn tay khẽ động, áo lót của nàng tiếp tục bị cởi ra; nụ hoa nhỏ của nàng kiều ngạo đứng thẳng trước mặt hấn.

"Người thật sự say." Mai Phụng Tuyết run sợ, ko biết nên che nửa thân mình hay nên che mắt hấn lại."Dừng lại đi, người say rồi, có phải bây giờ người không hiểu rõ? Hoặc là người hiểu rõ nhưng tình đây sẽ quên?"

"Ta nói ta không có say, chỉ là do người nghĩ như vậy, ta ko muốn quan tâm. Hãy bỏ tay ra, ta muốn người." Đỗ Trọng Khang đã không chịu nổi khi thấy nụ hoa nhỏ kiều ngạo mỉa người, bàn tay kéo nàng vào trong ngực.

"Ta. A." Mai Phụng Tuyết hốt hoảng muốn kéo tay hấn ra, vậy mà vô luận nàng đẩy ra thế nào, ma chướng của hấn vẫn vẫn giữ lấy cơ thể mềm mại của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Đỗ Trọng Khang đang ngủ, bên ngoài có hai bóng dáng, đang im hơi lặng tiếng hướng tới phòng hấn.

"Đông!" Sau khi va chạm, tiếng thét chói tai của hai người vang lên.

"A!" Sau khi nghe thấy tiếng thét chói tai của mình, hai người lập tức lấy tay bịt miệng.

"Người là." Tiểu Thiện lui ra trước, trừng mắt nhìn lão nhân trước mặt."Người là ai? Người tới đây làm cái gì?"

"Người là ai? tới nơi này làm cái gì?" Đỗ Phụ cũng bày ra dáng vẻ chất vấn.

"Ta là tỳ nữ của Mai tiểu thư, ta muốn đến xem tiểu thư nhà ta thế nào!" Tiểu Thiện nói năng hùng hồn.

"Ta là cha của Đỗ Trọng Khang, ta cũng là tới xem tiểu tử A Khang kia rốt cuộc có khi dễ Mai cô nương hay ko. Người không biết, hôm nay ta đã cất một ngày rượu, chính là vì Mai cô nương - khó có được cơ hội cùng nàng thưởng thức rượu ngon ." Đỗ Phụ đầu tiên là mỉm cười, sau đó vừa khần trương nói: "Chẳng là ta đang muốn tìm Mai cô nương thì bọn thuộc hạ thông báo nàng đã tới phòng của tiểu tử A Khang. Ai biết A Khang sẽ làm chuyện gì với Mai cô nương chứ?"

"A? Ngài cũng cảm thấy Đỗ trang chủ sẽ gây bất lợi đối với tiểu thư?" Tiểu Thiện khần trương hỏi.

"Đó là đương nhiên. A Khang bình thường ko có thiện lương như vậy ! Ta hoài nghi hấn nhất định là làm bộ đối tốt với Mai cô nương, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị ngược đãi nàng." Đỗ Phụ nói ra suy đoán của mình.

"A, ta cũng vậy." Tiểu Thiện liên tiếp gật đầu."Cho nên ta mới tới nơi này. Đỗ lão gia, ngài nói nên làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao? Chúng ta tùy cơ ứng biến." Đỗ Phụ kéo tiểu Thiện, tìm một vị trí mai phục tốt nhất."Chúng ta ở chỗ này xem một chút, liệu xem sẽ xảy ra chuyện gì, hiện tại chúng ta mà gõ cửa phòng a Khang thì cũng ko hay lắm."

"Nhưng mà." Tiểu Thiện lần này cũng vô cùng khần trương."Nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chúng ta phải làm sao?"

Đỗ Phụ còn chưa nói ra biện pháp, trong phòng ngủ đã vang lên tiếng kêu thảm thiết của Mai Phụng Tuyết.

"A a a."

Đỗ Phụ cùng tiểu Thiện liếc mắt nhìn nhau, tiểu Thiện đầu tiên làm ra vẻ mặt khó hiểu.

"Làm thế nào bây giờ? Đỗ trang chủ nhất định là bắt đầu hành hình tiểu thư ——"lời nàng còn chưa nói hết, trong phòng lại truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Mai Phụng Tuyết.

"Đúng vậy, nên làm thế nào bây giờ?" Đỗ Phụ cũng ko nghĩ ra được biện pháp gì."Hấn cũng không thể giết chết Mai cô nương được, ta còn chờ Mai cô nương cùng thưởng thức rượu ngon nữa."

"Không được, ta muốn đi cứu tiểu thư!" Tiểu Thiện đầu tiên lao ra, thấy trước cửa phòng có người canh giữ, lập tức quay trở lại. Trờì ạ, tiểu thư không ngừng kêu thảm thiết, nhất định bị đánh rất thảm "Ngài ra mặt chắc có ích hơn đấy".

"Ta ra ra mặt sẽ tốt hơn sao?" Đỗ Phụ còn chưa nghĩ ra.

"Đúng vậy! Ngài là phụ thân của Trang chủ, đương nhiên có lợi hơn." Tiểu Thiện nhắc nhở phía sau, lập tức thúc giục hẳn: "Nhanh một chút, đi gọi Đỗ trang chủ mở cửa, chậm trễ có thể ko cứu được tiểu thư nhà ta đâu!"

"Đúng đúng đúng." Đỗ Phụ vội vàng lôi kéo tiểu Thiện xông ra, gọi Đỗ Trọng Khang mở cửa, không ngờ vẫn bị chặn lại ở ngoài.

"Trang chủ có phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu ngài ấy." Người canh cửa tận trung với cương vị công tác nói, thanh âm còn kèm theo tiếng ngăm của Mai Phượng Tuyết .

"Cái gì không được quấy nhiễu? Vị này chính là phụ thân của Trang chủ, ngài muốn các người mở cửa, các người còn ko mau mau mở cửa?" Tiểu Thiện bày ra dáng vẻ oai hùng.

"Chúng ta chỉ nghe Trang chủ ra lệnh. Thật xin lỗi." Tên giữ cửa cúi đầu khó xử.

"A, cho nên nói các người là một lũ vô dụng?" Tiểu Thiện trừng mắt nhìn, ko dám tin tưởng sự thật này.

"A, cho nên ta cũng không dùng được." Đỗ Phụ thất bại ỉu xiu nói: "Ta xin các người mở cửa ra. Các người không nghe tiếng kêu thảm thiết của Mai cô nương sao? Nàng sắp bị A Khang giết chết rồi, các người có biết hay không?"

"Nàng ta sẽ không có chuyện gì chứ?" hai tên canh cửa nghi ngờ nhìn nhau. Trên căn bản, ai có kinh nghiệm thì sẽ biết tiếng kêu này có nghĩa là gì, chẳng lẽ Đỗ lão gia và mọi người đều ko hiểu sao?

"Cái gì, nàng sẽ không có chuyện gì sao?! Nàng ấy rõ ràng vẫn còn thét chói tai, các người không nghe thấy sao? Các người đều là những kẻ máu lạnh, quả nhiên là những tên máu lạnh do con trai ta tạo nên!" Đỗ Phụ lui về phía sau mấy bước, cố gắng chạy về phía trước, định tông cửa xông vào .

Chỉ là dù hấn nhiệt huyết sôi trào, cũng bị cai cửa chặn lại.

"Trang chủ nói không thể vào!" Hai tên canh cửa đã chặn ngay cửa phòng.

"Này, các người thế ko có nhân tính à?" Tiểu Thiện gấp gấp nói."Lỗi tại các người đấy sao? Đều ko chút xót thương cho tiểu thư nhà ta!"

"Không có nhân tính? Không xót thương tiểu thư?" Hai tên cai cửa lại nhìn nhau, cười đến rất lúng túng. Trên căn bản, Trang chủ tựa hồ vô cùng dùng mãnh, Mai cô nương nên cảm thấy hạnh phúc vui vẻ mới đúng. Bọn họ nghe thấy tiếng kêu này cũng đã mặt hồng tím đập rồi.

"Mau cho ta vào đi, bằng không hẳn sẽ đánh người chết đó! Ta thấy các người, ai cũng dùng sức, mặt đều trở nên đỏ hết cả rồi. Thôi đừng canh giữ nữa, ta sẽ ko nói cho A Khang biết là các người cho ta vào?" Đỗ Phụ lấy nhu trị cương, bắt đầu mềm giọng trao đổi.

"Sắc mặt đỏ như vậy, canh giữ rất dùng sức?" Tên cai cửa cười càng lúc càng khó coi. Bọn họ đỏ mặt trên căn bản vì âm thanh rên rỉ bên trong , ko phải canh giữ dùng sức mà đỏ mặt. Nhưng nếu người bên trong còn tiếp tục như vậy, ko những bọn họ canh cửa dùng sức mà nửa thân dưới vì canh giữ cũng phải dùng sức.

"A ——" trong phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu kinh thiên động địa, lay động tới cả quỷ thần.

"Mau cho chúng ta vào đi!" Tiểu Thiện tâm như lửa đốt kêu lên."Người không nghe thấy tiểu thư nhà ta sắp bị dày vò đến chết hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tên canh cửa đang định giải thích, bên trong lại truyền ra một tiếng rên đứt quãng , "Người thế nhưng. Cầm gậy tử. Đâm ta?"

"Có nghe thấy hay không, tên tiểu tử đó đang cầm gậy tử đâm chết thiếu nữ đấy!" Đỗ Phụ cũng run rẩy nói."Mau cho chúng ta vào đi!"

"Này." Hai tên giữ cửa vô cùng khó khăn , lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó đứng thẳng, tiếp tục phàn sự."Không được."

"Mau cho chúng ta vào đi!"

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu bên ngoài kết hợp với tiếng kêu bên trong tạo nên một âm thanh kinh thiên động địa!

"Người gạt người!" Bất kể hẳn rốt cuộc có nhớ hay không, Mai Phụng Tuyết đều muốn dùng sức chỉ trích hẳn. "Người gạt người, người gạt người, người gạt người!"

Hại nàng đau gần chết, cái gì cũng không thấy, lời nói của hẳn chẳng thấy thực hiện gì hết!

"Ta lừa nàng cái gì?" Đỗ Trọng Khang mặt vô tội nhìn nàng, bắt đầu hoài nghi mình có phải khổng chế nàng còn chưa đủ, hiện tại nàng còn mắng chửi người như vậy, đúng mãnh có lực.

"Người rõ ràng nói với ta có một thứ lúc đầu không giờ, về sau sẽ giờ, vậy mà từ đầu đến cuối ta chẳng thấy cái gì cả." Mai Phụng Tuyết toàn thân đau đớn, tức giận càng thêm hung mãnh. "Từ đầu tới đuôi ta đều bị một cây gậy chen vào, chưa thấy cái gì giờ lên cả. Ta thấy người cố ý dời đi lực chú ý của ta có phải ko? Người dùng gậy gác chen vào ta, rồi lại nói cái gì đó giờ lên!"

Đỗ Trọng Khang dở khóc dở cười. Nàng là người như thế nào mà lại ko có tri giác như vậy?

"Người cười cái gì vậy?!" Mai Phụng Tuyết giận đến muốn tung một chưởng, nhưng cả người nàng lại đau nhức vô cùng. "Người nhất định phải giải thích rõ ràng cho ta, nếu không ta làm cho thanh danh của người trong thiên hạ bị hủy!"

"Nếu như ta nói, thứ nàng nói sẽ giờ lên chính là dương vật của nam nhân, nàng tin không?" Đỗ Trọng Khang mỉm cười, nhìn lửa giận lên cao của nàng.

"À?" Mai Phụng Tuyết chớp chớp mắt. "Người đang đùa giỡn hay sao? Ta thấy rõ ràng từ đầu tới đuôi nó luôn giờ lên, căn bản cũng chưa thấy nó xuống bao giờ. Người cố ý trốn tránh dạy ta thì có, nhìn nó đi, từ đầu tới cuối nó vẫn luôn trắng kiện!"

"Cám ơn lời khen của nàng." Đỗ Trọng Khang bên môi nở nụ cười đắc ý. "Chỉ khi ở trong cơ thể nàng nó mới thẳng tắp trắng kiện còn bình thường thì nó không bao giờ như thế."

"Ta không tin." Mai Phụng Tuyết hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên đã coi lời nói của hẳn là gạt con nít, không chịu tin lời hẳn nói.

"Không tin, sao nàng không thử một chút?" Đỗ Trọng Khang mỉm cười. "Ta không ngại cho nàng nhìn thêm lần nữa."

"Ta không cần nhìn cũng biết cây gậy kia vẫn đang cứng rắn!" Mai Phụng Tuyết sau khi thử, căn bản không muốn quan tâm nữa.

"Nó bây giờ ko còn cứng rắn nữa đâu." Đỗ Trọng Khang khẽ mỉm cười. "Nàng thử một chút có làm sao đâu" Hẳn trực tiếp cầm bàn tay mềm mại của nàng đặt lên, tùy ý cho nàng khám phá.

"À?" Mai Phụng Tuyết vừa sờ, khuôn mặt xinh đẹp liền thay đổi thần sắc.

Vật này mềm nhũn so với lúc trước là hai đồ vật bất tương đồng nha!

"Làm sao có thể như vậy?" Mai Phụng Tuyết không dám tin, lập tức chuyển qua đỉnh bao quy đầu, hai ba lần đem bao quy đầu lột sạch, khảo nghiệm phân thân của hẳn. (tự tìm hiểu môn sinh học a, ta dốt môn này lắm =.=.)

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn mặt nàng càng thêm hoa dung thất sắc.

Tại sao cái gậy gộc này hiện tại không hề lớn, còn mềm nhũn như con chi chi? Cái này so với cái làm cho nàng chết đi sống lại căn bản ko hề giống nhau!

"Làm sao có thể như vậy?" Mai Phụng Tuyết dụi dụi con mắt, hết sức hoài nghi mình nhìn lầm. "A, không có sai. Nhưng là. Nó làm sao."

Nàng hoài nghi hẳn đã đem cây gậy trước đánh tráo, nhưng nghĩ lại, vật kia sinh trưởng ở trên người hẳn, trừ phi chặt đứt, bằng không sao có thể đổi được nhỉ?!

"Nó chính là dương vật lúc ko giờ lên đó." Đỗ Trọng Khang bên môi mỉm cười. "Như vậy nàng đã hài lòng chưa?"

"Ta vẫn ko tin. Chẳng lẽ người lại dùng con cá này chen vào ta sao?" Mai Phụng Tuyết chưa từ bỏ ý định, dùng tay sờ soạng lần nữa. "Nó thật sự rất mềm mại, cùng cái mà người dùng chen vào ta thẳng tắp trắng kiện kia ko giống nhau."

Đỗ Trọng Khang nắm tay nàng di chuyển lên xuống. "Nàng làm thêm một lúc nữa nó sẽ trở thành dương vật như tối hôm qua."

"À?" Mai Phụng Tuyết nửa tin nửa ngờ. "Làm sao có thể nhỉ?"

"Không tin, nàng có thể thử xem." Đỗ Trọng Khang bên môi nở nụ cười tà ác.

Mai Phụng Tuyết sắc giọng: "Thử thì thử, ai sợ ai!" Nàng phải xem một chút, hẳn có nói láo với nàng hay không.

"Vậy nàng thử đi." Đỗ Trọng Khang khẽ mỉm cười, bắt đầu hưởng thụ sự dụng hưởng ko nằm trong dự liệu này.

"Thật vậy!" Mai Phụng Tuyết bây giờ hoàn toàn tin tưởng hẳn. "Trước đó ta hiểu lầm người, thật ngại quá." Nàng nhìn hẳn biểu đạt sự áy náy.

Thì ra là hấn đang dạy nàng, nàng còn lấy dạ tiểu nhân đo bụng quân tử, cho là hấn là cố ý trừng phạt nàng.

"Không sao, chỉ cần bồi thường ta là đủ rồi." Đỗ Trọng Khang nâng môi xinh đẹp của nàng lên, chuẩn bị cắn nuốt.

"Bồi thường?" Mai Phụng Tuyết tròn to đôi mắt trong veo. "Bồi thường thế nào đây?"

Đỗ Trọng Khang nở nụ cười tà ác, trực tiếp lấy hành động bày tỏ đáp án của hấn. . .

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Hai người lại kịch chiến một hồi, suốt ba ngày ba đêm, trừ những sinh hoạt thiết yếu như phải tắm rửa, Mai Phụng Tuyết căn bản không rời giường nửa bước, ngay đến cả việc dùng thiện cũng trực tiếp sai người bày bàn nhỏ, để nàng có thể ăn cơm trên giường.

Sau mấy ngày nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cuối cùng nàng cũng có thể xuống giường rồi, rốt cuộc nghĩ đến sự kiện trước đó nàng vẫn không phát hiện chuyện gì.

Ngay lúc này, Đỗ Trọng Khang vừa vặn đẩy cửa vào phòng

"Người tôi vừa đứng lúc, ta phát giác một việc phi thường không thích hợp!" Mai Phụng Tuyết tỉnh ra ngoài tìm hấn, nhìn thấy hấn đến, lập tức chạy đến bên cạnh.

"Chuyện gì?" Đỗ Trọng Khang mỉm cười ngưng mắt nhìn nàng. Trở thành nữ nhân của hấn rồi, cả người nàng tựa hồ tan mát ra thứ hào quang động lòng người, càng làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

"Người hãy nói ta biết nam nhân làm sao có thể hội cừ, chỉ cần để cho ta chạm vào người, hôn người một cái là được rồi, tại sao còn phải lấy cái gậy dài dài kia đâm vào ta? Đây rõ ràng là không đáng!" Mai Phụng Tuyết nghĩ tới việc toàn thân đau nhức lâu vậy thật không đáng giá (*).

"Là ta muốn để cho nàng hiểu vì sao mọi người đều khát khao cầu được được từ, không phải sao? Nếu như nàng không trải qua chuyện nam nữ, sao nàng có thể hiểu nam nhân mong muốn mình có thể đội trời đạp đất, còn nữ nhân lại hi vọng nam nhân của các nàng uy vũ bất khuất, vững vàng (*)." Đỗ Trọng Khang bên môi treo nụ cười tà mị, trả lời đầy quỷ quyết (**).

(*) nguyên văn là “ngật lập” tức là sừng sững, vững chắc

(**) quỷ quyết ở đây không có nghĩa gì xấu đâu, chỉ là anh ý rất ranh mãnh, khôn khéo thôi ^^

Được rồi, hình như hấn nói không sai. Nhưng vấn đề là.

Mai Phụng Tuyết nói ra vấn đề mấu chốt, "Vấn đề là, mặc dù ta đã làm qua, nhưng đến giờ vẫn thấy rất đau, ta một chút cũng không cảm thấy cái vật kia lớn của người là phúc khí của ta!" Nàng không e dè nói. "Vật đó vừa cứng vừa lớn đâm vào làm ta rất đau, ta ước gì nó nhỏ một chút!"

"Là thế này phải không?" Đỗ Trọng Khang nhếch chân mày. Đây là lần đầu tiên hấn nghe nữ nhân nói ghét kích cỡ của hấn, mà lại là ghét bỏ hấn quá lớn!

"Đương nhiên là như vậy!" Mai Phụng Tuyết dùng sức gật đầu. "Người nếu cây gậy kia của người không cử động mạnh vậy, ta sẽ không đau đến chết đi sống lại. Bên ngoài những nam nhân kia cũng thật kỳ quái, sao cứ nhất định phải xin được từ, để mình cao thẳng như thế? Mềm đi một chút không phải sẽ khiến nữ nhân của bọn họ thoải mái hơn sao? Những nữ nhân này cũng thật là, sao không dám nói thật lòng mình!"

Đỗ Trọng Khang mỉm cười lắc đầu một cái, phủ quyết cái nhìn của nàng. "Nàng hoàn toàn đã bỏ quên một chuyện."

"Chuyện gì?" Mai Phụng Tuyết chớp chớp đôi mắt đẹp.

Đỗ Trọng Khang mỉm cười nói, "Nếu nó quá mềm yếu, mềm như lúc ban đầu nàng nhìn thấy, nàng cho rằng nó còn có thể tiến vào trong thân thể của nàng sao?"

Đỗ Trọng Khang nói một lời cảnh tỉnh, Mai Phụng Tuyết hiểu ra lại kinh ngạc cùng khiếp sợ tới mức nói nên lời.

Hấn nói quả là có đạo lý. Nếu gậy của hấn nhũn như con chi chi vậy thì căn bản không có cách nào tiến vào trong thân mình của nàng rồi. "Lời người nói không sai." Nàng không thể không thừa nhận. "Nhưng là...Nhưng là người lớn như vậy, thật làm đau ta!"

"Đó là lần đầu nàng chưa quen thôi." Đỗ Trọng Khang bên môi khẽ cười tà. "Chẳng lẽ nàng không cảm thấy khoan khoái một chút nào sao?"

"Ách.." Mai Phụng Tuyết lần này lúng túng. "Tốt...Cảm giác đó....cũng rất thoải mái...Nhưng, đó không phải là do ta bị ngược cuồng quan hệ sao?" Nàng nghĩ, nàng hẳn sẽ thoải mái nếu quan hệ ít hơn với cây gậy kia?

"Dĩ nhiên không phải." Đỗ Trọng Khang mỉm cười lắc đầu. "Đây chẳng qua là vì nàng vừa bắt đầu chưa kịp thích ứng, nên mới cảm thấy thống khổ như vậy. Nếu không nàng nghĩ tại sao ta phải lưu nàng ở nơi này một thời gian? Chính là muốn để cho nàng lĩnh hội được nguyên nhân mọi người muốn được từu."

"Nha" Mai Phụng Tuyết gật đầu, sùng bái nhìn hắn "Thì ra người đã phải dụng tâm khổ sở như vậy, ta lại không biết. Vậy sau này, chúng ta nên thường xuyên làm chuyện kia, ta sẽ nhanh chóng hiểu ra nguyên do trong việc xin được từu?"

"Trẻ con thật dễ dạy!" Đỗ Trọng Khang mỉm cười điểm nhẹ lên chiếc mũi thon của nàng. Muốn lừa gạt nữ nhân đơn thuần thiện lương như nàng, đúng là hoàn toàn không cần nhọc công.

"Nhưng mà..." Đỗ Trọng Khang còn đang nghĩ nàng thực nhẹ dạ, Mai Phụng Tuyết lại mở miệng ngữ điệu kinh người (*), "Nhu vậy không phải rất phí thời gian sao? Người chỉ cần phải một nam nhân cũng biết cử bồng mà kích cỡ nhỏ hơn người tới dạy ta, ta cũng có thể tích thêm kinh nghiệm."

(*) nguyên văn “kinh nhân chi ngữ”. Là kinh ngạc không phải kinh sợ đâu ^^

"Không được." Đỗ Trọng Khang chân mày nhíu lại thật chặt. Nàng muốn tìm người khác? Không cho! Hắn phát giác mình chưa bao giờ nổi ham muốn chiếm hữu đối với nữ nhân nào mãnh liệt như vậy, là từ khi nàng xuất hiện, hắn bắt đầu không nguyện ý để cho người khác cùng thưởng thức nàng.

"Tại sao không được?" khuôn mặt xinh đẹp của Mai Phụng Tuyết đột nhiên biến sắc, "Chẳng lẽ là vì của người khác so với người lớn hơn, người sợ bọn họ sẽ ngược bạo ta?" Nàng nói xong, buồn bực nhíu mày, "Mặc dù ta không có làm gì với người khác, ta cũng cảm thấy người thật rất lớn a...Nếu là thứ so với của người còn lớn hơn, sẽ là hình dáng gì? Ta nhất thời không tưởng tượng nổi!"

"Không được là không được! Ta nói ta sẽ dạy nàng thì sẽ chỉ giáo nàng cặn kẽ, không cho đi tìm nam nhân khác thử, biết không?" Đỗ Trọng Khang nói giọng đầy cảnh cáo.

"Tại sao?" Mai Phụng Tuyết vẫn không hiểu.

"Nàng nghĩ tại sao nam nhân khác muốn xin được từu? Chính là vì bọn họ tuy cũng cử động nhưng không đứng lên được! Một khi cử nhưng không thể đứng thẳng, vậy nàng đi tìm bọn hắn thử còn hữu dụng sao?" Đỗ Trọng Khang thuận miệng bịa ra một lý do, làm thỏa mãn sự hiếu kỳ của nàng.

"Người nói cũng đúng." Mai Phụng Tuyết đồng tình gật đầu. "Vậy sẽ phải làm phiền người cố gắng dạy ta rồi. Không, không nên quá cố gắng, thực ra mà nói nếu người quá nỗ lực, ta sợ bảy ngày bảy đêm vẫn không cách nào xuống giường được. Người không được quá cố gắng đó, biết chưa?"

Đỗ Trọng Khang đáp lại nàng bằng nụ cười mỉa, thay cho câu trả lời.

Hắn gặp được người con gái đơn thuần mà lại ẩn chứa lực hấp dẫn chết người như nàng, cho dù hắn muốn không cố gắng, cũng rất khó...Hắn cười thầm trong lòng, không muốn nói cho nàng biết, nàng nên chuẩn bị tâm lý không thể rời giường thêm mấy ngày nữa.

"Ất xì! Ất xì! Ất xì!" Ô, thì ra cơ thể lão nhân cũng giống như tiểu hài đồng rất dễ mắc phong hàn. Đỗ phụ một phen nước mắt nước mũi vung vút suy nghĩ.

"Cha, người chỉ là cảm mạo sao lại thành ra nghiêm trọng thế này? Đã mấy ngày rồi, cha vẫn chẳng thể xuống giường." Đỗ Trọng Khang mỉm cười tới trước giường cha, khẽ nhíu mày, làm ra vẻ nhĩ tử lo lắng cho phụ thân.

"Còn nói sao, đều là người! Ta hỏi người, người đã làm gì Mai cô nương rồi?" Nếu không phải là hắn bị cảm liệt giường, thì đã túm cổ tên nhĩ tử hỗn đản này rồi.

"Cha." Đỗ Trọng Khang giúp cha đắp lại cái chăn. "Vấn đề này người đã hỏi một trăm năm mươi hai lần rồi, người không thấy phiền sao?"

"Dĩ nhiên rất phiền, bởi vì ta vô luận hỏi bao nhiêu lần, người vẫn cứ nói lão gạt ta." Đỗ phụ thờ phỉ phò nói.

"Con nói lão gạt người? Mai cô nương vẫn khỏe lắm, con thật sự không có dụng hình với nàng." Đỗ Trọng Khang mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

"Thế sao ngày đó chính tai ta nghe thấy nàng nói người cầm cây gậy đâm nàng!" Đỗ phụ vẫn nghi ngờ lời nói của con trai.

"Cha, gậy mà nàng nói thật không phải gậy như cha nghĩ." Đỗ Trọng Khang nói cười mập mờ.

"Cái gì gậy mà lại không phải gậy? Cây gậy chính là cây gậy, người vô luận là dùng Thiết Bổng hoặc là gậy gỗ thì nó chỉ là một! Nàng nhất định là bị người đâm rất thâm, người còn nói nàng không bị gì?!" Đỗ phụ bức mình nhìn chăm chăm nhĩ tử.

"Cha..." Đỗ Trọng Khang dờ khóc dờ cười. "Có phải người thấy hieu quạnh cô đơn không?"

"Người đừng hòng lảng sang chuyện khác! Mới vừa rồi đang nói tới cây gậy...Không, là nói đến Mai cô nương đã bị người làm gì rồi!" Đỗ Phụ tức giận la hét. Bởi vì quá mức phần nộ, lời nói không được mạch lạc.

"Cha, người nhất thiết có cần nói chuyện luyến ái không? Để con đưa một cô nương tới chỗ cha?" Đỗ Trọng Khang trả lời chẳng ăn nhập với câu hỏi của Đỗ phụ.

"Không cần..." Ah, sao hán lại trả lời câu hỏi này chứ? "Này, Mai cô nương hiện tại như thế nào, người mau nói cho cha nghe một chút đi!"

"Không cần? cha cứ ở vậy vẫn rất tốt...Cha thấy Tiểu Thiện thế nào? Hai người hôm đó làm bạn cả đêm, hán là rất ăn ý." Đỗ Trọng Khang tiếp tục chủ đề hoàn toàn không liên quan điều Đỗ phụ quan tâm.

"Tiểu Thiện? Không tệ, là một cô gái ngoan." Đỗ phụ trả lời rồi lại vội vàng tiếp: "Ta cùng nàng ta luyến ái làm cái gì?! Tuổi nàng ta nhỏ vậy có thể làm nữ nhi thậm chí cháu gái ta.." Nói tới đây chợt phát hiện có điều không thích hợp. "Này, ta không hỏi người chuyện này! Người nhanh nói cho ta biết Mai cô nương thế nào!"

Đỗ Trọng Khang trầm ngâm nói: "Tiểu Thiện không tệ sao? Vậy con cùng Mai cô nương nên tạo thêm cơ hội, để cho hai người ở chung."

"Người nói thế là ý gì? Chẳng lẽ ta lại làm mẫu thân người ở dưới cửa tuyên thất vọng sao?" Đỗ phụ lẩm liệt nói, lúc này như đã quên Mai Phụng Tuyết.

“Cũng đúng... Nếu là cha thật sự ở chung một chỗ với Tiểu Thiện, mẫu thân có thể sẽ học máu —— cô ấy là một đại mỹ nhân ở bên cạnh cha nhiều ngày như vậy, nhưng cha hoàn toàn không động lòng với nàng ta." Hán bội phục.

"Ta sao không động tâm? Ta coi nàng như muội muội!" Đỗ phụ hùng hồn nói.

Đỗ Trọng Khang nghe suýt nữa cười ngất. Hán chấn tĩnh sắc mặt mới lên tiếng: "Máu chốt chính là điểm này. Cuộc sống của cha đều chôn vùi trong rượu, không có tình cảm...Cha, người yên tâm, con cùng Mai cô nương thật nên tạo thêm nhiều cơ hội để người ở chung với Tiểu Thiện..."

"Người nói cái gì?" Đỗ phụ thấy hán thực sẽ bị thằng con trai xấu xa này làm cho tức chết.

"Con nói, nếu là người cùng Tiểu Thiện làm ra chuyện gì, có lẽ người sẽ hiểu bóng tử kia hữu hiệu cỡ nào..." Đỗ Trọng Khang lưu lại lời nói này rồi lách người ra ngoài, để lại Đỗ phụ trên giường phần nộ cực điểm.

"Coi như ta thực cùng Tiểu Thiện chung đụng, ta cũng không dùng bóng tử đâm nàng..." Chậm, hán đang nói gì? "Ta sẽ không đi chung với Tiểu Thiện..."

"Tiểu thư, người có sao không?" Tiểu Thiện vội vàng vọt tới trước mặt Mai Phụng Tuyết, nhìn nàng khắp lượt.

"Ta không sao cả." Mai Phụng Tuyết lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, ngẫu sau đó nhứ hàng lông mày thanh tú "Nhưng thanh âm của người hôm nay có gì đó là lạ? mấy ngày nay người làm chuyện gì?"

"Ta..." Tiểu thiện dừng một chút, "Ta cảm mạo nóng sốt, mấy ngày nay không thể dời giường...Thật xin lỗi."

Nhắc lại nhớ tới đêm đó la to nói lớn cộng thêm xuy phong suốt đêm mà ra. Nàng cùng Đỗ bá bá hai người rống đến không còn hơi sức sau còn bị bắt đi, nàng hôn mê bất tỉnh nhân sự, vừa mới tỉnh lại.

"A, ta cũng có chuyện, cho nên không biết người cảm mạo nóng sốt...Thật là xin lỗi." Mai Phụng Tuyết khom người thật sâu trước Tiểu Thiện.

"Không cần xin lỗi ta đâu..., Tiểu Thiện nhận không nổi." Tiểu Thiện hoảng hốt khăn trương đỡ Mai Phụng Tuyết dậy. "Chỉ là tiểu thư, người thật không có vấn đề gì sao? Người đừng gạt ta đó!" Nàng cảm thấy tiểu thư nhất định là đang gượng cười.

"Ta thật sự vẫn ổn." Mai Phụng Tuyết hướng Tiểu Thiện nở nụ cười rạng rỡ. "Người xem ta bây giờ không phải là thật tốt sao?"

"Nhưng đêm đó ta rõ ràng nghe được tiếng thét chói tai của người, người còn nói Đỗ trang chủ dùng cây gậy đâm người...Tiểu thư, người không bị thương chứ? Đỗ trang chủ dùng cây gậy đâm người nơi nào? Nhất định rất đau có đúng hay không?" Tiểu Thiện khăn trương nói không ngừng.

"Bị thương?" Ách, vết thương thì sẽ chảy máu, nhưng nàng hình như lại rất hưởng thụ. Thương thế của nàng nhìn cũng không giống vết thương, nàng có thể tự coi mình là bị thương không?

"Người nhất định là bị thương, đúng không?" Tiểu Thiện gấp gấp kéo tay nàng. "Tiểu thư, mau nói cho Tiểu Thiện biết người bị thương nơi nào, Tiểu Thiện giúp người thoa thuốc."

"Ta không có bị thương!" khuôn mặt Mai Phụng Tuyết bỗng nhuộm sắc hồng.

"Người rõ ràng kêu Đỗ trang chủ dùng cây gậy đâm nguoi, sao còn nói là người không bị thương?" Tiểu Thiện nghĩ mãi không thông.

"Bởi vì hấn dùng cây gậy mà không phải gậy thật!" Mai Phụng Tuyết khuôn mặt tuyết trắng càng thêm chín dừ.

"Hấn dùng cây gậy không phải gậy thật? Vậy là gậy giả hay sao?" Tiểu Thiện như sáng tỏ điều gì từng mắt thật lớn.

"Ách..." Mai Phụng Tuyết phát hiện cái vấn đề này so việc nàng có bị thương không càng khó trả lời rành mạch. "Dù thế nào đi nữa, hấn chẳng những không khi dễ ta, còn đối xử rất tốt với ta là được rồi."

"Tiểu thư, người nhất định là gạt ta, người cố làm như vậy thoải mái, muốn ta yên tâm phải không?" Tiểu Thiện suy đoán nói.

"Ta không có." Mai Phụng Tuyết dùng sức lắc đầu, mỉm cười với Tiểu Thiện.

"Vậy ngày đó người kêu gào như chết đi sống lại là vì có gì?" Chẳng lẽ nàng nghe lầm? Không thể nào! cả Đỗ bá bá cùng các võ sĩ cũng nghe lầm?

"Ách..." Cái vấn đề gậy thật gậy giả này thật làm người ta khó mở miệng. "Ai hừm, cái đó không quan trọng đâu..., dù sao ta không sao là được."

"Chuyện như vậy sao nói không quan trọng? Đây rõ ràng là vô cùng quan trọng!" Từ trước tới nay, nàng luôn đi theo tiểu thư, chưa bao giờ nghe thấy tiểu thư kêu gào thê thảm như vậy. "Thực sự không quan trọng, thật mà." Mai Phụng Tuyết ra sức lắc đầu quảy quảy. "Ta đã nói với nguoi, Đỗ trang chủ thật sự rất tốt, hấn chẳng những nói cho ta biết công hiệu của dược tửu, còn nói cho ta biết vì sao nam nhân có thể cử bổng nữa."

"À?" Tiểu Thiện cũng như nàng chẳng có chút kinh nghiệm, nghe vậy sững sờ.

"Không chỉ như thế, hấn còn tự hạ thân làm mẫu cho ta xem...Hấn cũng thật là lợi hại, chỉ uống mấy ly rượu thuốc, mà có thể kéo dài dược hiệu hơn một ngày, lợi hại tới mức ta thật sự không biết nên làm sao." Mai Phụng Tuyết trông mắt sùng bái, sáng lên như vì tinh tú.

"À?" Tiểu Thiện vẫn như cũ ngây ngốc tại chỗ.

"Dù thế nào đi nữa hấn thật sự là người tốt. Nguoi không cần để tâm, biết không?" Mai Phụng Tuyết dịu dàng mỉm cười với Tiểu Thiện.

Tiểu Thiện ngây ngốc gật đầu. "Vâng..." Xong mới nghĩ đến có cái gì không đúng, "Nhưng Đỗ trang chủ lão nhân cũng nói Đỗ trang chủ có thể sẽ làm hại người!"

"Đó là hấn chưa hiểu rõ con trai của mình." Mai Phụng Tuyết bên môi câu lên nụ cười, giống như nàng đã biến đổi trở thành người hiểu rõ Đỗ Trọng Khang nhất trên đời này. "Tiểu Thiện, nguoi cũng không cần lo lắng, sau này ta còn muốn ở chung một chỗ với Đỗ trang chủ nhiều hơn."

"À?" Ngày ngày cùng Đỗ trang chủ ở chung một chỗ? Tiểu thư nói vậy nàng làm sao không lo lắng! Nàng nhất định phải thường xuyên cùng Đỗ bá bá đi xem xem tiểu thư có phải chịu uất ức không mới được !

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Thật tốt quá, con thật không có việc gì!" Đỗ phụ kích động muốn ôm Mai Phụng Tuyết, nhưng còn chưa gần gũi với Mai Phụng Tuyết, liền bị Đỗ Trọng Khang ở một bên ngăn lại.

"Cha, người vừa bị cảm dậy, không nên quá kích động...Sẽ dọa Mai cô nương. " Đỗ Trọng Khang nói.

Mai Phụng Tuyết thật có chút kinh ngạc, không hiểu tại sao lần đầu tiên nàng gặp mặt trưởng bối hấn lại quan tâm an nguy của nàng. "Không sao, ta không có bị hù dọa..." Vì an ủi lão nhân gia, nàng đành nói dối trắng trợn.

"Đúng vậy." Đỗ phụ tròn mắt nhìn Đỗ Trọng Khang một cái, dùng sức đẩy nhĩ tử ra, vọt tới trước mặt Mai Phụng Tuyết mỉm cười thân thiện. "con quả là một cô nương xinh đẹp duyên dáng...Con cũng thích uống rượu sao?"

"Tiểu nữ chưa từng say rượu, cho nên tiểu nữ cũng không biết mình thích hay không thích uống rượu nữa." Mai Phụng Tuyết cười rục rờ.

"Là thế sao?" Đỗ phụ hiển nhiên có chút thất vọng. "Ta còn tưởng rằng con vì quá yêu rượu, mới chạy tới tửu trang của chúng ta trộm rượu."

"Không phải thế." Mai Phụng Tuyết mang chút áy náy lắc đầu. "Nói không chừng một thời gian nữa tiểu nữ sẽ thích uống rượu đó."

"Có thật không?" Đỗ phụ trông mắt lần nữa dấy lên hy vọng sáng rỡ. "Ta đã nói với ngươi chưa, A Khang không có hứng thú uống rượu gì cả, hại ta cùng hần cũng không có cách nào khai thông, nhằm chán muốn chết. Nếu con nói thích uống rượu, chúng ta vừa lúc có thể."

"Cha, đến lúc uống thuốc rồi, con dẫn người xuống nghỉ ngơi." Đỗ Trọng Khang cắt ngang lời nói của hần.

"Không cần! Ta không muốn nghỉ ngơi —— này, sao ngươi kéo ta..." Đỗ phụ như đứa bé bị Đỗ Trọng Khang kéo đi. "Này, buông ta ra a..."

"Cha ngài có vẻ đang nhằm chán." Cùng hần trở lại tẩm phòng, Mai Phụng Tuyết mới sờ kiến sờ văn bình luận.

"Ông ấy yêu rượu thành si, không tìm được tri kỷ đối ẩm, cho nên nhằm chán." Đỗ Trọng Khang cười nhạt.

"Vậy ngài không phải nên nghĩ biện pháp tốt, để cho cha ngài có người nói chuyện cùng?" Mai Phụng Tuyết nghiêm túc nghĩ ngợi.

"Bây giờ nhìn lại hình như là rất cần thiết." Đỗ Trọng Khang mỉm cười gật đầu. Nếu không cha hần chạy tới dây dưa với Mai Mai, như vậy không được!

"Trước đây không cần sao?" Mai Phụng Tuyết chớp chớp đôi mắt đẹp, không hiểu được lời nói của hần.

"Không cần." Khi đó nàng còn chưa tới, điều đó đương nhiên không cần thiết. Trước đây, dù cha hần muốn dây dưa với ai cũng không liên quan tới hần. "Bây giờ lại là việc vô cùng nhu yếu."

"Ông ấy trước kia có bạn tri kỷ đối ẩm sao?" Mai Phụng Tuyết suy đoán.

"Đúng." Để tránh phiền toái, Đỗ Trọng Khang không muốn dài dòng.

"Vậy chúng ta bây giờ có phải nên nghĩ một biện pháp để cho cha ngài bớt nhằm chán?" Mai Phụng Tuyết liếc đôi mắt long lanh ướt át nhìn chằm chằm vào hần.

"Chúng ta quả là nên suy nghĩ điều này, nhưng không phải hiện tại." Đỗ Trọng Khang cười nhạt nói. "Chúng ta bây giờ còn việc quan trọng phải làm."

"Chuyện gì?" Mai Phụng Tuyết nghi ngờ hỏi.

"Còn có chuyện gì quan trọng hơn so với việc dạy nàng?" Đỗ Trọng Khang mỉm cười hôn môi của nàng, một trận hoan ái kịch liệt lại diễn ra.....

"Mai cô nương, con có cần uống rượu không?" Từ khi gặp Mai Phụng Tuyết đến giờ, Đỗ phụ đã năm lần bảy lượt cầm thùng rượu tới tìm nàng.

"Ồ, được." Mai Phụng Tuyết lần nào cũng chỉ ngây ngốc gật đầu, nghĩ thầm bởi lão nhân gia uống rượu giải sầu cũng tốt.

"Không được!" Lập tức, có hai đạo thanh âm đồng thời hô lên.

"Hả?" Mai Phụng Tuyết kinh ngạc vừa nhìn. Tiểu Thiện thì luôn gần bên người nàng rồi, còn Đỗ trang chủ sao lại tới đây?

"Không được, phu nhân có giao phó, tiểu thư không thể uống rượu bừa. Ta giúp nàng uống." Tiểu Thiện thân là tiểu tỷ nữ lập tức nhảy ra ngăn nàng uống rượu. "Cha, ta có chuyện rất quan trọng muốn tìm Mai cô nương, ta mang nàng đi trước, cha thứ lỗi nàng không có thời gian uống rượu với người." Đỗ Trọng Khang khom người thật sâu chào Đỗ phụ, sau đó kéo Mai Phụng Tuyết rời đi, không để cho cha hần dây dưa nàng thêm nữa.

"Ngài có chuyện quan trọng gì muốn tìm ta?" Cho đến khi hai người rời khỏi tầm mắt Đỗ phụ, Mai Phụng Tuyết mới buồn bực hỏi.

"Nàng nói thử xem?" Đỗ Trọng Khang chỉ mỉm cười đầy ẩn ý nhìn nàng.

Hần thực tình cũng chưa có tính tiếp theo sẽ làm gì, nhưng là nàng hỏi, hần sao chịu phí hoài thời cơ chứ!

Hần muốn nàng, bất luận thế nào cũng không cảm thấy chán nản.

Mai Phụng Tuyết đã có thể từ trong gương mặt tươi cười của hần biết sẽ xảy ra chuyện gì. "Ngài không phải là sẽ dạy ta....."

"Không sai, giống như trong lòng nàng nghĩ như vậy." Đỗ Trọng Khang vòng tay ôm nhẹ cái eo nhỏ nhắn của nàng.

"Làm sao ngài biết trong lòng ta nghĩ cái gì? Không phải là ngài cũng có suy nghĩ giống ta đấy chứ." Mai Phụng Tuyết thảm thán. Đỗ Trọng Khang tà tà nhún mày. "Chờ ta thực sự làm rồi, nàng không phải sẽ hiểu chúng ta có chung suy nghĩ hay không sao? Nếu như thực là không giống nhau, nàng lại tới tìm ta tính sổ chẳng phải được rồi sao?"

Đỗ Trọng Khang bên môi phiếm nụ cười ưu nhã đầy trêu chọc, dẫn nàng thẳng tới tẩm phòng, hai thân thể nóng rực lập tức lưu luyến triền miên....

Cơ hồ mỗi lần như thế, Đỗ phụ cứ muốn tìm Mai Phụng Tuyết đối ẩm, Đỗ Trọng Khang liền xuất hiện đúng lúc, đem Mai Phụng Tuyết đi khỏi, cuối

cùng chính là Tiểu Thiện thay chủ hy sinh, bởi Đỗ phụ uống rượu, còn Đỗ Trọng Khang cùng Mai Phụng Tuyết đang ở trên giường bận tới mảy tới mạt.
.....

"Kỳ quái, tại sao đi lâu như vậy còn chưa về?" Mai đại nương không thấy nữ nhi trở lại, phiền muộn đi tìm các tỷ muội tán phỉm.

"Làm sao tỷ lại để cho nàng đi? Tìm người đi mua thay không phải được rồi sao?" Tỷ muội Giáp nhíu mày. "Chẳng lẽ người không biết được từ kia khó mua thế nào? Được từ kia một ngày chỉ bán ba bình, một người lại chỉ được mua một chai, chắc giờ này có khi Tuyết Nhi vẫn còn ở xếp hàng đấy."

"À? Khó mua sao? Làm sao có thể?" xem phản ứng của Mai đại nương rõ ràng bà thật sự không biết rượu thuốc kia rất khó sở hữu.

"Cái gì làm sao có thể?" Tỷ muội Ất liếc nàng một cái. "Trần chúng ta ngày càng có nhiều nam nhân, mà nam nhân thì cần nhiều cái thứ đó, khó mua là phải."

"Ai, ta tại sao không nghĩ đến?" Mai đại nương nhức đầu nói. "Nhưng tìm người đi mua hộ cũng không phải giải pháp an toàn! Nếu hấn đưa chúng ta rượu giả, Tuyết Nhi mang vào trong cung, hại hoàng thượng uống phải đồ giả, ta dù có mười cái đầu cũng không đủ chém!"

"Cũng có lý." Tỷ muội đào cùng nhau gật đầu.

"Nhưng Tô đại gia nói hoàng thượng hạ chỉ xuống, chậm nhất trong vòng nửa năm Tuyết Nhi phải đưa vào trong cung. Đến lúc đó nếu Tuyết Nhi vẫn chưa về, ta vẫn là có mười cái đầu cũng không đủ chém... Lần này làm sao có thể chu toàn đây?" Mai đại nương càng ý nghĩ càng đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Vậy tỷ không thể làm gì khác hơn là đi gọi Tuyết Nhi trở về, nói nàng không cần xếp hàng nữa. Về phần hạnh phúc của cuộc đời nàng... Hãy để Hoàng thượng định đoạt? Nếu hoàng thượng không uống được từ kia, hoàng thượng khắc phải phải người đi mua rượu; còn nếu hoàng thượng uống được rượu kia... Vậy chỉ có hai kết quả, một là Tuyết Nhi trải qua cuộc sống sung sướng thỏa mãn sáng khoái, kết quả còn lại chính là trải qua cuộc sống buồn bã chưa thỏa mãn dục vọng..." Tỷ muội đào Giáp phân tích. "Nhưng, bất luận cuộc sống về sau của nàng có như thế nào, ít nhất bây giờ đầu của chúng ta cũng sẽ không bị chặt xuống."

"Nói rất đúng. Vậy ta nhanh xuất phát đi tìm Tuyết Nhi thì hơn." Mai đại nương quyết định. "Nhà ta phiền các muội giúp trông coi một chút, nếu ta không gặp Tuyết Nhi, đừng nói Tuyết Nhi đi tìm ta, ta không tìm được nàng tự nhiên sẽ về nhà...." Nàng dặn dò, tránh lúc hai người gặp huyệt nhau, tiếp tục tìm kiếm đối phương, tự đẩy mình vào tình cảnh bị thăm.

"Được!" Tỷ muội đào vỗ ngực bảo đảm. "Chúng ta nhất định sẽ giúp tỷ xử lý tốt, tỷ cứ yên tâm đi nhanh đi."

Mai Phụng Tuyết quyết định lên đường, một chút sau Mai đại nương cũng đã đặt bước trên lối đi tới Đỗ Khang từ trang.

"Ta phải xuất môn, nàng tốt nhất cứ đợi ta trong trang, biết không?" Ngày hôm nay Đỗ Trọng Khang muốn dẫn người đi thu mua nguyên liệu chưng cất rượu, vì tránh cho nàng phải xuất môn mệt nhọc, không thể làm gì khác hơn là để cho nàng ở nhà.

Nhưng trong lòng hấn lại thoáng xuất hiện dự cảm chẳng lành, giống như hấn không ở nhà một ngày, nàng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

"Ta đương nhiên sẽ đợi ngài trong trang! Tư chất của ta không tốt, còn phải theo ngài học tập nhiều." Mai Phụng Tuyết nở nụ cười chói lọi ngọt ngào với hấn, nhưng kỳ thật có mấy phần chột dạ.

Thật ra thì nàng đã bị cây gậy kì lạ kia mang tới sự vui thích đến mức khó quên, nhưng nàng không thể biểu hiện ra, nếu không nàng sẽ không thể tiếp tục tại ở lại trong trang.

"Tư chất của nàng không tốt?" Đỗ Trọng Khang không dễ dàng bỏ qua. "Ai nói tư chất của nàng không tốt? Không được tự hạ thấp mình như vậy." Nàng là nữ tử duy nhất hấn lưu luyến!

"Ta nói thật mà." Chẳng lẽ hấn đã nhìn ra tâm tư của nàng rồi sao? Vậy cũng không được.

"Tốt lắm, ta phải dẫn người đi ra ngoài, nàng tốt nhất chờ ta trở lại, biết không?" Đỗ Trọng Khang không yên tâm dặn dò.

"Biết, biết." Mai Phụng Tuyết thành khẩn nhìn về phía hấn, dùng sức gật đầu. "Ta nhất định sẽ ngoan ngoãn chờ ngài trở về."

"Hẹn gặp lại." Đỗ Trọng Khang cúi người lưu lại dấu hôn trên làn da phấn nộn của nàng, lưu luyến không buông rồi mới rời đi.

Mai Phụng Tuyết nhìn theo bóng lưng cao lớn của hấn, đột nhiên trong lòng có một loại cảm giác kỳ lạ nổi lên. Nàng đột nhiên cảm thấy mình rất giống

tiểu thư từ, mà hẳn, chính là tướng công được nàng tiễn ra cửa.....

Tại sao không dừng lại có kiểu suy nghĩ kì dị này? Nàng lắc lắc đầu, muốn dập tắt nguồn suy nghĩ. Hiện tại nàng nên phiền não một chuyện khác mới đúng!

"Phiền chết rồi, phiền chết rồi, phiền chết rồi..." Mai Phụng Tuyết bị ảo não trong lòng quấy nhiễu, cánh môi anh đào không ngừng nói lầm nhảm.

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Tiểu Thiện nhìn Mai Phụng Tuyết không ngừng đi tới đi lui, thất thần như đang suy nghĩ.

"Lòng ta rất phiền muộn, người nhìn không thấy sao?" Mai Phụng Tuyết buồn khổ nhìn Tiểu Thiện một cái, lại như trước phiền lòng vô cùng.

"Cho nên ta mới hỏi tiểu thư phiền lòng vì cái gì?" Tiểu thư quả nhiên rất phiền.

"Nha." Mai Phụng Tuyết giờ mới hiểu được điều Tiểu Thiện đang hỏi. "Giờ ta mới phát hiện ra, được tửu của Đỗ trang chủ thật rất hữu dụng. Từ khi ta theo hẳn học tập đến giờ, ta mới chỉ thấy hẳn uống có một lần, nhưng đến tận bây giờ vẫn duy trì phong độ tuyệt không suy giảm!"

"Vậy rất tốt." Tiểu Thiện thật ra nghe không hiểu lắm, nàng chỉ cần biết Đỗ trang chủ thật không hề khi dễ tiểu thư nhà nàng là đủ rồi.

"Nào có tốt? Một điểm cũng không tốt." Mai Phụng Tuyết cau mày thật chặt. "Ta tới đây là để xem được tửu kia có hữu hiệu không, nếu nó hữu hiệu mạnh như vậy, ta phải ra bên ngoài xếp hàng để mua.... Vấn đề là, bên ngoài hàng đã dài như vậy, ta đứng cả nửa năm may ra lấy được một chai....A, chúng ta lưu lại nơi này cũng được một thời gian rồi, hiện tại hàng người chắc đã đông hơn, nói không chừng lần này phải một năm mới mua được một chai được tửu, vậy làm sao kịp dâng cho hoàng thượng uống? Coi như tới vừa kịp, một chai đối với hoàng thượng có thể nói là quá ít không?"

"A?" Nghe Mai Phụng Tuyết nói lớn nói nhỏ một hồi, Tiểu Thiện hoàn toàn rơi vào trạng thái dờ dẩn. "Tiểu thư vậy chúng ta phải làm sao?"

"Ta nghĩ chưa ra....Người nhớ không được nói cho Đỗ trang chủ biết ta thật ra đã biết công dụng của được tửu kia tốt thế nào, biết không?" Nàng không có cách nào là phải xếp hàng mua rượu, đó chẳng phải là mệnh khổ sao?

"Vâng." Tiểu Thiện dùng sức gật đầu. "Tiểu thư, người bây giờ cùng trang chủ thân quen như vậy, tại sao không trực tiếp xin trang chủ đưa cho người rượu thuốc? Như vậy người đỡ phải xếp hàng." Theo ý nàng, làm vậy tất cả tựa hồ cách giải quyết tốt.

"Không được!" Mai Phụng Tuyết thẹn thùng mẫn liệt lắc đầu. "Hắn vì giúp đỡ ta mà đã rất bận rộn rồi, ta không thể tiếp tục phiền toái hắn, ta nên tự mình cố gắng, dựa vào sức mình... Đúng rồi, dựa vào chính mình!" Nàng đột nhiên linh quang hiện lên, hưng phấn kêu.

"Làm sao vậy?" Tiểu Thiện không hiểu Mai Phụng Tuyết hưng phấn cái gì. "Tiểu thư, người nghĩ ra cách gì rồi sao?"

"Đúng vậy đúng vậy." Mai Phụng Tuyết cao hứng búng búng gật đầu. "Ta sẽ tự mình đi nghiên cứu cách bọn họ chưng cất rượu, trực tiếp học phương thức chế tạo được tửu, như vậy ta không cần xếp hàng, lại có thể làm rượu cho hoàng thượng uống cả đời, đó không phải là một lần vất vả suốt đời nhàn nhả sao?"

"A? Tuy là cách hay nhưng rất khó làm." Tiểu Thiện mặt lộ vẻ khó khăn nói. "Mấy ngày này, Đỗ bá bá vẫn luôn nói bên tai nàng các kỹ thuật chưng cất rượu, nàng đều nghe chăm chú nhưng không hiểu, chỉ có thể tiếp tục bồi rượu. Điều duy nhất nàng hiểu chính là chưng cất rượu quả thật không dễ dàng.

"Không sao, ta đi nghiên cứu một chút. Vì không muốn phiền Đỗ trang chủ, ta quyết định không nói cho hắn, tránh cho hắn lại tốt bụng tới dạy ta chưng cất rượu." Mai Phụng Tuyết rất có lòng nghĩ vì người khác.

"Nhưng...Không phải ai cũng biết chưng cất rượu, không phải sao?" Tiểu Thiện tiếp tục lộ vẻ khó khăn nói. "Bên trong trang trừ sư phó nương rượu (*) được ra vào tự do, người khác muốn vào hầm chưng cất đều phải được sự cho phép của trang chủ?"

(*) ủ rượu

"Hình như là vậy." Mai Phụng Tuyết nghiêng đầu nghĩ ngợi. "Nhưng nếu ta chờ Đỗ trang chủ cho phép, vậy thì lại làm phiền hắn! Ta sẽ lén tiến vào hầm chưng cất rượu, sẽ không làm kinh động tới bọn họ."

"Như vậy được sao?" Tiểu Thiện cảm thấy cách này hình như không thỏa đáng. "Tiểu thư, ta đi cùng người có được hay không?"

"Đã nói không làm kinh động bọn họ, đương nhiên là càng ít người đi càng tốt. Người ở lại chỗ này dưỡng thân đi, mình ta đi nghiên cứu là được rồi." Mai Phụng Tuyết quyết định.

"Nhưng mà...." Tiểu Thiện không biết làm gì, cảm thấy có điều không ổn.

"Không nhưng nhị gì hết." Mai Phụng Tuyết mỉm cười với Tiểu Thiện. "Chuyện này cứ quyết định vậy đi. Khó có dịp Đỗ trang chủ cùng Đỗ bá bá dẫn người ra ngoài thu thập nguyên liệu, ta muốn đi nghe ngóng một chút....Ah, bên ngoài sao có nhiều thanh âm thế này? Xảy ra chuyện gì?"

Nàng nói tới đây, bên tai đột nhiên truyền tới thanh âm huyền ảo lạ thường, không tự chủ được nhíu mày thật chặt. "Tiểu Thiện, người ra ngoài nhìn một chút xem có chuyện gì?"

"Vâng." Tiểu Thiện lập tức chạy ào ra ngoài dò xét.

Chương 11

Mặc dù Mai Phụng Tuyết đã quyết định buổi tối sẽ tới hầm chum cất rượu lên quan sát quá trình chum cất, nhưng trời lại đột nhiên nổi mưa gió, sự việc bất ngờ xảy ra đẩy Mai Phụng Tuyết lâm vào tình trạng hoang mang.

"Người nói xảy ra chuyện gì?" Mai Phụng Tuyết nắm thật chặt tay Tiểu Thiện, không dám tin những gì mình vừa nghe. "Tại sao bên ngoài xảy ra việc đó?"

"Hiện tại bên ngoài có người giả mạo danh nghĩa Đỗ Khang tửu trang để bán được tửu giả, nhiều người mua về uống còn bị mù mắt, ngoài kia có mấy người tưởng những kẻ bán rượu giả kia là người của Đỗ Khang tửu trang nên tới đây kháng nghị." Tiểu Thiện giải thích.

"Thật thế không?" Mai Phụng Tuyết hai mắt bỗng chốc tròn tròn. Xem ra chuyện xảy ra vô cùng trầm trọng, sự việc phát sinh mà hần vẫn chưa về, lần này phải làm thế nào bây giờ?

"Đúng là như vậy!" Tiểu Thiện dùng sức gật đầu.

"Vậy để ta đi xử lý xem sao, tránh khi nhóm người Đỗ trang chủ trở lại, rượu của hần lại phải đem ra đền!" Mai Phụng Tuyết quyết định nói.

Hần đối với nàng tốt như vậy, nàng đương nhiên là phải báo đáp ân tình. Hiện tại có cơ hội báo đáp tốt thế này, nàng nhất định phải rất dốc sức báo đáp mới được.

"Tiểu thư." Tiểu Thiện vội vội vàng vàng kéo nàng. "như vậy có được không?" Nàng có chút do dự, có chút khó xử. "Nếu người khác hỏi người là ai, tại sao phải đến giải quyết chuyện này, người trả lời thế nào?"

"Ta cũng không biết." Mai Phụng Tuyết gấp gấp phát tay một cái. "Giờ, ta không có rảnh suy nghĩ nhiều như vậy, ta nhanh ra xử lý chuyện này, nếu không rượu thật trong trang bị đem ra đền, ta còn làm gì được nữa?"

"Tiểu thư." Tiểu Thiện nghĩ định nói thêm điều gì đó, tiểu thư đã xông ra ngoài. Nàng đành đi theo phía sau xem tình hình bên ngoài.

"Các vị hương thân phụ lão!" Mai Phụng Tuyết từ bên trong trang đi ra đứng trên đài cao đã được bố trí sẵn, nhìn bên đối kháng cùng với hàng người dài dằng dặc phía dưới.

"Người là ai?" Người phía dưới ríu rít chất vấn, không biết cô nương mỹ lệ này là thần thánh phương nào.

Mai Phụng Tuyết bỗng chốc ngây người, vấn đề Tiểu Thiện nói với nàng lại ngay lập tức bị lôi ra bắt nàng khai? "Ta là. Ừm. Ta là đồ đệ của trang chủ!"

"Đồ đệ? Trang chủ làm sao có thể có một đồ đệ xinh đẹp nhường này? Ta thấy chuyện này nhất định có vấn đề." Người phía dưới bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

"Đúng vậy, trông không giống đồ đệ của hần, hần nuôi nữ nhân mới đúng." Người phía dưới tiếp tục trao đổi qua lại.

"Bất kể có phải là nữ nhân của hần hay không, một cô nương xinh đẹp như vậy, Đỗ trang chủ để nàng ở chỗ này thì chắc có cầu kết với nàng." Người phía dưới vẫn tiếp tục bàn luận sôi nổi.

Đúng lúc Mai Phụng Tuyết quyết định nói tiếp, phía dưới đã có người lớn tiếng kêu lên: "Đã là đồ đệ của trang chủ, cô nương nói xem rượu thuốc kia có hữu hiệu thật hay không?"

"Đương nhiên là hữu hiệu!" Mai Phụng Tuyết không ý thức được chuyện mập mờ, lớn tiếng trả lời. "Dược tửu này quả thật vô cùng hữu hiệu, các người nhất định phải tin ta!"

"Có thật không?" Có người lộ ra ánh mắt hoài nghi, nghi ngờ nói: "sao cô nương biết được dược tửu kia rượu hữu hiệu thế nào? Trừ phi cô nương dùng chính thân thể kiểm nghiệm." "Ta chính là dùng thân thể nghiệm qua rồi!" Mai Phụng Tuyết nói xong mới, đột nhiên ngấm ra vấn đề thế này không thể lớn tiếng la lối.

"Là ai để cho cô nương thể nghiệm? Là trang chủ, có đúng hay không?" Người phía dưới lộ ra ánh mắt quái dị, những người khác cũng nhìn chằm chằm Mai Phụng Tuyết.

"Ách. Dù sao ta đảm bảo đã nghiệm qua, là ai không quan trọng." Mai Phụng Tuyết áp ứng nói.

"Ai nói không quan trọng?" Một thanh âm trầm thấp mà dồi dào từ tính đột nhiên vang lên từ phía xa. "Là ai dĩ nhiên rất quan trọng, Mai Mai."

"Nha" Mai Phụng Tuyết dời ánh mắt đến nơi phát ra âm thanh kia. Quả nhiên là hắn.

Ông trời ơi, hắn không cảm thấy nói chuyện thân mật trước mặt nhiều người thế này rất kỳ quái sao?

Chỉ là nói đi thì nói lại, ban đầu nói tới chuyện này chính nàng cũng không có cảm thấy kỳ quái.

"Nàng là nữ nhân của ta." Đỗ Trọng Khang đi tới bên cạnh Mai Phụng Tuyết, ôm nàng vào ngực. "Những kẻ đang nhìn nữ nhân của ta, đều dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy, chẳng cần tới rượu giả, ta không những khiến các người không cương lên nổi, mắt mờ tới mức nhìn không ra thứ gì!"

Hắn lạnh lùng cảnh cáo, người phía nghe được sững sốt tốt độ, thậm chí Mai Phụng Tuyết cũng hoảng sợ ngẩn ra trong ngực hắn, thật lâu sau tinh thần vẫn chưa hồi phục.

"Ta đang giúp ngài giải quyết vấn đề này mà, tại sao đột nhiên trở về, còn nói một tràng lời nói kỳ quái?" Mai Phụng Tuyết tỉnh táo lại, câu đầu tiên chính là oán giận chỉ trích. "Người không biết thương lượng mà cứng rắn như vậy là rất không phù hợp?"

Coi như nàng không có kinh nghiệm trốn thương trường, cũng rất rõ ràng đạo lý lão bản không thể tùy tiện uy hiếp khách nhân.

"Hừ." Đỗ Trọng Khang sắc mặt khó coi. Hắn vừa lên núi, liền bắt gặp nàng xuất đầu lộ diện trước mặt bao kẻ tội nhân. Điều làm hắn tức hơn là, phía dưới là ánh mắt sắc lang của lũ đàn ông kia nhìn nàng rõ ràng chưa thỏa mãn dục vọng, còn có ánh nhìn không hảo cảm của nữ nhân bảo tâm tình của hắn tốt lên được là chuyện lạ.

"Ngài hừ cái gì?" Hắn đột nhiên là lạ, sắc mặt cũng khó coi như vậy? "Ngài không phải uống nhầm rượu giả rồi chứ?"

Người bình thường lúc này thường nói uống lộn thuốc, nhưng nàng nghĩ, hắn uống nhầm rượu so với uống nhầm thuốc tỷ lệ cao hơn.

"Không sai, ta đem dấm làm thành rượu uống rồi." Đỗ Trọng Khang sắc mặt của vẫn khó coi như cũ. Sao lại có nhiều ánh mắt thèm thuồng của lũ nam nhân nhìn nàng đói khát lâu ngày thế?!

"Lấy dấm làm thành rượu uống?" Không hiểu được ẩn ý trong lời của hắn Mai Phụng Tuyết tỏ ra đồng cảm "Khó trách tâm tình ngài không tốt. Ta đã nói rồi, ngài bình thường tốt bụng lại hiền hòa, sao đột nhiên thay đổi như thành người khác? Ta cuối cùng có thể hiểu nguyên nhân rồi. Lấy dấm nhầm thành rượu đích xác là việc khiến người ta không vui nổi."

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

"Mai Mai!" sắc mặt Đỗ Trọng Khang càng khó coi hơn, trong con giận dữ nhìn chằm chằm nữ nhân trước mặt. "Ta không phải nói người hảo hảo ở trong trang mà đợi sao?"

"Ta có hảo hảo đợi mà." Mai Phụng Tuyết vô tội nhìn hắn, tự nhủ thầm con giận của hắn đều là bởi vì hắn không cẩn thận đem dấm nhầm thành rượu, mình không nên so đo với hắn lúc này.

"Vậy tại sao nàng lại ra bên ngoài nói chuyện với một đồng người như thế?" Đỗ Trọng Khang vẫn không thể tha thứ. Mặc dù biết nàng thực sự tốt bụng, thế nhưng chuyện này không cần nàng ra ngoài lộ diện thay hắn!

"Bởi vì ta muốn giải thích cho họ hiểu rượu của ngài đích xác là đồ thượng hạng, ta sợ bọn họ sẽ mang rượu của ngài cùng thứ rượu giả kia đánh đồng với nhau." Mai Phụng Tuyết nói xong, đột nhiên lại kêu lên: "A, ta còn chưa nói cho bọn họ biết những thứ kia là do người giả mạo danh nghĩa Đỗ Khang từ trang buôn bán..." Nàng vội vàng muốn xông ra ngoài giải thích.

Đỗ Trọng Khang nâng nàng lên, ngăn trở đường đi của nàng. "Chuyện này ta đã phân phó người khác xử lý, nàng không cần phải lo lắng."

"Như vậy được không? Nhưng mà. Ngài nên ra mặt nói rõ cho mọi người, còn phải xử phạt những kẻ bán rượu giả nữa." Mai Phụng Tuyết đề nghị.

"Không cần ta phải ra mặt." Lòng hắn đã tràn đầy lửa giận, đâu còn có tâm tư ra mặt! "Về phần kẻ bán rượu giả, khắc có quan phủ giải quyết bọn họ."

"Chuyện bán rượu giả khắc có quan phủ giải quyết? Ah, nói rất đúng! Thế mà ta không nghĩ tới?" Mai Phụng Tuyết sùng bái nhìn hắn. "Nhưng ta còn có lời muốn nói với bọn họ."

"Nàng còn gì muốn nói với bọn họ?" Đỗ Trọng Khang bình dấm chua vừa mở, nhưng không biết phải nói lời nào. Loại chuyện nhỏ này cũng khiến hắn không thoải mái.

"Đúng vậy. Ta muốn nói với bọn họ, rượu giả sẽ làm mù mắt người uống phải, những người bán rượu kia có thể còn chưa biết thứ họ bán là rượu giả; còn nếu họ đã biết đó là rượu giả mà vẫn bán để hại người khác, đến lúc đó không thể trách người khác được." Mai Phụng Tuyết nghiêm túc nói.

"Nàng còn quản cả việc đó sao?" Đỗ Trọng Khang càng nghe tâm tình càng xuống thấp. Nàng từ đầu tới cuối căn bản chưa chịu tính ra, cũng không ý thức được việc mình không nghe lời hắn!

Mai Phụng Tuyết nghe vậy, sau nửa ngày trầm ngâm. "Được rồi, chuyện này ta quản không nổi. Bọn họ bị bắt là đáng đời..., nhưng là ngài vẫn nên ra mặt nói rõ với bọn họ một chút về rượu của ngài tốt như thế nào, không phải sao?"

"Nàng chẳng phải mới vừa nói sao?" Đỗ Trọng Khang môi mông kéo ra nụ cười khó coi. "Hơn nữa nàng còn nói là ai không quan trọng!"

Lý trí nói cho hắn biết không nên tức giận, bởi vì câu trả lời lúc ấy của nàng có lẽ chỉ là do quá lúng túng, nhưng nghĩ đến ánh mắt thèm thuồng của đám người kia nhìn nàng, hắn vẫn không thể nào ép phần nộ xuống.

"Ách." Hắn hình như rất tức giận. "Vậy ngài bảo ta nói thế nào đây?" Nàng cũng không biết nên giải thích từ đâu.

Nàng không còn nhớ nàng chỉ là người của hắn, chỉ một mình hắn được cùng nàng hoan ái —— cho dù nàng từng đề nghị muốn hắn đòi người khác để cho nàng thử nhìn một chút.

"Nói không ra nguyên nhân phải không? Tức là nàng chấp nhận rồi?" Đỗ Trọng Khang lửa giận đột nhiên bùng lên ngàn ngạt.

"Không có. Không có." Mai Phụng Tuyết cuống quýt khoát tay. "Ta không có suy nghĩ xa vậy. Ta thật sự không có nghĩ như vậy. . . ."

Đỗ Trọng Khang khẽ hừ một tiếng, coi như đáp án này làm hắn có chút hài lòng. "Về sau không cho phép nàng tự tiện chạy ra khỏi trang lán nữa, biết không?"

Bên ngoài là đám lang sói hồ báo, tất cả đều không an toàn! Ngay cả nữ nhân cũng có thể bắt đại mỹ nhân như nàng đi bán!

"Hiểu rồi." Mai Phụng Tuyết uất ức cúi đầu, thật sự không biết vì sao mình phải chịu đựng cơn tức giận của hắn, vì hắn đem nhảm dấm ù thành rượu uống.

Đỗ Trọng Khang lại hừ lạnh một tiếng, hoài nghi nàng vẫn chưa hiểu thật sự.

"Ngài đừng tức giận nữa nha, nếu không đợi chút nữa ta đi rồi, lúc đó ngài có thể tự nhiên xả cơn giận vì uống nhầm rượu mà." Mai Phụng Tuyết nhìn hắn không khỏi đình trệ hô hấp, ngẩng khuôn mặt kiêu mị nhìn hắn chăm chú.

Đỗ Trọng Khang vừa nghe nàng nói như thế, tâm càng không thể bình ổn lại. "Đợi khi nàng rời đi?" Hắn khẽ neho mắt lại.

"Đúng vậy! Ta đã học xong rồi, nên muốn đi." Mai Phụng Tuyết tỏ ra vô tội cực kỳ. Mặc dù nàng càng lúc càng không muốn đi, nhưng nàng không thể không đi. Nàng làm bộ như mình còn chưa học xong cũng là một hình phạt rất ác liệt!

"Cho nên, nàng ở lại chỗ này, hoàn toàn chỉ vì muốn ta chỉ giáo, chỉ như thế?" Đỗ Trọng Khang chân mày rí rắm thành đoàn, tâm tình vô cùng không vui.

Hắn thừa nhận, hắn thật sự vì nguyên do này dụ nàng ở lại trong trang, nhưng hắn cũng hi vọng nàng có thể cùng hắn sinh tình ý!

"Đúng vậy." Mai Phụng Tuyết chột dạ khẽ gật đầu một cái.

Nàng phát hiện mình ở lại chỗ này không chỉ vì hi vọng được hắn chỉ giáo chuyện kia, nàng còn như quyến luyến...Quuyến luyến.....

"Nàng ——" Đỗ Trọng Khang hung hăng khóa nàng vào lồng ngực. "Được, nếu như nàng thực tâm chỉ muốn cùng ta học tập, ta sẽ dạy nàng nghiêm túc hơn!"

Khi nàng còn chưa rõ sự tức giận của hắn, hắn đã cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người nàng.

"Ngài. Ngài muốn làm gì?" Mai Phụng Tuyết tiểu nhan vừa hồng vừa sợ. Ý đồ của hắn với nàng không quá minh bạch, nhưng nàng chưa bao giờ cảm thấy cả người hắn toát ra cỗ khí mãnh liệt bạo cuồng giống lần này, hắn tựa hồ sau một khắc sẽ cắn nuốt nàng.

"Ngài đến tột cùng muốn làm cái." Thấy hắn không tiếng động, Mai Phụng Tuyết lại hỏi lần thứ hai. Nàng nói còn chưa xong, cơ thể đã bị hắn đẩy ngã trên mặt đất. Nàng đột nhiên cảm thấy kinh, thân thể chưa ổn định, sau lưng lập tức đổ lên một thân thể nam tính cuồng mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

"Thật là phiền chết! Thật là phiền chết. . . ." Mai Phụng Tuyết nóng nảy ở trong phòng đi tới đi lui. "Tiểu Thiện, ta phiền muốn chết à!"

"Tiểu thư, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, người có thể nói cho Tiểu Thiện biết không?" Tiểu Thiện nghi ngờ nhướn cao hàng lông mày thanh tú.

Tiểu thư thỉnh thoảng xuất hiện phiền muộn như vậy mấy ngày rồi, nhưng mỗi lần nàng hỏi đều không trả lời là do nguyên cớ gì, quả là chuyện hiếm thấy.

"Ai hừm, là thế này. . . Ai hừm. . . ." Mai Phụng Tuyết cũng không biết nên nói sao cho dễ hiểu.

Từ sau vụ việc rượu giả, thái độ của hần bỗng thay đổi chóng mặt, đối với nàng hần trừ mãnh liệt cuồng dã đòi hỏi, khuôn mặt lạnh nhạt, tuyệt không có lấy một nụ cười, không giống trước kia, hần cùng nàng nói cười rộn ràng.

Hại nàng mấy ngày nay vì chuyện này phiền lòng muốn chết rồi, chẳng còn tâm tình nghiên cứu cách chưng cất rượu nữa.

"Tiểu thư của em ối, người có thể đừng ai hừm mãi như thế được không? Người mấy ngày nay cứ trả lời như vậy, em làm sao giúp tiểu thư nghĩ kè đây." Tiểu Thiện nhìn mấy ngày, rốt cuộc không chịu nổi, ân Mai Phụng Tuyết ngồi xuống ghế dựa, muốn nàng ngồi yên vào chỗ của mình.

"Nhưng là ta thật sự đang rất phiền." Mai Phụng Tuyết lại muốn vùng đứng dậy. "Ta xem ta còn là mình."

Nàng còn chưa đứng thẳng lên, Tiểu Thiện lại giữ vai nàng ấn xuống.

"Nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tiểu Thiện lần đầu tiên vì chủ tử quá mức ưu phiền mà nhất thời lời nói lộ ra sự uy nghiêm không nên có ở tỳ nữ này.

"Chính là do Đồ trang chủ. Hần không biết vì sao, đột nhiên đối với ta rất hung. Ách, hần không mắng ta cũng không đánh ta, chẳng qua là. Chẳng qua là. Nói chung hần trước kia và bây giờ không giống nhau!" Mai Phụng Tuyết nói đứt quãng, có nói cũng như không.

Tiểu Thiện liếc mắt xem thường. "Tiểu thư, người cứ nói mơ hồ mập mờ, em muốn giúp người thật sự cũng không thể."

"Ta cũng không biết tại sao hần đột nhiên trở nên như vậy... Tiểu Thiện, hần có phải đã chán ghét ta rồi không?" Mai Phụng Tuyết khẩn trương hỏi.

Tiểu Thiện nghe được Mai Phụng Tuyết hỏi vấn đề này, kinh ngạc vạn phần. "Tiểu thư, người có phải thích Đồ trang chủ rồi?"

Tiểu Thiện vừa nhắc tới khả năng này, Mai Phụng Tuyết bỗng ngây ngốc đơ ra như khúc gỗ.

Nàng không phải thích Đồ Trọng Khang rồi chứ? Nàng... Nàng nhận ra mình chẳng những không ghét hần, mà vị trí của hần trong lòng nàng ngày càng quan trọng.... Tựa hồ đây cũng là nguyên nhân khiến nàng không muốn phải sớm rời đi.

A, làm thế nào bây giờ, nàng hình như đã mến hần sâu đậm quá rồi. Nàng chưa từng vì thái độ có chút bất đồng của một người đối với nàng mà phiền lòng.

"Ta. Ta." Mai Phụng Tuyết nghĩ tới đây, tay chân luống cuống hết lên. "Tiểu Thiện, ta phát hiện ta hình như đúng là thích hần rồi, phải làm thế nào?" Khuôn mặt nàng thoáng chốc trở nên mờ mịt, không biết phải làm thế nào mới là tốt.

"Như vậy làm sao được? !" Tiểu Thiện sắc mặt đại biến. "Người về sau sẽ phải gả cho hoàng thượng, người nên thích hoàng thượng, sao có thể thích nam nhân khác nữa?"

Bị Tiểu Thiện hỏi, Mai Phụng Tuyết càng thêm ngây ngẩn cả người như phỗng. "Đúng vậy, ta làm sao có thể thích nam nhân khác? Phải làm sao, ta lại thật sự thích nam nhân khác. Làm thế nào bây giờ?" Nàng kinh hoàng chỉ còn thiếu nước gợn tay chân thôi.

"Nếu bị hoàng thượng phát hiện, sẽ bị chu di cửu tộc!" Tiểu Thiện khẩn trương nói. "Đến lúc đó tất cả những người quen biết tiểu thư, còn có những người liên quan đều bị chém đầu."

"A?" Nói như vậy, không phải ngay cả A Khang cũng bị xử trảm sao? Phải làm sao bây giờ? Nàng không thể để hần chết. . . . "Xem ra ta phải nhanh nghĩ biện pháp lấy được được tửu, sau đó nhanh chóng rời khỏi Đồ Khang tửu trang mới được."

Tránh cho nàng càng lúc càng thích hần, đến lúc đó ngược lại hại chết hần.

"Ừ, cũng chỉ có cách đó." Tiểu Thiện gật đầu một cái. Mặc dù nàng cũng không muốn rời đi, nhưng vì sự an nguy của mọi người, các nàng vẫn nên nhanh đi thôi.

Mai Phụng Tuyết ở trong Đỗ Khang từ trang cũng được một thời gian, mặc dù thời gian nằm trên giường nhiều hơn so với bên ngoài, nhưng nàng nhớ rất rõ những kỷ xảo để nàng tiếp cận dễ dàng tới hầm chum cất rượu, không có vì lạc đường mà lãng phí quá nhiều thời gian.

Ở đại môn hầm chum cất rượu, Mai Phụng Tuyết bị thủ vệ cản lại. "Mai cô nương, cô muốn làm gì?"

Đại danh của nàng trong trang đã sớm lan xa, không ai không biết nàng là bảo bối mà Trang chủ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa—— thử nghĩ, đi trộm rượu còn được tôn sùng thành thượng khách của trang chủ, lấy lễ đón tiếp, người này là muốn lấy lòng trang chủ sao?

Mai Phụng Tuyết tròn mắt. "Nha. . . . Trang chủ muốn ta rảnh thì tới nơi này thăm thú một chút, ta đang lúc không có việc gì làm. Người mở cửa cho ta vào đi?"

"Này." Thủ vệ chần chờ một chút. "Nhưng trang chủ không có hạ lệnh tới nơi này." Hắn không biết có nên tin tưởng cô gái đẹp như thiên tiên trước mắt.

"Trang chủ bận rộn như vậy, nào có thể tự mình hạ lệnh tới nơi này?" Mai Phụng Tuyết khẽ mỉm cười, không để lại dấu vết nói dối. "Ta cùng trang chủ sớm chiều chung đụng, mệnh lệnh của ta chính là mệnh lệnh của ngài, người còn không nhanh nhanh mở cửa cho ta vào ?"

"Được, được." Thủ vệ bị Mai Phụng Tuyết làm cho giật mình, vội vàng mở cửa để Mai Phụng Tuyết nhanh chóng đi vào hầm chum cất rượu.

"Sao ta cứ cảm thấy đầu óc văng vát?" Vừa vào hầm chum cất rượu, mùi liệt tử nồng đậm khiến đầu óc Mai Phụng Tuyết choáng váng. Nàng không hiểu lý do, chỉ cảm thấy thân thể tựa hồ càng lúc càng nóng, đầu nàng cũng càng lúc càng mất dần ý thức.

"Kỳ quái, tại sao ta càng đi vào đầu càng choáng váng? Ừ, thơm quá, thơm quá...." Mai Phụng Tuyết không chỉ choáng váng đầu óc, bước chân cũng bắt đầu xiêu vẹo.

" sao hầm này thơm quá vậy.... A, nhiều thùng gỗ thật lớn...." Mai Phụng Tuyết hưng phấn kêu loạn! Chạy tới gần những cái thùng gỗ so với nàng còn cao hơn, phát hiện mùi thơm nồng liệt chính là từ trong đó truyền ra. "Mùi vị này thật dễ ngửi. Nói vậy bên trong chính là rượu rồi?"

Nàng hưng phấn tới gần thùng gỗ, phát hiện bên cạnh những thùng kia vừa cao vừa lớn, còn có cầu thang gỗ, tay chân luống cuống leo lên.

"Oa, thật sự là rượu rồi." Nhìn thứ chất lỏng hồng đậm trong thùng gỗ này, nàng cao hứng bưng bưng kêu lên. "Ah, nhưng hình như nơi này hơi cao?"

Nàng chợt nghĩ đến vị trí mình đứng hình như là nơi không thấp, bỗng chốc thức tỉnh, khăn trương muốn đi xuống, cả người bỗng mất thăng bằng, sảy chân, cả người ngã nhào vào thùng gỗ lớn.

"Ứng ực ừng ực." Bên trong rượu tuy nhiều, nhưng không cao hơn chiều cao của nàng. Nàng vì té xuống thùng vô thức uống vài ngụm rượu, choáng váng phát hiện lượng rượu kia chỉ tới ngực nàng, mới đỡ sợ hãi mình sẽ chết ngạt.

Vấn đề là, mặc dù nàng không sợ không thể hô hấp, nhưng dù nàng làm cách nào cũng bò không ra khỏi thùng! Làm thế nào đây?

Cũng không thể nhàm chán ở chỗ này uống hết rượu được? Nàng rốt cuộc phải làm sao mới ra ngoài được đây? Hô cứu mạng? Nhưng nàng đang lên lên lút lút tiến vào, hô cứu mạng thì thật đáng xấu hổ.

Ô. Toàn thân ướt đầm dề, đầu văng tới muốn ngắt. Nàng có thể gục đầu mà ngủ trong này được không? Nhưng ngộ nhỡ ngủ quên sẽ chết đuối, vậy thì làm thế nào mới tốt? Bị chết đuối trong thùng rượu thật đáng xấu hổ, nàng không thể chết như vậy được.

"Ô. A Khang." Nàng bắt đầu lẩm bẩm gọi tên Đỗ Trọng Khang, hi vọng hắn có thể xuất hiện cứu nàng, nhưng xem tình hình bây giờ hình như là không thể nào.

"A Khang. A Khang." Nàng rất nhớ hắn, rất nhớ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Ban đêm, Đỗ Trọng Khang không tìm được Mai Phụng Tuyết, gấp gấp tìm kiếm nàng khắp nơi, cho đến khi Tiểu Thiện mặt nhăn mày nhíu nói cho hắn biết Mai Phụng Tuyết có thể đang thực hiện kế hoạch nghiên cứu cách chum cất rượu, hắn mới chạy như bay hướng hầm chum cất rượu phóng tới.

"Mai cô nương ở đây?"

"Còn bên trong." Thủ vệ khăn trương nói. Sắc mặt trang chủ rất khó coi, khó coi đến mức làm cho người ta không rét mà run.

"Đáng chết! Sao các người dám để một mình nàng đi vào ?!" Đỗ Trọng Khang tóm cổ áo tên thủ vệ, tức giận quăng hẳn xuống, thật nhanh xông vào trong hầm.

"Mai Mai." Đỗ Trọng Khang tìm kiếm bóng dáng của Mai Phụng Tuyết, trái tim phải kiêu, vẫn không thấy nàng.

Đáng chết, nàng lại chạy trốn tới nơi nào? Chẳng lẽ rơi vào trong thùng rượu?

Ở một chỗ khác trong hầm, Mai Phụng Tuyết say đến thất điên bát đảo trong tai loáng thoáng truyền đến thanh âm quen thuộc của Đỗ Trọng Khang, không dám tin lắm bèn nói: "A Khang?"

Không thể nào? Nàng chỉ tùy tiện kêu tên, hẳn lại thật sự xuất hiện sao? Ừm, đầu của nàng thật choáng váng, nhất định là nàng nghe lầm.

"Mai Mai?" Mặc dù âm lượng nàng phát ra không lớn, thậm chí có thể nói là nhẹ như muỗi kêu, nhưng Đỗ Trọng Khang vẫn nghe được thanh âm của nàng.

"A Khang?" Nàng nghe lầm nghiêm trọng tới vậy sao. Thanh âm A Khang làm sao càng lúc càng rõ ràng bên tai?

Đỗ Trọng Khang đi theo nguồn âm thanh, leo lên cái thang, quả nhiên thấy nàng vùi lấp ở trong thùng rượu.

"Mai Mai!" Nàng cứ nhiên để mình rơi vào trong thùng rượu?

"A Khang?" Mai Phụng Tuyết khẽ ngửa đầu, phát hiện bóng dáng hắc ở trước mặt nàng lay động, trong khoảng thời gian ngắn còn tưởng rằng mình đang nằm mơ. "Không, là ảo giác, là ảo giác."

"Cái gì ảo giác? Ta là thật!" Đỗ Trọng Khang chân mày nhăn thành một đường, tung người bay xuống, dùng sức bắt được phía sau nàng, lập tức kéo nàng ra. Tất cả quá trình nàng cảm thấy khó mà thoát khỏi nhưng trong nháy mắt đã hoàn thành.

"A Khang? Thật sự là người?" Cơ thể ướt át mềm nhũn của Mai Phụng Tuyết vô lực dựa hẳn vào hắn, không dám tin nhìn chằm chằm hắn.

"Nói nhảm." Đỗ Trọng Khang môi mím thật chặt. "Không phải là ta còn có thể là ai?" Hắn ôm nàng sang thùng rượu bên cạnh ngồi xuống, trấn an nỗi sợ hãi trong lòng nàng.

"Thật sự là người!" Mai Phụng Tuyết cao hứng bưng bưng gắp gạo ôm lấy hắn. "Nhưng làm sao người cứ lay động không ngừng?"

"Nàng say." Đỗ Trọng Khang nhìn gò má nàng lúc này đã nhuộm màu đỏ tươi ở trước mặt hắn, sắc mặt rất khó coi. Nàng đáng chết cứ nhiên một thân một mình chạy tới hầm chum cất rượu, còn để cho mình té xuống thùng rượu!

"Ta có say sao?" Mai Phụng Tuyết hoàn toàn không cảm giác mình đã uống rượu say. "Ta vừa rồi không có uống rượu, nào có thể say?"

"Nàng ngậm cả người trong rượu lâu như vậy, không say mới là lạ." Đỗ Trọng Khang rốt cuộc không nhịn được nổi cáu với nàng. Cho dù biết rõ nàng đã say, hắn vẫn không tiếc lời mắng nàng, hồi sau mới bình ổn tâm tình không đành lòng để nàng lại sợ hãi. "tại sao nàng một mình lén lút chạy tới nơi này?"

"Ta rất yêu mến người." Mai Phụng Tuyết trả lời không ăn nhập với vấn đề hắn hỏi. "A Khang, ta rất yêu mến người." Nàng say đôi mắt trở nên lơ đãng mông lung nói.

Đỗ Trọng Khang định nói, cả người đột nhiên chấn kinh. Nàng sao đột nhiên nói tới chuyện chẳng liên hệ này chứ? Hẳn rõ ràng đang chất vấn nàng không phải sao? Nhưng một lời này của nàng lại thực êm tai để nghe.

"Ta đã nói với người. Ta thật ra không phải cố ý chạy tới nơi này. " Mai Phụng Tuyết dựa vào ngực hắn, tìm kiếm vị trí thoải mái nhất. "Ta tới nơi này, nguyên nhân lớn nhất, là sợ người bị hoàng thượng chặt đầu!" Nàng giống như đang công bố bí mật kinh thiên động địa.

Đỗ Trọng Khang chân mày lần nữa nhíu lại. Hắn bị huyênh đê của hắn chặt đầu?

"Ta đã nói với người. Ta phải gả cho hoàng thượng. Cho nên ta không thể thích nam nhân nào khác ngoại trừ hoàng thượng. Nhưng đột nhiên ta lại phát hiện ta rất thích rất thích người. Cho nên ta nhất định phải học được phương thức ủ rượu. . . . Sau đó rời xa người, như vậy ta mới không tiếp tục thích người. . . . Nếu không hoàng thượng biết ta thích người, nhất định hoàng thượng sẽ đem đầu của ta trăm, không chỉ thế đầu của người cũng khó giữ." Mai Phụng Tuyết nấc say lơ đãng sưng mù nói, đồ ấu, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên đầy uất ức cùng khổ sở.

Đội nàng nói xong Đỗ Trọng Khang không biết nên giận hay là nên mừng. Cao hứng là nàng thừa nhận thích hắn, tức giận vì nữ nhân ngốc này, muốn dùng cách rời xa hắn để quên hắn? Làm sao có thể! Nàng cho là muốn gần hắn thì gần, muốn rời đi thì liền đi được sao?

"Uy. A Khang, cái người này mấy ngày nay tại sao đối xử với ta lạnh lùng như vậy. Ta thật sự rất lo lắng người không còn để ý ta nữa. . . ." Say rượu rồi nàng chẳng còn khống chế nổi lời nói của bản thân. Nghe những lời nàng nói hẳn vẫn còn chưa nguôi giận, nàng đã cầm đầu cầm cổ nói tiếp.

Đàm luận đến lúc cực tức tưởng chừng nuốt không trôi nữa, trái tim Đỗ Trọng Khang lại chợt dâng lên thương xót. Ai cho nàng học xong thì được phép

rời xa hắn? Hắn muốn nàng phải lưu lại đây!

Hiện tại biết nàng rất để ý mình, nhưng hắn vẫn khó kìm chế cơn tức giận trong lòng. Nữ nhân ngu xuẩn này lại dám nói sẽ rời xa khỏi hắn? !

"Này, người đừng có không để ý đến lời nói của ta có được không?" Mai Phụng Tuyết thân thể còn ẩm ướt rúc thật sâu trong lòng hắn. "Ta thật sự thích người. . . . Người đừng tiếp tục không để ý ta chứ. . . . A, người chính là không cần để ý ta. . . . Tránh cho ta sẽ càng lúc càng thích người."

"Ta cả đời cũng không thể không để ý tới nàng!" Đỗ Trọng Khang đem nàng ôm trọn trong lòng ngực. "Hơn nữa ta cả đời cũng không để cho nàng đi đâu hết!" "Vậy sao?" Mai Phụng Tuyết đột nhiên lộ ra nụ cười sán lạn. Hắn nói hắn cả đời cũng không thể không để ý tới nàng, thật là tốt quá! Nhưng hắn còn nói hắn cả đời cũng không thể để cho nàng đi. Vậy làm sao có thể? "Không được....., ta nhất định phải đi! Ta không đi, người sẽ mất mạng !"

"Vậy sao?" Đỗ Trọng Khang khẽ nhún mày, không muốn nói thêm

Nàng đã chinh hấn thâm thể này, đợi nàng tỉnh táo lại, hắn cũng muốn để cho nàng ném thử tư vị làm một người bạn tâm khổ sở một chút mới được.

"Thật đấy." Mai Phụng Tuyết dùng sức gật đầu. "Nhưng ta vô cùng không muốn đi. . . . Ta phải làm thế nào? Ô, ta thật là thống khổ mà."

"Không muốn đi thì lưu lại." Đỗ Trọng Khang khẽ mỉm cười, đã bắt đầu có thể tỉnh táo xử lý việc này, thậm chí trên nàng.

"Ta rất muốn lưu lại, nhưng. Ô. Tại sao ta lại bị gả cho hoàng thượng? Ta không muốn gả cho hoàng thượng. Hay là, ta rạch một đường trên mặt của ta, sẽ không cần gả cho hoàng thượng nữa. Thế nhưng sau đó sẽ rất đau. Hơn nữa dung nhan biến dạng người nhất định cũng chán ghét ta. Vậy ta làm vậy chẳng tốt chút nào. Nhưng ta còn có biện pháp nào khác chứ? Chẳng lẽ làm bộ chết. Khiến hoàng thượng không tìm được ta sao?" Say khướt Mai Phụng Tuyết bắt đầu nghĩ lung tung.

"Người nhất định là rất khổ não." Đỗ Trọng Khang hôn cái miệng của nàng rồi vô cùng đồng tình nói. "Thật là ta đã khiến người vất vả rồi."

"Đúng vậy, ta rất khổ cực, rất vất vả." Say mông lung nàng liêu mạng gật đầu. "Người biết ta rất khổ cực? Thật là giỏi."

"Ta dĩ nhiên biết nàng rất vất vả. Nàng cần nghỉ ngơi một chút, đừng suy nghĩ nữa, được không?" Nhìn nàng say thành bộ dạng này còn phải tiếp chuyện với hắn, không khổ cực mới là lạ. Tìm hắn mới vừa cuồng quít đập nhanh giờ đã bình ổn, hắn nên giúp nàng tắm rửa một chút trước khi nghỉ ngơi.

"Nghỉ ngơi? Không. " Mai Phụng Tuyết dùng sức lắc đầu, chột tuôn ra một nụ cười. "A Khang, người có biết hay không, ta rất muốn."

Đỗ Trọng Khang nín thở trầm ngâm chờ đợi, mong đợi nàng sẽ nói ra lời nói có cánh. "Người rất muốn cái gì?"

"Ta không muốn nghỉ ngơi. Ta rất muốn ngủ." Nói xong, nàng không kiêng dè gục trên người của hắn, hoàn toàn đi vào trạng thái say ngủ.

Đỗ Trọng Khang bắt đầu mỉm cười.

Còn tưởng rằng nàng thật sự say rượu mất lý trí, không nghĩ tới cuối cùng chẳng có gì xảy ra, hắn còn bị nàng dọa.

Nghỉ ngơi cùng ngủ có cái gì bất đồng sao?

Hắn mỉm cười lắc đầu một cái, trên khuôn mặt trong sáng phơn phớt ửng hồng ẩn xuống một dấu hôn.

"Ngủ ngon, Mai Mai."

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dự Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

"Đầu thật là đau." Hôm sau, Mai Phụng Tuyết ra khỏi phủ, đầu đau như búa bổ, ko muốn tỉnh lại nữa. "Trời ạ, ta ta làm sao thế này?"

Nàng vừa mở mắt, liền nhìn thấy ánh mắt tươi cười của Đỗ Trọng Khang.

"À? Người? Ah? Làm sao lại như vậy?" Mai Phụng Tuyết lời nói đứt quãng, la ầm lên với hắn, đôi mắt trong trẻo mở to hết cỡ, thoát nhìn vô cùng kinh ngạc. "Uống một chút trà giải rượu đi." Đỗ Trọng Khang mỉm cười bắt nàng uống trà.

Mai Phụng Tuyết chớp chớp đôi mắt, tựa hồ như ko thể tin được những gì mình nhìn được, cảm thấy. "Làm sao người sẽ."

Tại sao hán từ một nam nhân vô cùng lãnh khốc trở về nam nhân ôn nhu hay cười? Nàng nhìn lầm rồi hay sao?

"Ta thế nào?" Đỗ Trọng Khang vẫn như cũ đối với nàng dịu dàng, nở nụ cười chí mạng.

"sao ngươi đột nhiên trở nên. Trở nên tốt như vậy?" Mai Phụng Tuyết buồn bực nói "Ngươi mấy ngày trước rõ ràng cũng rất hung hăng."

"Bởi vì lời nói đêm qua của nàng." Xem ra nàng đã quên hết ko còn nhớ một từ nào nữa rồi. Như vậy cũng tốt, hán muốn thêm mắm thêm muối đặc biệt dễ dàng.

"Ta đêm qua nói gì?" Mai Phụng Tuyết mù mịt không nhớ, hiển nhiên là ko nhớ gì nữa rồi. "Ta tối hôm qua nói cái gì —— ah, ta tối hôm qua có gặp ngươi sao?"

"Nàng hán còn nhớ tối hôm qua chạy đi nơi nào chứ?" Nàng sẽ ko quên sạch những gì xảy ra trước khi say rượu đấy chứ? "Nhớ a." Mai Phụng Tuyết gật đầu một cái. "Ta chạy đến chỗ chung cất rượu" a, nàng lại không cẩn thận nói ra. "Ách, ta không có." Rõ ràng không thể cho hán biết, nàng thực quá đi!

Nhưng mà, nếu hán hỏi nàng như thế, phải chăng hán đã sớm biết rồi? Nếu chỉ có vậy, nàng nói dối cũng ko có tác dụng. "Nàng đến chỗ chung cất rượu, rơi vào bên trong thùng rượu, là ta cứu nàng ra ngoài." Nhìn nàng giùng giàng, Đỗ Trọng Khang định đem chuyện anh hùng cứu mỹ nhân nói cho nàng nghe, giải quyết những khó hiểu của nàng.

"Đó, ta thật sự có đến chỗ chung cất rượu hay sao? Ta thật sự đã quên rồi, ta xin lỗi." Mai Phụng Tuyết cười rất lúng túng.

Trí nhớ của nàng cũng chỉ duy trì đến lúc rơi vào trong thùng rượu thôi, sau đó nàng chẳng nhớ gì chỉ mơ mơ hồ hồ như người say. Thật ra là chính hán đến cứu nàng hay sao? Thật tốt quá.

"Không sao, ta tha thứ cho nàng." Đỗ Trọng Khang cực kỳ phóng khoáng. "Mai Mai, nàng biết không? Lời nàng nói tối hôm qua làm cho ta vô cùng cảm động. "Hả?" Mai Phụng Tuyết chớp mắt. "Ta nói cái gì?" Nàng sẽ không nói lung tung gì đấy chứ?

"Nàng nói nàng vô cùng yêu ta, muốn gả cho ta, không muốn gả cho hoàng thượng." Huỳnh đệ yêu quý, thật xin lỗi ngươi. "Nàng còn nói nàng không phải muốn rời khỏi ta, nàng muốn ở bên cạnh ta cả đời."

"Có thật vậy không?" Không dám tin, Mai Phụng Tuyết đôi hét thật to. Nàng thật sự có nói như vậy sao? Chính nàng sao lại có suy nghĩ ko đứng đắn như vậy? "Sau đó ngươi liền hôn ta. Còn cùng ta. Cùng ta." Đỗ Trọng Khang nói xong bày ra bộ dạng như bị người khác xâm phạm.

"A?" Trời ạ, sao nàng lại làm ra chuyện ấy? Chính mình làm gì cũng ko nhớ? "Làm sao lại như vậy? Ta không có khả năng."

"Nàng không thừa nhận? Nàng sau khi thỏa mãn dục vọng liền đá ta qua một bên?" Đỗ trọng Khang phản nản, bày ra bộ dạng đáng thương.

"Không phải, mà là chuyện này làm ta vô cùng kinh hãi." Mai Phụng Tuyết vuốt lồng ngực của mình, cảm thấy đầu mình càng lúc càng đau hơn. "Ta thật sự nói cho với ngươi ta yêu ngươi, thật sự ko muốn rời khỏi ngươi, cả đời muốn ở lại bên cạnh ngươi?"

"Thật." Đỗ Trọng Khang mặt biểu tình đầy bi thương. "Nhưng mà nàng lại quên hết rồi. Nhất định là nàng nhớ rất rõ ràng, chỉ là không muốn thừa nhận bản thân mình đã nói những lời đó, chơi đùa ta xong liền đá ta đi, có đúng hay không?"

"Không có, không có." Mai Phụng Tuyết cuống quýt khoát tay. "Ta thật sự là không nhớ rõ, cái gì đều không nhớ, ngươi ngàn vạn lần đừng hiểu lầm."

"Vậy ngươi nguyện ý cả đời ở cùng ta phải ko?" Đỗ Trọng Khang con mắt sáng rực chờ mong.

"Phải. Ách, không phải." Mai Phụng Tuyết lần nữa nói năng loạn xạ. Ai hùm, ai dạy nàng cách nói năng mạch lạc đi!

"Nàng khẳng định như thế, chắc chắn nàng ko hề yêu ta. Ta đối với nàng thâm tình như vậy, tốt như vậy." Đỗ Trọng Khang lại bắt đầu vụng về, bày ra bộ dạng vô cùng bi thương, vẻ mặt cũng vô cùng khốn khổ.

"Không phải. Ta là thật." Mai Phụng Tuyết vừa nghĩ tới muốn nói thích hán, mặt bắt đầu hồng, tim đập nhanh. "Ai hùm, dù sao ta cũng ko muốn rời khỏi ngươi nhưng mà ta bắt buộc phải rời đi!"

"Tại sao? Điều này rõ ràng chứng minh nàng ko hề yêu ta." Đỗ Trọng Khang tiếp tục tấn công.

"Ta nào có?" Mai Phụng Tuyết tâm muốn cãi lại, nhưng vừa định nói ra, nàng lại đỏ mặt, hai gò má đỏ ửng như cà chua chín. "Ngươi ta là bởi vì. Ngươi ta là bởi vì hi vọng ngươi có thể sống tốt nên mới phải rời xa ngươi."

"Hi vọng ta sống tốt?" Đỗ Trọng Khang giả vờ không biết nàng muốn rời đi vì lý do gì. "Hi vọng ta sống thật thật tốt thì có gì liên quan tới việc nàng phải rời đi?"

"Đương nhiên có liên quan." Mai Phụng Tuyết ngược mắt nhìn chăm chăm vào hán. "Ngươi quên ta phải gả cho hoàng thượng sao?"

"Cho nên?" Đỗ trọng Khang rửa tai lắng nghe.

"Cho nên ta dĩ nhiên không thể thích người, bằng không hoàng thượng mà biết, nhất định sẽ chém đầu ta, cũng sẽ chém cả đầu của người. Cho nên ta muốn lúc còn chưa có gì, mau mau rời khỏi người." Mai Phụng Tuyết nói rất nghiêm túc.

Đỗ Trọng Khang lại thiếu chút nữa bật cười. Chưa có gì xảy ra? Nàng còn chưa hiểu rõ rằng sao?.

Bọn họ sớm chiều chung đụng, ở chung một chỗ, trong bụng của nàng hẳn đã có con của hắn, thế mà còn nói là chưa có gì hay sao?

"Chuyện này nghe rất nghiêm trọng, nhưng mà Mai Mai, nàng đã quên mất một chuyện." Đỗ Trọng Khang miễn cưỡng nhin cười, bày ra bộ mặt nghiêm túc. "Chuyện gì?" Mai Phụng Tuyết chuyên chú lắng nghe, ko biết hắn sẽ nói cái gì tiếp.

"Nàng quá tự tiện, quên đi cảm nhận của ta." Đỗ Trọng Khang nói liên tục.

"Cảm nhận của người là gì?" Mai Phụng Tuyết trừng mắt nhìn.

"Nếu như nàng thật sự gả cho hoàng thượng, vậy ta sẽ sống không bằng chết." Đỗ Trọng Khang bày ra vẻ mặt thống khổ, nội tâm cười thầm.

Hắn không phải cố ý muốn đem một việc còn con biến thành một tấm bi kịch, nhưng cũng ko muốn nàng phải khổ tâm suy tư, hắn ko cam lòng.

"A?" Mai Phụng Tuyết quá đỗi ngạc nhiên. Nàng ngược lại thật không nghĩ đến. "Nhưng mà. Nhưng mà."

"Không có nhưng nhị gì hết." Đỗ Trọng Khang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. "Mai Mai, ta thà chết còn hơn là sống mà ko hạnh phúc, nàng hiểu không?" Dứt lời còn chăm chú nhìn nàng.

"Vấn đề là." Mai Phụng Tuyết vẫn cảm thấy lo lắng.

"Cùng ta ở chung một chỗ, đừng gả cho hoàng thượng." Hoàng thượng chắc là đang cảm thấy lỗ tai rất nhột. "Chỉ cần có thể ở cùng với, dù ta có bị chém đầu cũng ko hề hối hận." Đỗ Trọng Khang trong mắt tràn đầy thâm tình.

"Người." Mai Phụng Tuyết trong lòng cảm thấy rất vui. Tại sao từ đêm hôm qua hắn như biến thành một người khác như vậy? Thế nhưng thâm tình của hắn làm nàng rất khó từ chối. . . Giữa bọn họ tại sao lại diễn ra tình cảnh này?

"Mai Mai, nàng không ko muốn cùng ở với ta sao? Nếu không tại sao nàng lại do dự như vậy? Có phải ta có chỗ nào ko tốt, khiến nàng ko thể quyết định dứt khoát?" Đỗ Trọng Khang vẻ mặt chân thành, tha thiết hỏi.

"Không phải. Người không có gì không tốt." Nhìn hắn thật là thống khổ, nàng đâu còn có thể trách móc hắn nữa? Huống chi hắn lại vô cùng tốt. "Là ta thật lòng ko muốn người bị chém đầu."

"Nhưng ta thà chết chứ ko muốn phải rời xa nàng." Đỗ Trọng Khang chân thành nói. "Dù mất đi tất cả ta nguyện ở cạnh nàng, chỉ cần có nàng bên cạnh, ta cảm thấy rất mãn nguyện rồi."

"A?" Mai Phụng Tuyết nghe vậy, ngây người. Nghe hắn nói những lời này, giống như đem nàng ôm chặt lấy ko muốn rời xa. Nàng thật sự ko nên. "Ta không sợ chết. Nhưng mà."

"Nàng không phải vì sợ chết?" Đỗ Trọng Khang bên môi nổi lên nụ cười mừng rỡ. "Vậy thì tốt quá! Nàng không sợ chết, ta cũng không sợ chết, chúng ta vẫn ở chung một chỗ, cho dù có bị hoàng thượng chém đầu, chúng ta vẫn ở bên cạnh nhau mãi mãi, phải ko?"

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Nghe vậy thật khiến người ta cảm động. Có thể cùng hắn ở chung một chỗ. Nhưng mà. Nàng mơ hồ cảm thấy chuyện này có gì đó ko đúng lắm?

"Nàng không nói chính là ngầm đồng ý!" Đỗ Trọng Khang tuy là diễn kịch nhưng hắn cảm thấy rất vui vẻ, ôm nàng thật chặt, hắn hôn thật sâu, lưu lại ấn kí trên môi nàng. "Chúng ta có thể cả đời ở chung một chỗ, thật tốt quá!"

"Này." Mai Phụng Tuyết muốn giải thích rõ, nhưng cảm thấy lòng hắn đang xúc động, lòng nàng mềm đi, cũng ko giải thích gì nữa. Chỉ cần có thể tựa vào lòng hắn mãi mãi như lúc này là đủ rồi.

"Xin hỏi, người có nhìn thấy bóng dáng một cô nương xinh đẹp như thế này?" Mai đại nương từ dưới chân núi dọc theo con đường hồi thăm tung tích của nữ nhi nhà mình.

"Ách." Nhìn những người ở phía trước xếp hàng mua rượu thuốc, nàng cố gắng chen lên để tìm nữ nhi. Cũng hỏi qua rất nhiều người, nhưng ko ai biết tin tức nữ nhi nhà nàng. "Cám ơn."

Điều này sao có thể? Tuyệt nhi nhà nàng rõ ràng nên đứng xếp hàng, đâu thể nào tìm cả ngày mà ko thấy? Theo nàng biết, nếu Tuyệt nhi có đứng xếp hàng, thì bây giờ cũng chỉ ở giữa dãy núi này thôi, làm sao có thể biến mất được chứ?

Nàng chưa từ bỏ ý, quyết định hỏi thêm lần nữa, nàng quay sang nam tử bên cạnh hỏi thăm.

"Xin hỏi, người có hay không thấy cô gái xinh đẹp này xếp hàng quanh đây không? Người mau mau nghĩ nhanh lên, ta thật sự rất gấp." Mai đại nương lộ ra vẻ mặt thành khẩn mà vội vàng.

"Ách." Nam tử bên cạnh sững sốt một chút, vẻ mặt khó khăn: "Ta có nhìn thấy từng thấy vị cô nương xinh đẹp này ở đây. Mặc dù nàng với người đáng đáp rất giống nhau, nhưng chắc nàng ko phải là người chứ?"

"À?" Lúc này đổi lại Mai đại nương ngập ngừng cả người. "Người nói người thiếu nữ kia đáng đáp giống ta nhưng nàng xinh đẹp hơn?"

"Đúng vậy. Nàng ấy có đáng đáp rất giống người, nhưng so với người vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp." Nam tử đôi mắt sáng lên chỉ kém không bay ra ái tâm.

"Thật là quá đáng! Dầu gì ta cũng là mẹ nàng, lại còn nói nàng so với ta còn xinh đẹp hơn." Mai đại nương tức giận nói được một nửa, lại dừng một chút. "Khoan đã, bây giờ không phải ai xinh đẹp hơn ai, tóm lại người có nhìn thấy nữ nhi nhà ta hay ko? Người có thấy nàng đi nơi nào hay ko?"

"Bị Trang chủ bắt vào trong Đỗ Khang tửu gia trang rồi. Nàng tựa hồ cùng Trang chủ còn rất tốt." trong mắt nam tử có chút mập mờ, cũng có chút nuối tiếc. "Nàng thật sự rất đẹp cũng. Người có thiếu con rể không?" Nam tử chà chà đôi tay, nhao nhao muốn thử.

"Dù có thiếu cũng ko bao giờ tìm người!" Mai đại nương liếc nam tử một cái, tức giận đi thẳng.

"Làm cái gì." Nam tử nhìn bóng dáng của Mai đại nương đi xa, bắt đầu nói lầm nhảm. "Ít nhất ta cũng cung cấp cho người tin tức con gái, thế nào lại ko cảm ơn lấy một lời? Ta như vậy mà ko chọn, nếu đem nữ nhi của người gả cho ta, ta ta cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận người a." (=, Ặc ko còn lời nào để nói)

"Ta cuối cùng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó ko đúng. Không phải là ta sợ chết, không muốn ở cùng với người cả đời, ta thật sự cảm thấy ko thể nói gì được vào lúc này. Người trước tiên không nên đụng vào ta, để cho ta có chút thời gian suy nghĩ thật tốt được ko?"

Mai Phụng Tuyệt cùng Đỗ Trọng Khang ở trên giường sẽ bắt đầu chơi trò đuổi bắt. Thế nào hẳn cũng giờ trò với nàng, mà nàng thế nào cũng sẽ mềm nhũ dưới tay hẳn chẳng suy nghĩ được cái gì.

Lần này nàng lấy y phục của mình, nhảy thật nhanh xuống giường, né tránh trái phải, để tránh mấy tình huống đồ mặt xảy ra.

"Mai Mai, có phải nàng không thích ta, có phải không hề yêu ta?" Đỗ Trọng Khang đi theo nàng xuống giường, vẻ mặt như đưa đám.

"Không phải!" Mai Phụng Tuyệt liều mạng khoát tay, nhanh chân chạy trốn. Nàng đã quá rõ hẳn dù ở đâu cũng có thể muốn nàng. "Chỉ là còn có một số chuyện rất quan trọng khác. A!" Nàng đột nhiên thức tỉnh, thét chói tai.

"Thế nào?" Đỗ Trọng Khang khẽ cau mày, không biết cái đầu óc bả đậu của nàng đang nghĩ đến cái gì.

Mai Phụng Tuyệt nói nhanh: "Ta hiểu rõ rồi, ta với người cùng chết cũng không sao, nhưng mà hoàng thượng nếu như hoàng thượng tức giận tru di cửu tộc, thì ta biết phải làm sao? Ta không muốn mẫu thân của ta phải chết, cũng ko muốn tiểu Thiện chết, họ thật sự vô tội. Tiểu Thiện ta còn có thể nguy hiểm, nói nàng không phải tỷ nữ của ta, để cho nàng tránh được một kiếp nạn, nhưng ta với mẫu thân ta đáng đáp cũng rất giống nhau, hoàng thượng thế nào cũng nhận ra, chắc chắn sẽ ko tha cho mẹ ta?"

"Không sao cả!" Ba chữ này cũng không phải Đỗ Trọng Khang trả lời, mà là Mai đại nương hào khí can vãn*! (*: hào khí có ngất tận trời xanh)

Mai Phụng Tuyệt cùng Đỗ trọng Khang ánh mắt đồng thời chuyển sang người đứng ở trước cửa. "Mẹ, người tới khi nào vậy?" Nàng kinh ngạc, tròn to mắt.

Trời ạ, nói tới mẹ liền thấy mẹ, quả thật là thần kì?

Bởi vì cùng mẹ Mai Phụng Tuyệt nói chuyện ở phòng ngủ thì ko tiện, ba người liền đi tới phòng khách.

"Mẹ, mẹ tự tìm đường tới đây hay sao?" Mai Phụng Tuyệt nháy nháy mắt, ko nghĩ mình sẽ được gặp mẫu thân ở đây.

"Ta hỏi đường tới nơi đây." Mai đại nương đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn sang bên mỉm cười với Đỗ Trọng Khang. "Đỗ trang chủ, người xem ta với Tuyệt Nhi, người nào xinh đẹp hơn?" Nàng mở to mắt nhìn Đỗ Trọng Khang, giống như là muốn người ta ca ngợi sự xinh đẹp của nàng.

Bị mẹ vợ tương lai hỏi như vậy, Đỗ Trọng Khang thiếu chút nữa bị sặc nước. Thật may là hẳn có đủ lực khống chế, còn hiểu được, mặt mỉm cười. Hẳn đang muốn lừa dối, Mai đại nương đột nhiên lại bỏ qua. "Thôi, người cùng Tuyệt Nhi tốt như vậy, chắc người sẽ không nói ta xinh đẹp đâu, ta khỏi phải hỏi."

Tránh được một kiếp! Đỗ Trọng Khang trong lòng kêu to nguy hiểm thật.

"Mẹ, sao người bên ngoài lại cho mẹ đi vào?" Mai Phụng Tuyết nhìn mẹ nàng tâm tình không tốt chút nào, vội vàng nói sang chuyện khác.

"Ta bảo với bọn họ ta là mẹ của con, bọn họ liền cung kính đưa ta vào, hơn nữa bọn họ còn nói với ta rất nhiều chuyện tốt đẹp của con với Đỗ trang chủ. Thế nào, muốn vào nơi này rất khó sao?" Mai đại nương không hiểu, ngưng mắt nhìn nữ nhi.

"Ta cũng không biết nữa." Mai Phụng Tuyết nhún nhún vai, hồi tưởng lại quá trình mình đi vào tửu trang, khách quan mà nói, tương đối lý kỳ quanh co một chút ..., về phần có thể khó khăn hay không, nàng cũng không biết.

"Mẹ, người tìm ta làm gì?" Mai Phụng Tuyết lại lên tiếng.

"Còn không phải là vì con đi mua rượu thuốc, mua lâu như vậy vẫn chưa về, ta muốn xem con đang phải xếp hàng như thế nào. Vốn là muốn gọi con mau trở về, không mua được rượu thuốc cũng ko sao, chỉ cần theo kịp thời gian vào cung là tốt rồi, tránh cảnh chúng ta bị chém đầu. Nhưng bây giờ." Mai đại nương nhìn Đỗ Trọng Khang, khóe môi không nhịn được nổi lên nụ cười hài lòng.

"bây giờ phải làm như thế nào?" Mai Phụng Tuyết không biết tại sao mẹ cười rục rờ như vậy.

"Nhưng bây giờ ta phát hiện ra con đã tìm được một đức lang quân tốt, vậy ta còn kêu con trở về vào cung làm gì nữa? Chúng ta cứ đợi ở chỗ này là được rồi!" Mai đại nương cao hứng bưng bưng, đôi mắt sáng vẫn là nhìn không được liếc về phía Đỗ Trọng Khang, có thể nói là mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hài lòng!

"À?" Mai Phụng Tuyết còn chưa nghĩ được sao tự dưng mẹ mình trở nên lãng mạn như vậy. "Nếu như vậy, ngay cả mẹ cũng bị chém đầu, mẹ ko cảm thấy lo lắng sao?"

"Dĩ nhiên là không sao!" Mai đại nương bộ dạng cả gan nói. "Đầu bị chặt cũng ko sao, chỉ cần con tìm được một lang quân tốt là ổn rồi." Nàng đột nhiên cười rất mập mờ. "Ta thấy nữ nhi cùng hán ở một chỗ, con thật sự vui vẻ và hạnh phúc mà"

"Mẹ, làm sao mẹ biết?" Mai Phụng Tuyết ngưng ngưng chỉ còn thiếu nước đỏ mặt.

"Mẹ dĩ nhiên là biết, quanh mẹ luôn có vô số nam nhân đẹp!" Mai đại nương tự hào nói. "Chớ nói chi là Đỗ Khang tửu gia trang chuyên sản xuất rượu thuốc. Ta nói, con cùng hán ở chung một chỗ sau này, mỗi ngày đều rất khó rồi giường đứng ko?" Nàng cười càng thêm có sắc.

"Ách." Mai Phụng Tuyết không biết nên trả lời vấn đề này ra sao. "Mẹ, mẹ thật sự ko sợ hoàng thượng chém đầu?"

"Mẹ ko sợ!" Mai đại nương đối với nữ nhi vỗ ngực bảo đảm. "Ta nói này Đỗ trang chủ, ta đây hào phóng, người không cần đưa ta mấy lọ rượu thuốc?"

"Đó là điều đương nhiên." Đỗ Trọng Khang mỉm cười gật đầu đồng ý. "Người là mẹ của Mai Mai, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

"Thật sự là quá tốt rồi! Vậy ta cũng có thể ở lại chỗ này chứ?" Mai đại nương đối với Đỗ Trọng Khang mỉm cười nịnh hót.

"Đương nhiên là không có vấn đề." Đỗ Trọng Khang vẫn là bộ mặt mỉm cười.

"Quá tuyệt vời!" Mai đại nương thiếu chút nữa là nhảy dựng lên hoan hô. "Tuyết Nhi, đây thật là chuyện tốt!"

"Mẹ." Mai Phụng Tuyết chỉ cảm thấy bị mẫu thân làm cho đầu óc chao đảo.

Lúc này mọi người phải nên rất bị thương chứ, canh giữ nghiêm ngặt ở mọi nơi, phải chờ hoàng thượng tới bắt chúng ta chặt đầu chứ?

Tại sao nàng nhìn thấy hoàn toàn không phải như thế?

Nếu nói là mẹ đang gượng cười thì thật ko phải, mẹ cười tươi đến thế kia mà, hơn nữa A Khang cũng có bộ dạng giống như mẹ, điều làm nàng cảm thấy tức giận vô cùng. Mặc dù nàng ko sợ chết, nhưng quá bình thản đến mức này thì...! Bọn họ có hơi lạc quan quá hay ko?

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

"Các người thật không cảm thấy rất kì quái sao?" Mai Phụng Tuyết nhìn hai người trước mặt quá mức vui vẻ, buồn bực nhíu mày.

Tiểu Thiện, mẹ, Đỗ bá bá, A Khang bốn người cư nhiên có thể kéo nàng đi uống rượu mua vui —— dĩ nhiên, nàng không thể uống rượu, nàng phải lấy

trà thay rượu —— điều này thật sự là một chuyện vô cùng kì quái! Rõ ràng hiện tại mọi người phải rất buồn bã và thê lương mới phải!

"A Khang!" Nàng đầu tiên hỏi Đỗ Trọng Khang. "Chàng sắp cùng ta đi Hoàng Tuyền rồi, không phải chàng nên cùng ta ưu tư hay sao? Tại sao lại có tâm tư uống rượu mua vui ở chỗ này?"

"Còn mẹ nữa!" Con mắt chuyển sang mẹ nàng. "Người cũng phải bồi nử nhi đi gặp Diêm La, người thật sự không sợ sao? Người không phải nên về nhà thông báo với các tỷ muội chuẩn bị hậu sự sao?" Về phần Đỗ bá bá, con của ngài sắp chết, ngài có thể bị giết, ngài cũng ko quá đau buồn vì ngài chỉ biết có rượu, nhưng như vậy cũng ko nên...!" Mai Phụng Tuyết bất chấp tất cả, nổ súng toàn diện.

"Còn có tiểu Thiện, người từ lúc nào cũng trở nên ko sợ chết vậy?" Mai Phụng Tuyết cuối cùng hỏi đến tỷ nữ bên cạnh mình.

"Mai Mai, nàng nên tỉnh táo một chút." Đỗ Trọng Khang ôm nhẹ nàng, mắng, được ôm như vậy mặt nàng đỏ tới mang tai, biết nàng hiện tại rất hoảng hốt, hẳn ko nên nhân cơ hội này trêu chọc nàng, hẳn sẽ cảm thấy thật có lỗi, "Vô luận như thế nào, cuộc sống của chúng ta đều đã định, sống vui vẻ được ngày nào thì nên tận hưởng hết mới đúng, ko phải sao?"

"Điều đó không sai. Nhưng mà ——" nhưng là bọn họ không nên quá khoái trá như vậy? Mai Phụng Tuyết còn chưa nói hết lời, Mai đại nương đã đến trước mặt nàng.

"Đúng vậy đúng vậy! Dù sao mọi người đều sẽ chết, vì vậy nên sống vui vẻ hết những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời, ko phải sao? Thay vì cả ngày ủ rũ cúi đầu, ko bằng vui vẻ sống qua ngày." Mai đại nương ním cười với nữ nhi, khuyên nhủ.

"Vấn đề là ——" mọi người quá vui vẻ? Mai Phụng Tuyết lời còn chưa nói ra, Đỗ Phụ liền cắt đứt.

"Thả lỏng đi, uống một ly rượu sau đó tâm tình con sẽ rất khá!" Đỗ Phụ nâng chén bưng đến trước mặt nàng, đồng thời bị tiểu Thiện cùng Đỗ Trọng Khang ngăn lại.

"Tiểu thư, dù sao đều phải chết, như vậy mặt mày ủ ê làm cái gì?" Vào lúc này, tiểu Thiện lên tiếng. "Cao hứng cũng là một ngày, mất hứng cũng là một ngày."

"Các người cũng không hiểu cả!" Mai Phụng Tuyết đột nhiên khóc thành tiếng, sau đó chạy đi.

Tất cả mọi người lập tức muốn đứng dậy đuổi theo nàng, một cánh tay ngăn mọi người lại. "Ta đi là được rồi."

Là Đỗ Trọng Khang. Cạnh môi hắn lộ ra một nụ cười nhạt, đứng dậy đuổi theo nữ nhân của mình.

Thấy Đỗ Trọng Khang đã ra tay, mọi người lại yên lòng ngồi xuống, tiếp tục uống rượu mua vui.

"Mai Mai, nàng đến tột cùng muốn thế nào?" Đỗ Trọng Khang rất nhanh đuổi theo nàng, ôm nàng vào trong ngực, vừa đau lòng vừa thương tiếc nhìn nàng.

"Các người toàn bộ không hiểu!" Mai Phụng Tuyết khóc vô cùng thương tâm không dứt. "Các người tại sao lại vô tâm đối với việc sinh ly tử biệt đến như vậy?"

"không phải ta đã nói rồi sao?" Đỗ Trọng Khang nhủ mày, bắt đầu hoài nghi mình có phải đã chọc nàng quá đáng.

Hắn có nên nói cho nàng biết, bọn họ căn bản sẽ không bị chém đầu?

"Nhưng mà. Nhưng mà chàng không biết. Ô. Người ta không phải là không sợ chết, người ta căn bản cũng không muốn chết!" Mai Phụng Tuyết cuối cùng nói ra bản khẩn trong lòng nàng.

"Căn bản cũng không muốn chết?" Đỗ trọng Khang chân mày nhíu chặt. "Đây là ý gì?"

"Chàng cũng không hiểu!" Mai Phụng Tuyết thút tha thút thít rơi lệ. "ta còn chưa yêu sâu đậm, bây giờ phải chết. Bất kể có được đầu thai hay ko ta cũng ko cần!"

Thì ra đây là nguyên nhân thâm kín của nàng. Đỗ Trọng Khang trong lòng hung hăng muốn nhéo nàng một cái, ôm nàng vào trong ngực thật chặt.

"Ta không muốn chết. Cùng chàng ở chung ta rất vui, ta càng không muốn chết. Chàng biết không?" Mai Phụng Tuyết ngược mắt nhìn chăm chăm vào hắn, vẫn rơi lệ. "Tại sao rõ ràng có thể sống đến bảy tám chục năm, mà nay mới có mười mấy tuổi đã phải chết, ta thật ko cam tâm."

"Mai Mai." Đỗ Trọng Khang động tâm thì thầm. Hắn thật là quá đáng. Thì ra gánh nặng trong lòng nàng lại lớn như vậy.

Mai Phụng Tuyết nước mắt vẫn lưng tròng. "Người ta chính là tức giận, tại sao các người tận tình sung sướng, không chịu nghĩ biện pháp khác? Có lẽ chúng ta còn có biện pháp khác để giải quyết mà! Các người chỉ lo hưởng lạc, không muốn nghĩ biện pháp, chúng ta nhất định sẽ bị hoàng thượng chém đầu! Nhưng là ta không rời khỏi chàng, ta không muốn chết. Chết thì không có. Ta không muốn!" Nàng kích động.

"Mai Mai, chúng ta có thể không bị chết." Đỗ Trọng Khang muốn đem sự thật nói ra, nhưng lập tức bị Mai Phụng Tuyết cắt đứt.

"Đúng, chúng ta có thể sẽ ko chết!" Mai Phụng Tuyết đột nhiên hô to, ngừng khóc. "Chúng ta trực tiếp đi cầu xin hoàng thượng, chàng nói có được hay không?"

"Cầu xin hoàng thượng?" Đỗ Trọng Khang đang định nói ra lại nuốt vào trong bụng. Nếu nàng nói như vậy, hẳn cũng ko cần khai thật.

"Cầu xin hoàng thượng có thể làm người cảm động, cũng có thể được hoàng thượng xá tội." Mai Phụng Tuyết nói xong, lộ ra hy vọng, mỉm cười.

Nàng tâm tình biến chuyển thật đúng là không phải bình thường, thế nhưng có thể vừa khóc vừa cười như vậy, hẳn thật là phục nàng.

Giúp nàng lau đi nước mắt, hẳn dịu dàng mỉm cười. "Nàng nói cái gì cũng tốt."

"Chàng trả lời như vậy ko có một chút tích cực nào cả." Mai Phụng Tuyết mím chặt môi, bắt bình trước thái độ của hắn.

"Ta." Dịu dàng cũng có tội sao? Đỗ trọng Khang á khẩu không trả lời được. "Tốt, cầu xin có thể sẽ ko phải chết nhưng cũng phải chịu đòn nhận tội."

Chỉ là, như vậy sẽ quá khổ cực không đúng sao?

"Đến lúc đó chúng ta nói tình yêu của chúng ta với hoàng thượng, khiến hoàng thượng cảm động, sẽ ko lấy mạng chúng ta đâu?" Mai Phụng Tuyết khờ dại cười nói.

"Ta muốn như vậy." Phải nói là nàng ngây thơ quá mức. Nếu không phải hoàng thượng là huynh đệ của hắn, hẳn thật sự không dám nghĩ bọn họ có thể không bị bắt đi ngủ mà phanh thây. "Nàng nói, làm sao chúng ta có thể vào cung được đây?" Hắn tùy tiện tạo ra một vấn đề nan giải dành cho nàng.

"À?" Mai Phụng Tuyết quả nhiên bị hỏi đến á khẩu không trả lời được. Bên trong hoàng cung ko phải ai cũng tùy tiện được phép vào.

"Chẳng lẽ nàng còn muốn leo tường sao?" Đỗ Trọng Khang ngoài mặt nâng chân mày, nội tâm lại không nhịn được muốn cười lớn.

"Dĩ nhiên không được! Nếu té xuống đê chết người, vậy thì tâm tư của nàng chẳng phải là đồ xuống sông xuống bể hay sao?" Mai Phụng Tuyết mãnh liệt lắc đầu. "Vậy phải làm thế nào đây?"

"Đây là một vấn đề rất khó." Đỗ Trọng Khang nhún nhún vai, buông tay. "Ta cũng không biết làm thế nào."

Cho dù hắn hiểu rõ, hắn vẫn cũng muốn giả vờ không biết, nhìn nàng sẽ nghĩ ra biện pháp gì để giải quyết vấn đề này. Hắn nghĩ, đáp án của nàng nhất định rất nực cười.

"Chàng cũng không biết sao? Để ta suy nghĩ một chút." Mai Phụng Tuyết quả nhiên chủ động hứng lấy vấn đề làm người ta khổ não. "A, ta biết rồi." Nàng đột nhiên kêu to.

"Nàng có phương pháp gì?" Đỗ Trọng Khang chuẩn bị bật cười.

"Chúng ta trực tiếp dâng rượu cho hắn đi. Với lí do này, người nhất định sẽ cho chúng ta vào hoàng cung. Thân thể người như vậy, nhất định hoan nghênh chúng ta, người mừng còn ko kịp. Sau khi Người uống xong khẳng định Long Tâm cực kỳ vui mừng, sau đó sẽ đặc xá cho chúng ta." Mai Phụng Tuyết nói xong, mặt mày hớn hờ, vừa khóc thê thảm không dứt, hoàn toàn phục hồi, đúng là hai loại phong tình.

"Lấy rượu của ta cho người uống? Như vậy chẳng phải chúng ta biết rõ bệnh trạng của hắn? Nhiều người biết bệnh của hoàng thượng sẽ làm người tức giận, lúc đó long tâm sẽ vui mừng sao?" Đỗ Trọng Khang cô ý nhún mày. Hắn mới lười phải làm chuyện như vậy. Bình thường nếu hắn muốn vào cung cũng chỉ cần đi thẳng đến nơi, ko phải phiền phức như vậy.

"Thế cũng phải." Mai Phụng Tuyết đồng ý gật đầu. "Vậy phải làm thế nào đây. A, ta biết rồi!" Nàng lại một lần nữa kêu to.

"Nàng lại biết cái gì rồi hả?" Đỗ Trọng Khang tà tà nhún mày.

"Ta đã nói với chàng rồi, chúng ta sẽ chờ hoàng thượng phái người tới nơi này bắt chúng ta, đến khi đó, chúng ta nhất định sẽ bị giải vào cung, lúc đó chỉ có hai chúng ta, như vậy ko phải được rồi sao?" Mai Phụng Tuyết cười đến rất đắc ý.

"Cái này hay." Đỗ Trọng Khang khẽ gật đầu. Chỉ là hắn sẽ phải viết thư cho đệ đệ, bảo đệ đệ ko phái người tới bắt người.

"Ừ, vậy chúng ta sẽ chờ bọn họ tới bắt chúng ta!" Mai Phụng Tuyết mỉm cười, dụi đầu vào lòng hắn. "Không phải chết thật là tốt."

Nàng có thể quá lạc quan rồi hả? Vào lúc này lại đến Đỗ Trọng Khang âm thầm cau mày.

Nhưng chỉ cần nàng vui vẻ, hắn sẽ ko phá mất mộng tâm tươi đẹp của nàng.

"thật đúng lúc?" Trong cùng một lúc, Thiên Tử Dận Lệ nhận được bỏ câu đưa tin của Tam Phong và Trọng Khang, viết thư bảo muốn tới gặp hắn.

"Tất cả đều muốn tới gặp ta? Tất cả chỉ vì nữ nhân?" Dận Lệ môi mông khẽ nhếch thành hình cánh cung. "Thật là, không hổ là huynh đệ của ta!"

Tay hắn cầm bút lông, ở trên giấy Tuyên Thành rồng bay phượng múa hạ mấy hàng chữ, tờ giấy cùng ngọc tỷ đều biểu hiện cho thân phận của hắn.

"Mau đến đây đi, cuộc sống của ta bây giờ vô cùng nhàm chán."

Những ngày vui vẻ qua đi, thời khắc phân ly rốt cuộc đã đến. Quan tuần phủ đã đến áp giải Mai Phụng Tuyết cùng Mai đại nương. Đỗ Phụ cùng tiểu Thiện cũng muốn đi theo tới kinh thành, nhưng quan tuần phủ chỉ cho phép một người đi cùng Mai Phụng Tuyết, dĩ nhiên Đỗ Trọng Khang cùng đi tới kinh thành rồi.

Quan tuần phủ chỉ cho Phụng tuyết nửa canh giờ để từ biệt mọi người, nhưng khi nhìn thủ dụ của hoàng thượng ở trong tay, thêm ánh mắt lạnh lùng của nam nhân nào đó, liền gia hạn thêm.

"A, hai canh giờ có đủ hay không? Bằng không, ba canh giờ có được hay không? hay là bốn canh giờ mới đủ? Hay là muốn tận năm canh giờ?"

"Quan gia, năm canh giờ có thể là quá dài? Năm canh giờ đủ lâu rồi !" Mai Phụng Tuyết mặc dù rất không nỡ rời xa mọi người, nhưng cảm giác vị quan gia này quá mức khoa trương rồi. Bình thường đều ko phải là sẽ hất hàm ra lệnh sao? Tại sao bây giờ lại khúm núm như vậy?

"Không phải, tùy người, bao lâu cũng được." Quan tuần phủ khiến nàng ko thể nào tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Mai Phụng Tuyết nội tâm âm thầm buồn bực, lưu luyến mãi ko rời Mai đại nương và tiểu Thiện. "Mẹ, mẹ phải bảo trọng, biết không? Còn có tiểu Thiện, thời gian ta không có ở đây, nhờ người chăm sóc mẹ ta thật tốt. Đồ bá bá, nhờ người quan tâm đến mẹ và tiểu Thiện giúp con, có được không?"

"Đừng lo lắng cho chúng ta." Mai đại nương rung rung nước mắt nhìn nữ nhi, "Chúng ta sẽ sống thật tốt. Ngược lại hai người các người, đường dài nhớ phải bảo trọng. Còn nữa, nhất định phải bình an trở về ——"

Nàng nói xong, rốt cuộc không nhịn được, ôm nữ nhi thật chặt, ô ô mà khóc.

"Mẹ. Ta nhất định sẽ bình an trở về, mẹ yên tâm." Mai Phụng Tuyết cũng không nhịn được khóc lên.

Hai mẹ con cứ như vậy khóc lóc một lúc lâu. Nước mắt Mai Phụng Tuyết thiếu chút nữa ép điên Đỗ Trọng Khang, nếu không phải lực kiềm chế của hắn quá mạnh mẽ, khẳng định hắn sẽ nói hết bí mật cho nàng biết, ko cần phải khóc lóc biệt ly.

"Chàng có cảm thấy kỳ quái ko?" Mai Phụng Tuyết nhếch lên lông mày, vô cùng khó hiểu nhìn Đỗ Trọng Khang. "Chúng ta chẳng phải sẽ bị trời gô, bị gãy vỡ người ko ra người, ma ko ra ma sao? Tại sao chúng ta lại được đổi đời tử tế như thế này?"

Ăn ở tốt cũng ko nói làm gì, quan gia còn để cho nàng cùng hắn cùng ngủ một phòng! Đây mới thật là điều làm cho người ta không dám tin.

"Ta cũng không biết." Đỗ Trọng Khang giả bộ, nhún nhún vai. "Ai biết tâm tư hoàng thượng như thế nào?"

"Chàng cũng không biết, ta cũng không biết, chẳng lẽ chúng ta qua hỏi quan gia sao?" Mai Phụng Tuyết đôi mày thanh tú vẫn như cũ nhíu thật chặt. "Như vậy ko tốt hay sao, đi hỏi nhờ hắn lại đổi ý, chẳng phải chúng ta sẽ bị thua thiệt sao."

Ừ, cứ như vậy đi đến hoàng cung cũng tốt lắm! Dù sao khi đến hoàng cung, bọn họ nhất định sẽ chân thành sám hối !

Bốn người vào cung, các mỹ nhân đều bị đưa vào trong cung trước, những người còn lại đều tụ tập tại một khu vườn riêng.

Mai Phụng Tuyết cùng Đỗ Trọng Khang ở chỗ này gặp được hai đôi nam nữ, và thêm một đôi nữa đến sau. Thừa dịp các nữ nhân bị bắt vào cung, ba nam tử cũng tụ họp với nhau ở cùng một chỗ.

"Thật đúng là ko bình thường." Đỗ Trọng Khang vừa nhìn thấy hai mỹ nam tử bên cạnh, bên môi chứa đựng nụ cười."Sao lại là các người?"

"Các người cũng viết thư cho hắn rồi hả?" Thân là Tứ Xuyên Đường Môn chủ hiệu nhếch mày thật cao."Hội này sẽ không quá trùng hợp như vậy chứ?"

"Như thế nào mà mọi chuyện lại thành ra như vậy?" Thân là Cửu Hoa Cung - Cung chủ Hoa Thiếu Khanh khẽ cười nhạt. "Chỉ là không nghĩ tới trùng hợp như vậy, thì ra cả ba huynh đệ cũng bị mời tới đây."

"Này người cuối cùng! Sẽ ko phải là của hần chứ?" Đỗ Trọng Khang nhẹ nhàng kéo môi, quyết định cùng các huynh đệ bí mật mưu đồ , hãm hại người huynh đệ cuối cùng

"Ta đã nói với chàng, hoàng thượng ko chỉ có chúng ta ăn ngon ngủ tốt, xem ra những người khác cũng ko đến nỗi tệ!" Cùng mọi người nói chuyện qua, Mai Phụng Tuyết đã lấy được thông tin, quay lại nói với Đỗ Trọng Khang.

"Ta cũng mới vừa nghe nói." Đỗ trọng Khang khẽ giương môi.

"Ta nghĩ hoàng thượng có thể cũng không phải là người không có nhân tính lắm! Nhìn hần đối xử với chúng ta như vậy, chúng ta không phải khổ cực để chịu đòn nhận tội rồi. Chàng nói có không đúng?" Mai Phụng tuyết hỏi ý kiến của hần.

"Ừ, như vậy quả ko sai." Đỗ Trọng Khang đồng ý gật gù đầu, trên thực tế, hần ko nghĩ đến chuyện phải chịu đòn nhận tội. Coi như nàng chưa nói, hần cũng sẽ nghĩ biện pháp để cho nàng ko dùng cái biện pháp ngu xuẩn này.

"Ta mới vừa phát hiện ra một chuyện vô cùng kỳ quái." Mai Phụng Tuyết lại nghĩ tới cái gì đó, rất hưng phấn.

"Cái gì?" Đỗ Trọng Khang xin lắng tai nghe.

"Chính là ta cảm thấy dáng dấp của ba người rất giống nhau ko hiểu còn có uẩn khúc gì ko đây?" Mai Phụng Tuyết nâng lông mày, hết sức không hiểu.

"Khả năng này sẽ phải hỏi cha ta rồi." Đỗ Trọng Khang hơi hột đem đề tài này bỏ qua.

Đội nàng nhìn thấy người huynh đệ cuối cùng kia, thì ko chỉ có ba người bọn họ dáng dấp giống nhau, mà cả bốn huynh đệ có dáng dấp giống nhau.

"Hỏi cha chàng?" Mai Phụng Tuyết kinh ngạc, khoi lên đôi mày thanh tú."Chẳng lẽ cha chàng bên ngoài còn có con riêng?" Không thể nào! Cái người chỉ thích rượu như cha chàng, chẳng lẽ...?

"Không sai." Đỗ Trọng Khang mỉm cười.

Hơn nữa, cha hần bên ngoài ko chỉ có một đứa mà còn có ba đứa nữa.

Mà hần là một trong số những đứa bé đó.

"Tại sao hoàng thượng muốn tiếp kiến chúng ta ở Ngự Thư Phòng ? chỗ này sẽ không quá tùy tiện? Ta đều đã nghĩ kỹ một hồi đối thoại đầy cảm động với hoàng thượng, kết quả hần chỉ gặp chúng ta ở Ngự Thư Phòng." Mai Phụng Tuyết thì thầm trong miệng, nàng nghĩ hoàng thượng sẽ tiếp bọn họ ở một nơi rất uy nghiêm.

"Chị dâu, nếu như chị ko muốn ở chỗ này, chúng ta có thể đổi chỗ khác." Tôn quý có chứa thanh âm uy nghiêm, giọng nói ngoài ý muốn sau lưng Mai Phụng Tuyết vang lên.

"Chị dâu?" Mai Phụng Tuyết đầu đầy mê hoặc. Theo lẽ thường phán đoán, hiện tại đứng ở trước mặt nàng, vị này - người mặc hoàng bào chắc là hoàng thượng không sai, nhưng mà, tại sao hần lại gọi nàng là chị dâu?

"Chẳng lẽ huynh vẫn không nói quan hệ của chúng ta cho nàng biết?" Dận Lệ bờ môi giờ lên tà ác mỉm cười, con mắt đen hướng về phía Đỗ Trọng Khang, quay lại về phía Mai Phụng Tuyết. "Chị dâu, ta giới thiệu với nàng một chút. Ta là Đương Kim hoàng thượng, cũng là đệ đệ của hần!"

"Hoàng thượng, ca ca? Người?" Mai Phụng Tuyết không thể tưởng tượng nổi, quay về phía Đỗ Trọng Khang, lại thấy hần bắt đầu dĩ buông tay.

"Ngượng ngùng, ta là." Đỗ Trọng Khang nhìn nàng gật đầu, lại liếc hoàng thượng đệ đệ một cái. Hần sẽ nhớ chuyện tốt mà đệ đệ hần làm!

"Làm sao chàng có thể lừa gạt ta?" Mai Phụng Tuyết sắc mặt hoảng hốt, khó có thể tiếp nhận sự thật này, hướng bên ngoài chạy đi.

Đỗ Trọng Khang dĩ nhiên cũng đành phải chấp nhận đuổi theo!

"Chị dâu, nàng còn chưa kêu ta một tiếng đệ đệ, sao lại chạy? Này, ca ca, sao người cũng chạy." Dận Lệ đi theo phía sau hai người, điên cuồng la hét, trong tròng mắt đen lại chớp động, sáng rực rỡ. "Hai người ko phải nói muốn gặp ta sao."

"Không tức giận nữa rồi hả?" Bên tai nàng thổi thổi, Đỗ Trọng Khang thân mật hôn phía sau vành tai nàng một cái.

"Ai nói không tức giận?" Ông trời, hần cư nhiên. Nàng cư nhiên. Bọn họ vừa mới. Trong hoàng cung lại xảy ra sự kiện này!

Mai Phụng Tuyết mặt hồng tim đập, ko dám nghĩ đến hần cả gan làm loạn. Hơn nữa, nàng cũng không có cách nào cự tuyệt. Trời ạ!

"Ta thật xin lỗi. Ta chỉ là muốn cho nàng một bất ngờ." Đỗ Trọng Khang ở trong ngự hoa viên ôm chặt nàng dưới bóng cây.

Thức thời vụ giả vi tuần kiệt (biết thời thế mới là người tài giỏi), hần lúc này nên nói lời xin lỗi, tiêu tiêu sự tức giận của nàng.

"Cái gì mà bất ngờ?! Chẳng biết rõ ta rất khấn trương, còn chọc cho ta xoay quanh. Chẳng không cảm thấy chàng rất quá đáng sao?" Mai Phụng Tuyết nghĩ đến đây, lửa giận lại chột bùng lên. "Ta thật sự vô cùng lo lắng chúng ta sẽ chết mất, chàng có biết hay không?" Vốn là muốn rống rất to, nhưng sợ bị người khác phát hiện hành tung của bọn họ, nàng chỉ thật nhỏ nhỏ giọng nói, hoàn toàn đánh mất tính nghiêm nghị.

"Ta đã định nói cho nàng biết, nhưng toàn bị nàng cắt ngang." Đỗ Trọng Khang vẻ mặt vô tội. "Nhưng mà.giống như nàng đã dự tính, ta cảm thấy chúng ta nhất định sẽ không bị chặt đầu, cho nên..."

"Chàng. Ta." Mai Phụng Tuyết nhất thời há hốc mồm cứng lưỡi. Lời hắn nói thật ra cũng không sai, nàng cảm thấy bọn họ sẽ không có chuyện. "Nhưng mà chàng không thể gạt ta như vậy!" Nàng té thanh té khí, không cam lòng kháng nghị.

"Trước đó nàng cũng làm ta phải khổ sở thương tâm, cũng phải cho nàng nếm thử một chút mới công bằng chứ?" Đỗ Trọng Khang uất ức vô cùng.

"Ách." Mai Phụng Tuyết dừng một chút, nàng luôn chậm hiểu, lúc trước nàng dùng xong hắc còn muốn bỏ đi, cũng thật đáng thương cho hắn. "Được rồi, tha thứ chàng."

"Tạ ân điển." Đỗ Trọng Khang vui mừng.

"Không cần khách khí." Mai Phụng Tuyết phát tay loạn xạ. "Chàng còn không nhanh giải thích một chút quan hệ giữa chàng và hoàng đế!"

"Chuyện rất đơn giản, ta là do tiên hoàng cho vi phục xuất cung, cho nên ta với hoàng thượng có quan hệ huyết thống. Nàng hiểu chưa?" Đỗ Trọng Khang giải thích đơn giản

"Không hiểu, một chút cũng không hiểu." Mai Phụng Tuyết không hiểu. "Chàng không phải là con trai của Đỗ bá bá sao?" Tại sao còn có quan hệ với tiên hoàng? Hơn nữa tiên hoàng sao lại để chàng làm dã chủng (nôm na nó là con hoang đó)?

"Đỗ bá bá là cha ta của ta, không sai, nhưng là ta không phải do hắn sinh ra." Đỗ Trọng Khang khẽ kéo môi. "Phải nói cả đời hắn cũng chưa từng chạm qua nữ nhân, nàng tin ko?"

"Chàng chàng chàng." Mai Phụng Tuyết nghẹn họng nhìn trân trối. "Làm sao chàng có thể chửi bới Đỗ bá bá?" Nói một người đàn ông không chạm qua nữ nhân, không phải là nói hắn bất lực hay sao?

Nhưng nói thật, nàng cũng cảm thấy Đỗ bá bá rất có thể.

"Ta nào có chửi bới hắn?" Đỗ Trọng Khang cười đến tà ác. "nàng bây giờ hiểu được chuyện này rồi lại quay ra chửi bới ta hả?"

"chàng." Mai Phụng Tuyết khuôn mặt trắng sáng bỗng trở nên đỏ ửng. "Sao chàng biết Đỗ bá bá có làm hay ko, chàng không thể nói lung tung."

"Hắn là thật chưa làm qua. Hắn cả đời yêu rượu thành si, nữ nhân ở trong mắt của hắn so rượu còn không bằng. Nàng cũng biết, không phải sao?" Đỗ Trọng Khang môi nở nụ cười nhạt. (bây giờ thì ta đã hiểu)

"Nhưng mẹ chàng sao lại có quen biết với cha chàng?" Mai Phụng Tuyết nói lên nghi vấn, vẫn suy đoán nói: "Tiên hoàng lâm hạnh, chàng cũng ko biết tin tức phải ko?"

"Đúng vậy." Đỗ Trọng Khang nhẹ nhàng gạt đầu, trông mắt đen có độ bình tĩnh. "Mẹ ta sau khi rời khỏi hoàng thượng, một mình nuôi dưỡng ta, sau này gặp cha ta, cùng hắn trở thành bạn. Mẹ ta năng lực rất giỏi, việc buôn bán rượu của cha ta cũng là do người giúp đỡ. Tiên hoàng trước khi băng hà nhớ tới mẹ ta, liền phái người đi tìm, sau đó ta và hoàng thượng liền quen nhau."

"Đó." Mai Phụng Tuyết đại khái hiểu được chân tướng. "Thì ra bên trong còn có nội tình." Nàng gạt đầu một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó. "Này, hai người nam nhân có đáng đáp giống chàng chẳng lẽ là."

Chẳng lẽ bọn họ cũng là huynh đệ của nhau?

"Chính xác!" Đỗ Trọng Khang thưởng nàng một cái hôn.

"Oa!" Mai Phụng Tuyết đầu tiên là không thể tưởng tượng nổi, sau đó đôi môi mềm mại nở một nụ cười xấu xa. "Này, vấn đề vừa rồi đã có đáp án, bây giờ ta muốn nói với chàng một chuyện."

"Nàng định nói gì?" Đỗ Trọng Khang đột nhiên cảnh giác lời nàng nói.

Mai Phụng Tuyết tà ác cười một tiếng. "Dù sao mấy người các chàng đều cùng một cha, năng lực hắn ko hề kém nhau. Có lẽ ta thử tìm ba người bọn họ, ko biết từng tìm được một người tốt hơn, lúc đó ta có thể.....!"

"Mai Phụng Tuyết!"

Trong ngự hoa viên nhất thời tuôn tiếng rống giận dữ của nam nhân, cùng với tiếng cười duyên dáng của nữ nhân, sau đó lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn có hai bóng người đan xen vào nhau, kích thích vận động.

Về phần Mai Phụng Tuyết đến tột cùng có chơi đùa hay ko? Nhìn hoàng thượng hạ chỉ ko cho phép người khác đến gần ngự hoa viên vào buổi tối là

có thể hiểu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chử Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Không dám tin!

Từ hoàng cung trở về Đỗ Khang tửu gia trang, Mai Phụng tuyết, thấy Mai đại nương cùng tiểu Thiện hai người một tả một hữu ở bên cạnh làm bạn với Đỗ phụ, giống như có quan hệ vô cùng thân mật!

"Các người. Các người xảy ra chuyện gì vậy?" Mai Phụng Tuyết giật mình ngồi phịch trong lòng Đỗ Trọng Khang, suýt nữa té xỉu.

"Ách." Đỗ Phụ vô cùng ngượng ngùng gãi gãi đầu. "Ta cũng không biết sự việc là như thế nào. Một ngày nọ, ta cất xong một thùng rượu, các nàng ấy sau khi uống xong liền thành ra bộ dạng này."

"AAA?" Mai Phụng Tuyết càng thêm ghen hờn, nhìn bọn họ trần trời. Thì ra là rượu thuốc ko có tác dụng, xuân tửu mới là lợi hại!" Các người, các người."

"Nữ nhi à, chúng ta rất tốt." Mai đại nương nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc. "Ba người chúng ta ở chung một chỗ vô cùng khoái trá, có thể chơi rất nhiều tuyệt chiêu đấy."

"A." Mai Phụng Tuyết vừa nghe, mặt tự nhiên trở nên đỏ ửng. "Trời ạ! Ta muốn bắt tỉnh quá đi. Ta thật sự muốn té xỉu rồi."

"Nữ nhi, con có phải sợ hấn một chọi hai không được?" Mai đại nương hoàn toàn không có cảm kị nói. "con yên tâm, hấn tích lũy nhiều năm như vậy không sử dụng, hiện tại mới bắt đầu, tinh lực vẫn còn đồ dào lắm! Hơn nữa kinh nghiệm của ta rất phong phú, ở trong đó chỉ đạo, ba người chúng ta thật sự là như cá gặp nước."

"A Khang. Ta thật sự là không chịu được nữa rồi." Mai Phụng Tuyết quay đầu ôm lấy Đỗ Trọng Khang.

Nàng không nghĩ tới có ngày ba người họ sẽ gom thành một đôi. Ách, một đôi chỉ có hai người. Một ít sống tốt lắm. A, một đôi cũng chỉ có hai người! Được rồi, nàng bây giờ không thể nghĩ được ba người họ tự dung trở thành một đôi, đầu óc nàng bây giờ loạn hết cả lên.

"Con nghĩ như vậy ko được à? Con không biết, mẹ cũng đã rất vất vả đấy ! Sau khi tiểu Thiện mang thai, mẹ cũng không chịu thua kém, hiện tại cũng có hỉ rồi!" Mai đại nương hưng phấn tuyên bố.

"Aaaaa?" Mai Phụng Tuyết ko té xỉu cũng ko được. Mẹ của nàng cùng cha của hấn mang thai đứa trẻ? trong bụng nàng cũng có một đứa bé, ko thể hiểu hai đứa bé sẽ xưng hô thế nào với hai người phụ nữ đây?

Trời ạ, ai giúp nàng hóa giải vấn đề này được ko? Cứu mạng với.

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chử Dụ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.